

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Petra Průchy, v právní věci navrhovatele: **vláda,** se sídlem nábř. E. Beneše 4, Praha 1, zastoupené JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha 2, proti odpůrci: **Dělnická strana**, se sídlem Ciolkovského 853, Praha 6, o návrhu na rozpuštění politické strany,

takto:

I. Politická strana Dělnická strana **se rozpouští.**

II. Likvidátorem **se určuje** Mgr. Radslav Janeček, advokát, se sídlem Bubeníčkova 44, Brno.

III. Navrhovateli **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud (dále též „Soud“) s ohledem na rozsah odůvodnění tohoto rozsudku a pro lepší orientaci v něm ho podrobně strukturoval a tuto strukturu vtělil do následujícího obsahu:

OBSAH

I. Návrh vlády včetně jeho doplnění odstavce 1-4

I.1 Programová orientace Dělnické strany 5-22
I.2 Ochranné sbory (OS) 23-29
I.3 Propojení Dělnické strany s dalšími subjekty 30-43
I.4 Osobní charakteristiky představitelů Dělnické strany 44-58
I.5 Veřejné akce Dělnické strany 59-93
I.6 Shrnutí návrhu 94-100

II. Vyjádření Dělnické strany 101-107
II.1 Vyjádření k programatice 108-117
II.2 Vyjádření k Ochranným sborům (OS) 118-119
II.3 Vyjádření ke spolupráci s jinými subjekty 120-121
II.4 Vyjádření k osobním charakteristikám představitelů 122
II.5 Vyjádření k veřejným akcím 123-156
II.6 Shrnutí vyjádření 157-159

III. Průběh řízení před Soudem
III.1 Činnost Soudu po podání návrhu 160-163
III. 2 Jednání
III. 2. 1 Vyjádření vlády 164-170
III. 2. 2 Vyjádření Dělnické strany 171-176
III.2.3 Provedené důkazy 177-182
III.2.4 Konečné návrhy
III.2.4.1 Vláda 183-189
III.2.4.2 Dělnická strana 190-195

IV. Projednatelnost návrhu
IV.1 Pravomoc Soudu 196-202
IV.2 Překážka věci rozhodnuté 203-221
IV.3 Ochranná lhůta 222-225

V. Posouzení věci Soudem
V.1 Právní rámec 226-236
V.2 Programová orientace Dělnické strany
V.2.1 Program 237-262
V.2.2 Naplňování programu 263-324
V.2.3 Zhodnocení programatiky 325-328
V.3 Nacionální socialismus
V.3.1 Programatika a projevy 329-346
V.3.2 Symbolika 347-367
V.4 Ochranné sbory DS 368-384
V.5 Propojení Dělnické strany s jinými subjekty 385-390
V.5.1 Národní odpor 391-446
V.5.2 Autonomní nacionalisté 447-466
V.5.3 Resistance Women Unity 467-473
V.5.4 Národní korporativismus 474-476
V.5.5 Dělnická mládež 477-480
V.5.6 Zhodnocení spolupráce DS s označenými subjekty

481-487
V.6 Veřejné akce za účasti Dělnické strany 488-612
V.6.1 Zhodnocení veřejných akcí 613-623

VI. Závěry Soudu 624-667

VII. Ustanovení likvidátora a náklady řízení 668-669

I. Návrh vlády včetně jeho doplnění

[1] Soud předem stručné rekapitulace obsahu návrhu Vlády České republiky (dále jen „vláda“) připomíná, že plný text tohoto návrhu je k dispozici na jeho webových stránkách www.nssoud.cz v oddílu Aktuality, zpráva ze dne 9. 10. 2009.

[2] Vláda podala dne 23. 9. 2009 návrh na rozpuštění Dělnické strany (dále též „DS“) podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů (dále také „Zákon“). Tento návrh vláda doplnila podáními ze dne 27. 11. 2009 (vyjádření k podání DS ze dne 11. 11. 2009) a ze dne 22. 12. 2009 (návrh na provedení dalších důkazů).

[3] Vláda zdůraznila nutnost vnímat jí předestřené skutečnosti v jejich vzájemné souvislosti. Dělnická strana se ve svých aktivitách změnila. Původně byla subjektem nesystematicky ohrožujícím mravnost, veřejný pořádek a verbálně útočícím na ústavu a zákony. Nyní pokročila od proklamace záměrů k aktivitám organizovaným a prováděným výhradně za účelem ohrožování mravnosti a veřejného pořádku, práv a svobod občanů. Ty již nejsou vedlejším efektem jiné politické aktivity a Dělnická strana zneužívá politických svobod k aktivitám, které prvoplánově směřují mimo rámec a zájem demokratické společnosti, tedy cíleně porušuje ústavu nebo na ústavní principy útočí, ohrožuje mravnost, veřejný pořádek a práva a svobody občanů.

[4] Program a projevy představitelů Dělnické strany jsou postaveny na systematickém urážení a pomlouvání určitých skupin obyvatel a mají za cíl vytváření negativních pocitů, strachu a nenávisti vůči těmto skupinám. Tím směřují k ohrožení demokracie, přičemž s ohledem na četnost a způsob tohoto počínání a s ohledem na reakce, které toto počínání vyvolává, se ohrožení jeví jako bezprostřední.

I.1 Programová orientace Dělnické strany

[5] Dělnická strana se hlásí k myšlenkám národního (nacionálního) socialismu. Poukazuje na dříve působící národně socialistické strany a zaštiťuje se jmény např. Milady Horákové nebo Václava Kloáče. Tím se snaží ukázat vazbu na český, nikoliv hitlerovský národní (nacionální) socialismus. Vláda nevykládá sousloví národní socialismus bez dalšího jako ideologii totožnou s nacismem. Národní socialismus prezentovaný Dělnickou stranou (a Dělnickou mládeží) však vnímá jako ideologii, ke které se hlásí dnešní neonacistická scéna. Odkazy Dělnické strany na české národně sociální hnutí jsou zástěrkou a ve skutečnosti jde o ideologii hitlerovského nacionálního socialismu a neonacismu, od nichž se DS nikdy veřejně nedistancovala. Takovéto vymezení samo o sobě není povinností politické strany, Dělnická strana však v praxi vyjadřovala sympatie osobám stíhaným za podporu nebo propagaci hnutí, vyznávajícího tuto ideologii.

[6] O faktickém názorovém směřování Dělnické strany svědčí také úzká a veřejně známá provázanost Dělnické strany s dalšími neonacistickými a ultranacionalistickými skupinami. Vláda připomněla, že národní socialismus je totalitární ideologií neslučitelnou s demokracií a lidskými právy a jeho přívrženci bezpochyby sledují cíle předpokládané článkem 17 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 12. 10. 1989 ve věci B. H., M. W., H. P. a G. K. proti Rakousku, stížnost č. 12774/87).

[7] Dělnická strana porušuje ustanovení § 4 písm. a), d) Zákona. Základním principům fungování demokratického státu odporuje snaha o snižování úrovně lidských práv a svobod, byť jen pro některé skupiny občanů. Tuto snahu vláda dovodila z programu a postojů proklamovaných Dělnickou stranou.

[8] Požadavek *„zavedení určování národnosti obyvatel republiky a jejího potvrzení do rodných a křestních listů, rovněž i občanského průkazu. V tomto smyslu je třeba změnit Ústavu ČR“* vláda vnímá v kontextu s nacionalismem hlásaným Dělnickou stranou a rasismem či xenofobií, projevujícím se ve vztahu k Romům, Židům a příslušníkům jiných států. Realizace záměru by nepřípustně zasáhla do osobnostních práv, do ochrany soukromí ve smyslu článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). Dělnická strana také spojuje určité právní nároky pouze s českou národností, proto by realizace tohoto záměru byla podmíněna i likvidací článku 3 Listiny a byla by v rozporu s Rámcovou úmluvou o ochraně národnostních menšin, která stanoví, že z volby příslušnosti k určité národnostní menšině nesmí vzejít žádná nevýhoda. V programu není upřesněn způsob určení národnosti, ale z gramatického výkladu lze dovodit, že by šlo o určování tzv. objektivní, tedy závislé na rozhodování vnější autority. To by však bylo v rozporu s článkem 3 odst. 2 Listiny. Cílem tohoto bodu programu je nepochybně odstranění jednoho ze základních demokratických základů státu, totiž rovnosti občanů. Již jen požadavek takového postupu je porušením Ústavy a Listiny.

[9] Za urážlivý, pomlouvačný vůči celým skupinám obyvatel a narušující veřejný pořádek a práva občanů považuje vláda požadavek: *„(v)ypovědět ilegální přistěhovalce. Lidé bez státní příslušnosti budou vyloučeni ze všech státních podpor a dotací. Nechceme být „žumpou Evropy“ a zemí plnou imigrantů, přistěhovalců ze států bývalého Sovětského svazu, Balkánu, Asie, Dálného východu apod. Požadujeme zrušení přistěhovaleckých táborů a zrušení všech podpor pro přistěhovalce. Politický azyl či povolení k pobytu může dostat pouze osoba splňující morální kvality a odborné znalosti, u níž je předpoklad, že se přizpůsobí národním tradicím a zvykům občanů České republiky a je zde záruka plné asimilace do většinové společnosti.“* Program politické strany nelze koncipovat na systematickém a programovém urážení a pomlouvání určitých skupin obyvatel. Tento bod je výrazně diskriminační a rozporný s článkem 1 Listiny a s článkem 14 odst. 5 Listiny. Požadavek plné asimilace je také v rozporu s Rámcovou úmluvou o ochraně národnostních menšin.

[10] Požadavek obnovy institutu domovského práva je vyslovován z řady míst a je zřejmě jen výsledkem neznalosti právního kontextu, zejména občanských práv zaručených Listinou. Návrh Dělnické strany *„(j)e nutné zavést Zákon o domovském právu...Tím by se velká města zbavovala i tzv. bezdomovců, kteří by byli eskortováni do svých domovských obcí, které by měly povinnost se o ně postarat.“* ovšem představuje jeden z bodů jejího programu předpokládajícího faktickou likvidaci Listiny. Požadovaná úprava by byla v rozporu s článkem 14 odst. 1 Listiny, v rozporu se Všeobecnou deklarací lidských práv i s Mezinárodním paktem o občanských a politických právech. Listina umožňuje omezení

tohoto práva zákonem, ale pouze v nevyhnutelných případech z přesně vymezených důvodů. Dělnická strana neodůvodňuje požadavek na zavedení domovského práva žádným z těchto důvodů.

[11] Vláda připustila kontroverzi institutu registrovaného partnerství a témat souvisejících s veřejnou existencí a soužitím homosexuálů. Programové prohlášení DS *„(j)ednoznačně odmítáme snahy postavit zákonem homosexuální vztahy na stejnou úroveň manželství. Žádáme zrušení zákona o partnerských vztazích. Aktivity pochybných pseudohumanistů jsou mimořádně nebezpečné pro občanský pořádek a přirozený stav společnosti a znamenají postupný morální ale i fyzický úpadek lidské společnosti. Pohlavní deviace musí být zcela jednoznačně postaveny mimo zákon"* vláda vnímá v kontextu agresivních výpadů této strany vůči homosexuálům v praxi a spojení homosexuality s pohlavní deviací považuje za zásah do soukromí.

[12] K programovému bodu DS *„(j)e třeba novelizovat zákon o policii, jakož i zákon o vězeňství. Každý zločinec, pouliční zloděj, násilník, ale i výrostci poškozující majetek obce či vlastníka domu, různí rváči a provokatéři apod. musejí počítat s tím, že policie se s nimi při dopadení mazlit nebude a veškerá odpovědnost proto padá na ně. Jejich svoboda skončila tam, kde začíná svoboda jiného. Hovořit v tomto případě o humanitě je naprosto scestné. Vězeňství je třeba zbavit nesmyslné „humanizace"; vězňové musejí mít pocit, že jsou ve vězení, nikoliv na léčení. Svou tvrdou prací - která je tím správným výchovným prostředkem – si vězňové musejí platit svůj pobyt i ochranu, jakož i dluhy, které svou činností napáchali."* vláda připustila, že zpřísnění podmínek ve věznicích může být legitimní. Dělnická strana se ovšem nedovoleně dovolává dehumanizace vězeňského prostředí. Hodnoty, na kterých je založena česká ústavnost, znamenají také to, že lidská práva jsou právy všech lidských bytostí, včetně těch, kteří jsou podezřelí, že se něčím provinili nebo odsouzených. Uvedený bod programu je v rozporu i s článkem 5 Listiny, s článkem 7 odst. 2 Listiny, a s článkem 10 Listiny. Relevantní jsou i evropská Úmluva o zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a Úmluva proti mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, kterými je Česká republika vázána. Cíl odebrat trestně stíhaným osobám faktickou možnost právní ochrany a zachování určitého zákonného standardu práv a svobod znamená zásadní zásah do ústavní koncepce práv a svobod.

[13] Realizace programových bodů *„(s)tát se musí podílet značnou měrou na garanci slušného sociálního zázemí pro zaměstnance, dělníky a jejich rodiny. Zde bude hrát roli národnost dělníka či zaměstnance. Stát nemůže mít zájem na ilegálně přivandrovalých námezdních dělnících."* a *„Prioritu v lékařské péči mají čeští občané. Požadujeme, aby občané české národnosti, kteří vykonávají těžkou manuální práci, např. slévači, horníci apod., jednou ročně mimo svou dovolenou na čtrnáct dní ze státních prostředků odjeli na rehabilitace do lázní."* by byla v rozporu s článkem 3 Listiny. Česká republika se navíc mezinárodními smlouvami zavázala zaručit základní práva a svobody každému bez rozdílu. Ani v případě specificky vymezených práva určitých skupin osob (zaměstnanců, dělníků apod.) nelze přiznávat práva jen příslušníkům určité národnosti. Zároveň se jedná o rozpor s článkem 24 a s článkem 25 Listiny.

[14] Podle vlády Dělnická strana programovým bodem *„(p)rošetření privatizačních podvodů a důsledné potrestání všech viníků z tzv. malé a velké privatizace z počátku devadesátých let bez ohledu na promlčecí lhůty jejich trestných činů. Viníci, kteří tehdy umožnili obrovské rozkrádání státního majetku, musejí být odhaleni a po zásluze potrestáni včetně zabavení osobního majetku a opětného zestátnění podniku"* zjevně slibuje porušování

trestního zákona a znárodňování. To by znamenalo odstranění některých podstatných náležitostí právního státu. Zákaz retroaktivity trestních předpisů odporuje samotné podstatě demokratického právního státu, vyvlastnění by zřejmě bylo v rozporu s článkem 11 odst. 4 Listiny.

[15] Z jednání, názorů a veřejně uváděných postojů, zastávaných představiteli Dělnické strany a šířených na mítincích či jinými veřejnosti přístupnými způsoby, vláda dovozuje, že programové teze DS nemají pouze proklamativní charakter, ale že tato strana opravdu usiluje o zrušení či podstatné omezení některých základních lidských práv a svobod. Tím se dopouští jednání, které ohrožuje demokratické základy státu, porušuje ústavní pořádek a mezinárodní smlouvy, jimiž je Česká republika vázána, tedy protiprávního jednání. Společným jmenovatelem vystoupení DS a projevů je neodůvodněné vytváření sociálního napětí, negativních pocitů, strachu a nenávisti vůči různým skupinám obyvatelstva a zlovolné, zavádějící a zkreslující paušalizování. Vláda v tomto směru odkázala na řadu projevů představitelů a členů DS.

[16] Dělnická strana podle vlády programově odmítá princip zaručenosti základních lidských práv a svobod všech bez rozdílu rasy, náboženství, národnosti a její počínání plánovitě směřuje k poškození a zničení svobodného demokratického zřízení. Jakkoliv politické strany mohou v rámci svobody projevu vyjadřovat názory, které jsou šokující, zraňující nebo pohoršující a které většinová společnost odmítá, nelze tuto skutečnost vnímat jako omluvu pro projevy zjevně rasistické, xenofobní či jinak urážející. Dělnická strana tuto hranici ve svých projevech zjevně překračuje.

[17] Článek 5 Ústavy požaduje od politických stran vedle respektu k základním demokratickým principům také odmítání násilí k prosazování svých zájmů. Dělnická strana však využívá násilných metod a zastrašování, resp. je neodmítá. Vláda v této souvislosti poukázala na spolupráci DS s neonacistickými skupinami a hnutími, jejichž představitelé pro své zájmy a cíle často využívají násilí. Takové osoby jsou ve velké míře nejen sympatizanty, ale často přímo členy Dělnické strany, a její čelní představitelé takovým osobám vyjadřují veřejně sympatie a podporu. Jedná se např. o podporu odsouzeným osobám z hnutí Národní odpor (*poznámka Soudu*: toto hnutí je účastníky řízení a také v prováděných listinných důkazech *promiscue* označováno jako Národní odpor, Národní Odpor či Odpor, ve všech případech je však myšleno stejné hnutí) nebo osobám, které se pokusily o pogromistický útok na janovské sídliště (Tomáš Kebza, Antonín Nedvěd, Martin Franěk nebo Viktor Aufart). Dělnická strana je označuje za bojovníky či své spolubojovníky. Tato strana také záměrně cílí místa svých shromáždění do problematických lokalit, zejména za účelem vyvolání obav obyvatel takových míst a případného konfliktu s nimi. Na těchto akcích je často zaznamenána přítomnost sympatizantů neonacistických hnutí a zároveň členů Dělnické strany. Opomenout nelze ani aktivity Ochranných sborů DS.

[18] Demonstrace v Litvínově dne 18. 10. 2008 a následně plánovaný pochod na Janov měly být určitou odvetou za verbální útok na členy Ochranných sborů DS v Janově dne 4. 10. 2008. Při příchodu na náměstí účastníci pochodu organizovaně volali hesla: „Národ Čechům“, „Čechy Čechům“, „Bílí pojďte s námi“, „Stop černému rasismu“ a „Nic než národ“. Po rozpuštění shromáždění starostou (akce nebyla řádně nahlášena a existovalo riziko narušování klidu a pořádku) se demonstranti vydali směrem k sídlišti Janov, kde se pokusili o střet s romskými obyvateli. V tom jim zabránil zásah Policie ČR, během kterého bylo předvedeno celkem 9 osob, z toho dvakrát pro trestný čin výtržnictví (házení

kamenů mezi zasahující policisty) a dvakrát pro podezření z trestného činu útok na veřejného činitele (1x napadení policistky z antikonfliktního týmu, 1x hození kamene na policistu). Dále bylo předvedeno 7 osob k podání vysvětlení (u předvedených zajištěny boxer, kladivo, obušky, slzotvorné prostředky, nože, plynové pistole a další zbraně). Akce byla cíleným pokusem o pogrom.

[19] Další demonstraci v Litvínově dne 17. 11. 2008 organizovala Dělnická strana pod názvem „Proti pozitivní diskriminaci a policejnímu násilí". Na shromáždění DS navazující pochod do Janova ohlásil člen AN Jiří Bunda. Po ukončení shromáždění se několik set účastníků demonstrace vydalo na pochod do sídliště Janov. V průběhu pochodu došlo k tvrdým střetům s Policií ČR. Dělnická strana se k akci několikrát přihlásila a vyjádřila jí podporu, zejména v mimořádném vydání Dělnických listů č. 19, uvedeného nadpisem „Náš boj s režimem" a v projevech svých představitelů. Tomáš Vandas mj. osobně vyjádřil podporu Viktoru Aufartovi, který se zranil při předčasném výbuchu vlastní výbušniny házené na zasahující policisty, ale jehož zranění byla ze strany krajně pravicových hnutí i Dělnické strany prezentována jako důsledek zásahu policejní rozbuškou. Vláda dodala, že V. Aufart je aktivní olomoucký neonacista, v roce 2009 odsouzený Okresním soudem v Olomouci za výtržnictví a násilí proti skupině obyvatel. V souvislosti s útokem v Janově byly zahájeny úkony trestního řízení pro podezření z trestného činu nedovolené ozbrojování. Předseda DS tedy přinejmenším schvaluje násilí, ke kterému při veřejných akcí strany dochází, byť až po ukončení oficiální části.

[20] Dělnická stran původně oznámila shromáždění v Přerově, po stažení oznámení byl svolavatelem akce "Pochod proti rasismu" dne 4. 4. 2009 Jiří Švehlík, člen předsednictva DS. Akci zaštiťovali Autonomní nacionalisté a pozvánka byla zveřejněna i na webu www.odpor.org. Po oficiálním skončení pochodu došlo ke střetům s Policií ČR. Na akci byli přítomni někteří funkcionáři DS, Jiří Švehlík či Patrik Vondrák. Dělnická strana zveřejnila v Dělnických listech informaci o konání pochodu a rozhovor s „aktivistou národního socialismu" nazvaný „Jedu do Přerova, protože nevěřím Systému". Tento rozhovor byl převzat také na stránky www.odpor.org.

[21] Ve slovenské obci Šarišské Michaľany se dne 8. 8. 2009 konala neoznámená demonstrace proti romské kriminalitě, kterou organizovala Slovenská pospolitosť. Za Dělnickou stranu se účastnilo několik osob v čele s Lucií Šlégrovou, místopředsedkyní Dělnické mládeže a členkou DS. Na nepovoleném shromáždění došlo k zásahu policie a bylo zadrženo 30 osob, včetně Lucie Šlégrové. Podle veřejně dostupných informací utrpělo zranění 7 lidí, z toho 5 policistů. Dělnická strana informovala o akci v článku v Dělnických listech nazvaném „Slovensko se připravuje na svůj Janov", v jehož závěru je uvedena výzva aktivisty J. B.: „*Naši slovenští bratři nechyběli 17. listopadu loňského roku na celonárodní demonstraci v Janově. Nyní volají oni nás o pomoc v boji s režimem a cikánským rasismem.*" Předseda Dělnické strany také veřejně prohlásil: „*Celý zásah slovenské policie hodnotím jako neadekvátní a nepřiměřený. Domnívám se, že policie na Slovensku se chovala stejně neprofesionálně, jako jejich čeští kolegové při loňském zásahu proti demonstrantům na českém sídlišti Janov.*" . Tato akce je také důkazem provázanosti Dělnické strany a hnutí Slovenská pospolitosť.

[22] Vláda uzavřela, že Dělnická strana porušuje Ústavu a zákony a jejím cílem je odstranění demokratických základů státu. Nerespektuje základní demokratické principy a neodmítá násilí k prosazování svých zájmů. Inklinuje k omezování některých lidských práv a svobod, směřuje k potlačení rovnoprávnosti občanů a ke snaze o uchopení a držení

moci způsobem zamezujícím druhým stranám a hnutím ucházet se ústavními prostředky o moc. To vláda dovozuje také ze spolupráce Dělnické strany a krajně pravicových hnutí. Dělnickou stranou navrhovaná úprava práv a povinností občanů a nového uspořádání společnosti není založena na dodržování demokratických principů, ale na jejich porušování či omezování. Politická strana obecně může požadovat změnu ústavy a zákonů, ale změny navrhované Dělnickou stranou volají po diskriminaci a odstranění samotné podstaty základních lidských práv a svobod. To je podporováno veřejnými vystoupeními představitelů Dělnické strany.

I.2 Ochranné sbory (OS)

[23] Dělnická strana si vytvořila Ochranné sbory (dále též „OS-DS"), jejichž úkolem je podle oficiálního prohlášení ochrana stranických představitelů, organizování a dohled nad stranickými akcemi a případná pomoc občanům při řešení nejrůznějších problémů. Jejich vrchním velitelem je předseda strany. OS-DS mají vlastní organizační strukturu a fungují na subordinačním principu. Byl stanoven kodex chování a podmínky pro přijetí. Jednou z nich je čistý trestní rejstřík, ale velká část členů OS-DS tuto podmínku nesplňuje. Aktivními členy OS-DS jsou navíc osoby výrazně spjaté s krajně pravicovými hnutími, často ozbrojené.

[24] Z článku 2 odst. 1 Listiny vyplývá, že politickým stranám nepřísluší vměšovat se do funkcí státních orgánů (*poznámka Soudu*: zde se vláda dopustila zjevné chyby, jedná se o článek 20 odst. 4 Listiny). Politickým stranám nepřísluší ani vytváření ozbrojených složek, případná obrana je úkolem bezpečnostních sborů. Přípustné není ani založení organizační jednotky s ozbrojenými členy, byť by byly zbraně registrované pro osobní potřebu. Začne-li politická strana ve svém programu, stanovách či faktickém jednání počítat s organizací ozbrojených osob, jedná se o porušení § 5 Zákona a článku 5 Ústavy.

[25] OS-DS užívají jako znak svislý meč na pozadí rudého ozubeného kola, který evokuje symboliku užívanou hitlerovskými ozbrojenými sbory. V minulosti to byly právě Hitlerovy oddíly SA (Sturmabteilung), které se jako pouliční oddíly NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei) staly výrazným činitelem a nátlakovým faktorem při přebírání moci nacisty.

[26] OS-DS často cílí činnost (tzv. monitorovací hlídky) do problémových lokalit, kde mohou očekávat střety s obyvateli. Zde vláda odkázala na události v Litvínově – Janově a na další akce na různých místech zejména severních Čech (Bílina, Krupka, Postoloprty). Např. v březnu roku 2009 místopředseda DS Petr Kotáb oznámil, že tato strana začíná monitorovat situaci v Krupce a uzavřel „*(s)lušní občasné Krupky musejí mít zajištěno právo na klidný a různými parazity nerušený život*", přičemž parazity mínil místní Romy. Dne 18. 4. 2009 se uskutečnilo v Krupce shromáždění. Pochod v Krupce byl na webových stránkách DS prezentován jako pomoc obětem žijícím v Krupce u Teplic, které jsou již celé roky terorizovány cikánským morem. Akce byla navíc prezentována jako „Den 18 je tady", přičemž číslice 18 je považována za označení iniciál Adolfa Hitlera. OS-DS se do Krupky znovu vrátily již 25. 4. 2009. Obdobná akce OS-DS se uskutečnila dne 21. 2. 2009 a také v tomto případě se nejprve objevila na webu DS informace, že občané požádali o ochranu před nepřizpůsobivými občany. OS-DS vyvolávají tímto jednáním napětí, které vede k eskalaci konfliktů a komplikuje nalezení uspokojivých řešení. Vedení města Krupka např. varovalo před pochody Dělnické strany a vyzvalo občany, aby zůstali doma.

[27] OS-DS tak v souladu s programem Dělnické strany, ze kterého je zřejmá podpora romské segregaci, cíleně vyvolává strach u členů romské komunity a tím vytváří společenské napětí. Pochody OS-DS působí jako hrozba násilím – skutečnost, že příslušníci OS-DS pochodují po určité romské čtvrti dokazuje, že „cikánský problém" zdůrazněný Dělnickou stranou je třeba řešit silou, pochody pak slouží k demonstraci síly. Hrozba násilím má jasného adresáta.

[28] Dělnická strana se také snaží prostřednictvím OS-DS suplovat role, které přísluší obcím, městské policii či Policii ČR. Činnost OS-DS je spojována se zajišťováním ochrany před nepřizpůsobivými občany. Politickým stranám je však takováto činnost zakázána, neboť ochrana je úkolem Policie ČR. K událostem v Litvínově-Janově zřídila Dělnická strana zvláštní webovou stránku a také ustavila tzv. vzdorostarostu. Na webu umístila i výzvu a kontaktní telefonní čísla na tzv. SOS linku pro občany, kteří mají potíže se svými sousedy a kterým nepomohla radnice nebo Policie ČR. Vláda v této činnosti spatřuje snahu Dělnické strany o vměšování se do funkcí a činností, které přísluší státním orgánům.

[29] Konečně vláda tvrdila, že činnost OS-DS je nutné vnímat a hodnotit v souvislosti s akcemi Dělnické strany. Členové DS a OS-DS se snaží vyprovokovat jednání, na které poté reagují a vytvářejí dojem, že sjednávají pořádek. Ve skutečnosti pořádek narušují a vyvolávají nepokoje nejen v místě pořádání akcí, ale i v ostatních místech, kde se soustředí minority, vůči nímž akce primárně směřují. V důsledku synergických efektů dochází k destabilizace situace. Fakt, že členové OS-DS nejsou vždy ozbrojení, není rozhodující.

I.3 Propojení Dělnické strany s dalšími subjekty

[30] Dále vláda tvrdila, že Dělnická strana úzce spolupracuje s dále popsanými neonacistickými a ultranacionalistickými hnutími, která svým jednáním a náplní své činnosti často ohrožují veřejný pořádek a práva a svobody občanů.

[31] Národní odpor (dále též „NO") je neregistrovaná radikální neonacistická organizace a důležitá součástí krajně pravicových hnutí. NO je fakticky synonymem pro neonacistickou scénu v ČR, na jejímž sjednocení a vedení se významnou měrou podílí. Významnou roli hraje také v oblasti spolupráce mezi ostatními světovými neonacistickými skupinami (Slovensko, Německo, Itálie, USA atd.). Ve své činnosti navazuje (ideově i personálně) na dřívější extremistické organizace, ultrapravicová hnutí či politické strany, registrované i neregistrované, např.: Bohemia Hammerskins, Blood & Honour Division Bohemia, Republikánská mládež, Národní aliance, Národně sociální blok ad. Jako symbol NO slouží prapory v barevné trojkombinaci černá-bílá-červená, tzv. „barevný akord". Jde o barvy vlajky a trikolory vilémovského císařství, které od roku 1933 jako říšské barvy užívala i NSDAP. Sami aktivisté NO chápou „akord" jako barvy všech nacionálních socialistů na celém světě, symbolizující vůli k životu a vítězství. V současné době je hnutí ovlivněno trendem tzv. autonomního nacionalismu, který má neonacistické hnutí modernizovat. Čeští neonacisté nalezli inspiraci u německé krajní pravice (Christian Worch-freie Kameradchaften). Základem je tzv. „odpor bez vedení - leaderless resistance". V rámci neonacistického hnutí vznikají samostatné buňky, které vyvíjejí politickou činnost nezávisle, ve prospěch hnutí jako celku. Tento princip má odbourat vzájemné soupeření o moc, umožnit efektivnější práci celého hnutí a zvýšit odolnost vůči možné infiltraci a zásahům policie.

[32] Nový trend znamená konec snah o legalizaci Národního odporu jako celku. Jednotliví členové NO se naopak snaží na veřejnosti zaštiťovat tím, že samotný NO neexistuje a členství v něm se proto nedá postihnout. O tom, že NO je nutné chápat jako existující hnutí organizovaného charakteru, směřující k potlačení práv a svobod člověka nebo hlásající národnostní, rasovou, náboženskou či třídní zášť vůči jiné skupině, svědčí i soudní judikatura (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 5 Tdo 79/2006, nebo usnesení Krajského soudu v Brně, ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 4 To 98/2009, kterým potvrdil rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2008, č. j. T 179/2008 - 950). Webovou stránkou hnutí je stránka www.odpor.org. V současné době se jedná o jeden z hlavních sjednocujících komunikačních a propagandistických prostředků celé ultrapravicové scény. Na těchto stránkách se objevují informace o plánovaných či uskutečněných akcích, zveřejňují se často protižidovské a protiromské články, články glorifikující nacistické období apod.

[33] Autonomní nacionalisté (dále též „AN“) jsou neonacistickým uskupením, které vzniklo na přelomu let 2006 a 2007 jako variace NO, za účelem snahy o modernizaci neonacistického hnutí. Na svých webových stránkách se hnutí charakterizuje jako: „*...nezávisle působící buňky, fungující v ideálním případě po celé zemi... V těchto těžkých časech potřebujeme organizaci silnou, profesionální a aktivní. Působení organizace a její činnost záleží především na jejích členech. Naše síla by měla být ve zmiňované autonomii a to znamená být nezávislí na jakémkoliv vedení. To by však nemělo platit jen pro jednotlivé buňky jako celky, ale svým způsobem pro samostatné členy lokálních skupin. Organizace nebude fungovat efektivně, pokud nebude každý člen samostatně činný.*“ AN sdružují nacionalisty, patrioty, antikomunisty, národní socialisty, fotbalové fans a příznivce různých dalších hnutí.

[34] S AN úzce spolupracují skupiny Anti-Antifa, které mají za cíl zabránit narušování akcí a napadání nacionalistů a monitorovat a konfrontovat levicové aktivisty. Autonomní nacionalisté se nezříkají násilí. To je patrné z akcí, které byly spolu/pořádané Autonomními nacionalisty. Mj. v prosinci 2007 v Chebu se AN letáky přihlásili k metodám teroristické organizace Combat 18; 4. 4. 2009 v Přerov po skončení demonstrace proběhly násilné nepokoje za účasti AN; 3. 5. 2009 v Chomutově byla napadena romská demonstrace; v červnu 2009 došlo k několika střetům s policií na demonstracích na podporu zatčených příslušníků neonacistické scény; v srpnu 2009 byly nalezeny materiály AN u údajných pachatelů v kauze žhářského útoku ve Vítkově. Jejich názorovou orientaci lze dovodit z programu, podle nějž odmítají pozitivní diskriminaci, protěžování menšin, nadnárodní a bezohledný kapitalismus, komunismus ve všech jeho podobách, masovou imigraci civilizačně nepřizpůsobivého obyvatelstva, multi-kulti ideologii, drogy, amerikanizaci české kultury a politiku USA vůbec, byrokratický diktát EU a vojenský pakt NATO, cizí vojska na území ČR a vojska ČR účastnící se okupace jiných států, a naopak požadují silný národní a nezávislý stát, zastavení nahrazování českého obyvatelstva imigranty, ochranu přírody, zastavení jejího bezohledného drancování, svobodu slova a projevu, svobodu vědeckého bádání a sociální spravedlnost.

[35] Autonomní nacionalisté se často přímo či nepřímo podíleli na organizaci akcí Dělnické strany, což dokládají symboly AN používané během těchto akcí. Dělnická strana se od AN nikdy nedistancovala.

[36] Resistance Women Unity (dále též „RWU“) je ženskou odnoží NO. Ve svých stanovách uvádí: „*RWU má za cíl oslovit další ženy v našem hnutí, inspirovat je především k aktivismu a tvořivosti, a tím přispět k posílení opozice vůči stávajícímu Systému, který*

podporou politiky spočívající v potlačování porodnosti našich lidí, ve schvalování homosexuálních sňatků, v zavádění složitých a zdlouhavých obstrukcí při adopci dítěte z (nejen) českého dětského domova, v porovnání s veřejnou propagací adopce afrických dětí pod záštitou boje proti rasismu, jde cíleně proti dlouhodobému přežití bílých rodin. Problémů, kterým je potřeba čelit, je mnohem víc, chtěly bychom se jimi dále zabývat na našich stránkách." Na svých webových stránkách prezentují i text 10 slov: „*Mladí čeští rodičové, mějte na prvním místě své bílé děti... Ale jak už několikrát zaznělo - mnoho je ve výchově. Snem Roberta Metthewse (v roce 1982 se pokusil na americkém Severozápadě založit Bílou Americkou Baštu. Přepady bank a vozů s penězi získával peníze pro svou vysněnou vlast) bylo vybojovat zemi pro svého bílého synka. My svým dětem dejme alespoň zdravý domov a připravme je na krutou realitu čím dál černějších ulic.*" Název článku odkazuje na tzv. 14 slov Davida Lanea („We must secure the existence of our people and future for white children"), amerického rasisty, člena a zakladatele Řádu Mlčenlivých Bratří – The Order, který byl v roce 1985 za spoluúčast na rasové vraždě odsouzen na 190 let odnětí svobody.

[37] Národní korporativismus (dále též „NK") vznikl v roce 2004, nejvíce aktivní byl v roce 2006. Hlavní osobou byl Jiří Petřivalský *(*nyní předseda rozhodčí komise DS*)*. Názory NK leží na pomezí neonacismu a nacionalismu. Úzce spolupracoval s Národním odporem, např. v pokusu o založení Antikolaborantské iniciativy, která měla provádět čistky mezi mladými neonacisty a hledat zrádce či policejní konfidenty. Dne 8. 4. 2008 došlo k ukončení činnosti Národního korporativismu s tím, že pobočky budou nadále pokračovat ve své práci pod hlavičkou Autonomních nacionalistů. Zároveň byla na webových stránkách uveřejněna výzva, aby členové s politickými ambicemi vstoupili do Dělnické strany.

[38] Dělnická mládež (dále též „DM") je registrovaným občanským sdružením, které oficiálně vystupuje jako nepolitické hnutí mladých národních socialistů sympatizujících s Dělnickou stranou nebo se podílejících na její činnosti. Nazývají se také „kulturní odnoží Dělnické strany". Provázanost Dělnické mládeže a Dělnické strany je velmi silná, o čemž svědčí například to, že časopis DM „Hlas mládeže" je přílohou Dělnických listů, sídlo DS a DM se nachází na stejné adrese, předseda DM Martin Zbela je zároveň člen předsednictva DS a 1. místopředsedkyně DM Lucie Šlégrová je předsedkyní místní organizace DS v Mostě. Dělnická mládež vydává periodický tisk s názvem Národní odpor. Totožnost názvu tohoto periodika a neonacistického hnutí není náhodná. To potvrzují i slova předsedy DM Martina Zbely v jeho projevu v Brně dne 1. 5. 2009, kde vyslovil podporu osobám, odsouzeným Krajským soudem v Brně v březnu 2009 za trestný čin podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověk podle § 260 odst.1 trestního zákona. Podporu těmto osobám vyslovil i v článku ze dne 2. 4. 2009 „Rozsudky nad aktivisty Odporu potvrzeny", který byl zveřejněn na webu www.odpor.org.

[39] Program DM, prezentovaný na webových stránkách sdružení, je v některých bodech problematický, „na hraně" či „za hranou" zákona, zejména pokud je vykládán v kontextu prohlášení členů DM a aktivit souvisejících s tímto sdružením. Tyto projevy a prohlášení mohou podněcovat nesnášenlivost z důvodu odlišné národnosti, diskriminaci a popírání rovných práv a svobod člověka. Problematické jsou zejména body, podle nichž „*1. Naše země patří pouze nám, ne přistěhovalcům a lidem odlišné národnosti. Vlastnit půdu a disponovat s ní mohou jen čeští občané. Pro přežití národa je nutné, aby se lidé chovali zodpovědně k dědictví, které pro nás naši předci vytvořili a uchovali. ... 5. Tvořivá práce musí být doménou. Imigrace dává zaměstnavatelům možnost zaměstnání levné pracovní síly, tím je*

náš dělník znevýhodněn a manuální práce ztrácí prestiž. Pokud má být národ jednotný, musí ho budovat domácí ruka. ... 11. Stát, jehož jediným zřizovatelem je národ a jeho příslušníci, musí být na mezinárodní úrovni absolutně suverénní a nezávislý. ...14. Nacionalizace sdělovacích prostředků. Není přípustné, aby byla média v rukou cizinců." Přihlášení se DM k národnímu socialismu, jako hlavní myšlence sdružení, a zařazení této myšlenky pod bod č. 18 v programu (*„Víru v národní socialismus vidíme jako ústřední ideu, určující existenci a činy národa. Obojí bereme jako dar. Obecný zájem je pro nás kánonem, podle kterého se budeme řídit i v našich skutcích.")* lze chápat z hlediska symboliky užívané extremistickými hnutími (č. 18 symbolizuje počáteční písmena jména Adolf Hitler) jako skrytý odkaz na sympatie s neonacistickým hnutím.

[40] Shromáždění Dělnické strany se pravidelně účastní také zástupci německého Freier Widerstand (obdoba českého NO), německé politické strany NPD, Slovenské pospolitosti, polské Falangy či rumunského hnutí Nová pravice. Dělnická strana tyto subjekty veřejně podporuje a spolupracuje s nimi.

[41] Provázanost a spolupráce popsaných hnutí s Dělnickou stranou má dvě základní formy. Především se jedná o pořádání společných akcí, případně účast na akcích pořádaných jednotlivými nacionalistickými nebo neonacistickými subjekty a naopak účast členů těchto subjektů na akcích pořádaných Dělnickou stranou. Nejedná se pouze o veřejné mítinky a shromáždění, ale také např. o hudební akce za účasti tzv. white power kapel (hnutí bílé síly). Druhou formou je aktivní podílení se nacionalistických a neonacistických subjektů na činnosti Dělnické strany. Výrazná část osob spojených s těmito extremistickými skupinami je členy DS a některé z těchto osob byly jejími kandidáty ve volbách do krajů v r. 2008, Evropského parlamentu v r. 2009 a do Poslanecké sněmovny v r. 2009. Z toho vláda dovozuje, že Dělnická strana je ochotna využívat a také využívá ke své činnosti zastrašování a násilných metod.

[42] Od r. 2008 došlo k posunu v aktivitách Dělnické strany, jejíž představitelé se neomezují na návštěvu akcí pořádaných nacionalistickými a neonacistickými subjekty, ale akce jsou pořádány pod hlavičkou Dělnické strany za aktivní účasti extremistických hnutí.

[43] Existenci neoficiální dohody o vzájemné spolupráci mezi popsanými subjekty a Dělnickou stranou potvrzuje článek bývalého člena DS Ladislava Malého „V očekávání", zveřejněný na webu dne 11. 2. 2009, podle nějž: *„... Někdy na jaře došlo k gentlemanské dohodě mezi Dělnickou stranou a Národním odporem k vzájemné podpoře. Současně byli do strany přijati i lidé z hnutí Autonomních nacionalistů. Ze strany vedení DS to byl zajisté rozumný tah, jenž vedl k sjednocení pravicových subjektů, ale hlavně k zmohutnění a zviditelnění strany a jejího předsedy. Na volebních kandidátních listinách do krajských výborů se objevila jména, jež byla v hledáčku ideopolicie.*". Spolupráci mezi Dělnickou stranou a extremistickými hnutími dokládá také materiál Ministerstva vnitra z roku 2009 „Strategie boje proti extremismu": *„V roce 2008 došlo v České republice k transformaci neonacistické scény. ... podporu a záštitu jim počala otevřeně poskytovat oficiální politická strana - Dělnická strana. Stala se pro ně možnou „vstupní bránou" na politickou scénu po vzoru německé pravicově extremistické Nacionálně demokratické strany Německa (Nationaldemokratische Partei Deutschlands - NPD). ... Někteří bývalí členové Národního korporativismu vstoupili do Dělnické strany, která se otevřela i neonacistům, s politickými ambicemi. Na doporučení svých předních představitelů se jejími členy stala i řada osob z Národního odporu.*"

I.4 Osobní charakteristiky představitelů Dělnické strany

[44] Vláda dále zmínila nejdůležitější členy a kandidáty Dělnické strany, kteří jsou nějakým způsobem angažováni v aktivitách shora popsaných extremistických hnutí. K dalším osobám, které jsou členy a kandidáty Dělnické strany a zároveň se angažují či angažovaly v krajně pravicových hnutích, vláda odkázala na zprávy od Policie ČR předložené k důkazu a na svědecké výpovědi.

[45] Jiří Petřivalský je bývalý vůdce Národního Korporativismu a nyní člen Dělnické strany, stojí v čele její Rozhodčí komise. Je přispěvatelem na webové stránky www.odpor.org. Stejné články jsou publikovány v Dělnických listech (např. články *„Pojďme společně k cíli“* a *„Koho chcete poučovat?“*).

[46] Jiří Švehlík je členem předsednictva DS a jejím kandidátem č. 1 v krajských i sněmovních volbách v Olomouckém kraji v r. 2008 a 2009. Patří mezi nejznámější krajně pravicové osoby v Olomouci. Je veden jako svolavatel (ohlašovatel) řady akcí a shromáždění a je významným členem Národního odporu, který se aktivně účastnil celé řady demonstrací, soukromých akcí, koncertů atd. po celém území ČR.

[47] Patrik Vondrák byl dříve členem Vlastenecké fronty. Spolu s Erikem Sedláčkem je zakladatelem občanského sdružení Mladí národní demokraté. Mladí národní demokraté je doslovný překlad německého „Junge Nationaldemokraten“, mládežnické pobočky německé strany Nationaldemokratische Partei Deutschlands (NPD). Jedná se o jednoho z čelních a nejaktivnějších představitelů neonacistického hnutí a organizace Národní odpor. Nyní je předsedou místní organizace DS v Praze. Na kandidátce ve volbách do Evropského parlamentu byl uveden pod č. 9, ve sněmovních volbách v r. 2009 vedl kandidátní listinu DS v Praze. Pravidelně se účastnil či organizoval celou řadu akcí krajně pravicových hnutí.

[48] Milan Hroch je předsedou krajské organizace DS Vysočina. V říjnu 2008 byl volebním kandidátem do krajského zastupitelstva kraje Vysočina a ve sněmovních volbách č. 1 na kandidátce DS na Vysočině. Byl členem pravicového Národního sjednocení a Vlastenecké fronty, nyní je jednou z nejaktivnějších osob v Národním odporu, účastnil se řady akcí krajně pravicové scény.

[49] Mirko Musil je členem Dělnické strany a její Revizní komise, na kandidátce do voleb v Severomoravském kraji byl uveden jako č. 1. Je členem Národního Odporu Slezsko, v minulosti byl aktivním členem Národního sjednocení a účastnil se řady „Anti-Antifa“ akcí krajní pravice.

[50] Ladislav Budz je hudebníkem WPM skupiny Squad 96 a také kapely Uličníci 88. Pohybuje se v prostředí ultrapravicových příznivců, zejména hnutí Národní odpor a Autonomní nacionalisté, byl členem hnutí Národní sjednocení. Účastnil se akcí krajní pravice, zároveň se účastnil dne 1. 5. 2008 na oslavách 1. máje pořádaných DS jako jeden z hlavních organizátorů a vystoupil i s hudební produkcí.

[51] Tomáš Kebza je několikrát odsouzeným členem Dělnické strany. Politickou aktivitu začal v roce 1992 v SPR-RSČ. Jeho články ve stranickém týdeníku Republika byly v roce 1999 důvodem k zákazu publikační činnosti na deset let. Stál u zrodu později rozpuštěné Republikánské mládeže a byl jejím I. místopředsedou. Patří k hlavním představitelům hnutí Blood&Honour a Národního odporu, za jehož propagaci dne 1. 5. 2007 v Brně byl odsouzen k trestu odnětí svobody. Účastnil se řady krajně pravicových akcí.

[52] Lucie Šlégrová je členkou Resistance Women Unity. Od června 2006 je členkou Dělnické strany a od roku 2008 také členkou OS-DS. Podílela se na vzniku Dělnické mládeže, je její místopředsedkyní. Dále je fotoreportérkou Dělnických listů. Na svém těle má vytetován symbol dělníka, který evokuje propagační symbol „Arbeiter" dříve používaný NSDAP, a nápis „Mou ctí je věrnost", tj. překlad hesla „Meine Ehre heißt Treue", které příslušníci SS nosili na opascích a jímž vyjadřovali svou věrnost Adolfu Hitlerovi a myšlence národního socialismu.

[53] Benedikt Vácha byl členem Národního Korporativismu Ostrava. Nyní se angažuje v Dělnické straně, je předsedou Místní organizace Ostrava a na kandidátce do krajských voleb v Severomoravském kraji byl uveden jako č. 6. Patří k aktivním členům Národního odporu Slezsko.

[54] Václav Bureš je členem Dělnické strany, na její kandidátce v Plzeňském kraji byl jako č. 2. Patří k hlavním osobnostem Autonomních nacionalistů Plzeňsko a hnutí Národní odpor. Jako hlavní organizátor se účastnil akcí krajní pravice.

[55] Pavel Andrle je členem Dělnické strany, na její kandidátce v Plzeňském kraji byl jako č. 3. Patří k hlavním osobnostem Autonomních nacionalistů Plzeňsko a hnutí Národní odpor. Jako organizátor se účastnil akcí krajní pravice.

[56] Petr Andrle je členem DS, na její kandidátce v Plzeňském kraji byl jako č. 6. Patří k hlavním osobnostem Autonomních nacionalistů Plzeňsko. V roce 2008 byl trestně stíhán za fyzické napadení Roma s rasovým podtextem v obci Rokycany. Účastnil se řady akcí krajní pravice.

[57] Iveta Machová je členkou Dělnické strany, na kandidátce do voleb v Severomoravském kraji byla jako č. 4. Patří mezi nejaktivnější aktivistky ultrapravice na Severní Moravě, byla vůdčí osobností Národních korporativistů v Ostravě, aktivně spolupracuje s aktivisty Národního odporu Slezsko a účastní se pravidelně jejich akcí.

[58] Martin Anlauf je členem Dělnické strany, na kandidátce do voleb v Severomoravském kraji byl jako č. 5. Patří k představitelům neonacistického hnutí v Havířově a účastní se jeho akcí.

I.5 Veřejné akce Dělnické strany

[59] Vláda tvrdila, že na společných akcích Dělnické strany a popsaných hnutí dochází často k projevům rasismu a antisemitismu, páchání trestných činů či jednání, pro které je zahajováno trestní stíhání, páchání přestupků, narušování veřejného pořádku včetně potyček s Policií ČR a k projevům, které jsou zaměřeny proti různým menšinám žijícím na území České republiky, tedy proti právům a svobodám občanů. Vláda poukázala zejména na cílené svolávání protestních pochodů do lokalit s větší koncentrací romského obyvatelstva či jinak specifických s účelem vyvolat strach a případný konflikt s obyvateli míst, do nichž se akce soustředí. Na shromážděních DS dochází pravidelně k ústnímu napadání určitých skupin občanů, zejména ve formě hrubých urážek osob náležejících k nějaké minoritě. Byly zaznamenány i fyzické útoky, které se dějí v souvislosti s konáním akcí Dělnické strany. Zde vláda poukázala především na akce v Litvínově - Janově, Přerově a Šarišských Michalanech. Dále vláda podrobněji popsala některé z akcí Dělnické strany, resp. jichž se tato strana účastnila.

[60] Dne 24. 2. 2007 se v Berouně uskutečnila demonstrace proti raketové základně v ČR, jejímž svolavatelem byl předseda hnutí Autonomní nacionalisté Jiří Bunda (někdejší předseda místní organizace Vlastenecké Fronty v Kladně). S projevy vystoupili J. Bunda, J. Petřivalský a T. Vandas.

[61] Dne 10. 3. 2007 se v Přerově uskutečnila demonstrace proti komunismu, kterou zorganizoval místopředseda Národního Korporativismu Roman Fojtík. Akce se zúčastnilo cca 200 představitelů Národního odporu. S projevy vystoupili R. Fojtík, Jan Skácel (člen přípravného výboru tehdy vznikající politické organizace Národní Demokracie a člen Vlastenecké fronty) a Tomáš Vandas.

[62] Dne 21. 4. 2007 se v Plzni uskutečnil I. ročník protestního pochodu za Vlastimila Pechance, který svolal Jiří Švehlík a Václav Bureš, oba zároveň přední aktivisté uskupení Prisoners of War (Vězňové války či svědomí, hnutí s cílem podporovat perzekuované nebo zemřelé příznivce krajní pravice a jejich rodiny, bojující za „bílou rasu“, různými prostředky a způsoby). S projevy vystoupili J. Petřivalský, za POW V. Bureš a za DS Ladislav Malý.

[63] Dne 1. 5. 2007 se v Brně uskutečnil 1. máj - oslava Svátku práce, jehož výsledkem bylo sedm obžalovaných osob, které se měly dopustit trestného činu podle § 260 odstavce 1 trestního zákona (podpora a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod). Pět ze sedmi obžalovaných odsoudil soud k nepodmíněným trestům odnětí svobody, zbylí dva byli odsouzeni podmíněně. V odvolacím řízení tresty potvrdil Krajský soud v Brně. Mezi odsouzenými jsou členové OS- DS Antonín Nedvěd, Jiří Tůma a Tomáš Kebza. Členové Dělnické strany vyslovili odsouzeným osobám několikrát veřejně podporu. Rozhovor s odsouzeným Tomášem Kebzou byl dne 7. 12. 2008 zveřejněn na stránkách www.odpor.org a následně byla jeho část otištěna v Dělnických listech č. 19.

[64] Dne 21. 7. 2007 se ve Svitavách uskutečnil II. protestní pochod za Vlastimila Pechance, jehož hlavním organizátorem byl Jiří Švehlík. Z krajní pravice se jej zúčastnilo cca 300 stoupenců, mj. i ze Slovenska (neonacistický SĺObodný odpor). S projevy vystoupili J. Švehlík, redaktor krajně pravicového časopisu Svědomí a leader politické organizace Vlastenecká Liga František Rozhoň, za SĺObodný odpor Slovensko Rado Novotný, za DS L. Malý a předseda T. Vandas.

[65] Dne 29. 9. 2007 se na Kladně uskutečnila Svatováclavská demonstrace, jejímž hlavním organizátorem byli předseda Autonomních nacionalistů Jiří Bunda a místopředseda hnutí Filip Pošva. Demonstrace se zúčastnil také zástupce ruské krajně pravicové politické organizace DPNI (Dviženie protiv nelegalnoj imigracii). S projevy vystoupili J. Bunda, F. Pošva, J. Petřivalský, zástupkyně RWU Michala Dupová, zástupce DPNI a předseda DS T. Vandas. Této akce se jako členka RWU zúčastnila rovněž současná místopředsedkyně Dělnické mládeže a členka DS Lucie Šlégrová.

[66] Dne 28. 10. 2007 se v Moravské Ostravě uskutečnila demonstrace k výročí vzniku republiky, uspořádaná tehdejším předsedou krajně pravicové organizace Národní Čest Martinem Kratochvílem a předáky Národního Korporativismu Ivetou Machovou a Martinem Bacíkem. S projevy vystoupili J. Petřivalský, aktivistka NK Soňa Vilingrová, zástupce SĺObodného odporu SR Rado Novotný a předseda DS T. Vandas.

[67] Dne 23. 2. 2008 se v Praze uskutečnila demonstrace proti nezávislosti Kosova, organizována předsedou Autonomních nacionalistů Jiřím Bundou. Ze zahraničí byli na

akci pozváni čelní představitelé slovenského občanského sdružení Slovenská Pospolitosť (v roce 2007 jako politická strana soudně zakázáni za propagaci neonacismu a neofašismu) v čele s předsedou Ivanem Sýkorou a dále zástupci srbské neonacistické a zároveň teroristické organizace Blood and Honour Serbia v čele s Draganem Petrovičem. S projevy vystoupili J. Bunda, Ivan Sýkora, za RWU Michala Dupová a předseda DS T. Vandas.

[68] Dne 1. 3. 2008 se v Plzni uskutečnila demonstrace/pochod za svobodu slova, organizovaná čelními aktivisty Národního Odporu Václavem Burešem a Jiřím Švehlíkem jako náhrada za zakázanou akci dne 19. 1. 2008 (z některých ohlasů prý vyplynulo účelové spojení tohoto protestu s datem 18. 1. 1942, kdy došlo k deportaci plzeňských Židů do koncentračního tábora Terezín). Akce se zúčastnilo cca 200 aktivistů krajní radikální pravice, cca 100 odpůrců z řad krajní levice a cca 500 občanů, kteří protestovali proti neonacismu. S projevy vystoupili Václav Bureš, Jiří Bárta (člen DS), za RWU Michala Dupová a předseda DS T. Vandas.

[69] Dne 15. 3. 2008 se v Praze uskutečnila demonstrace na podporu Srbska, svolaná Dělnickou stranou v čele s T. Vandasem a J. Štěpánkem. Na akci byli pozváni aktivisté Národního Odporu, Národního Korporativismu a Resistance Women Unity. S krátkým projevem vedeným v angličtině vystoupil Jiří Petřivalský, dále Jiří Šlégr, člen vedení Křesťanskosociálního hnutí p. Tuleškov a Jiří Štěpánek. Shromáždění podpořili na webu i AN.

[70] Dne 1. 5. 2008 se v Praze uskutečnil 1. máj - oslava Svátku práce. Shromáždění původně oznámil Magistrátu hlavního města Prahy dne 20. 12. 2007 jako pochod Národního svobodného odporu za svobodu slova člen Národního Odporu Martin Matička (stejně jako v roce 2006). Magistrát shromáždění zakázal. Následně oznámila shromáždění Dělnická strana, ale se změněným účelem jako oslavy Svátku práce. Poprvé tak lze zaznamenat využití Dělnické strany aktivisty NO k uspořádání demonstrace, což se stalo impulsem k podobnému postupu u dalších akcí. Pozvánka, včetně pokynů, jak se chovat na akci byla zveřejněna i na webu www.odpor.org. Na náměstí Jiřího z Poděbrad v Praze se sešlo cca 700 radikálů z řad NO, doplněných o několik členů DS. Ze zahraničí byli pozváni a vystoupili zde zástupci slovenského Slobodného odporu a Slovenské Pospolitosti a německého Freier Widerstand Dortmund. Akci moderoval místopředseda DS Jiří Štěpánek, první projev přednesl Tomáš Vandas.

[71] Dne 14. 6. 2008 se v Děčíně konala demonstrace proti legalizaci drog, uspořádaná AN Severočeského kraje, vedenými Jiřím Engelhartem. Na akci vystoupili se svými projevy za RWU M. Dupová, J. Engelhart a místopředseda DS P. Kotáb.

[72] Dne 28. 6. 2008 se v Brně konal protest proti shromáždění gayů a lesbiček, který organizovala Dělnická strana na protest proti pochodu „Duhová vlna 2008 (Queer parade)“. Protestů se účastnili členové Národního odporu a z jejich řad došlo k násilnému napadení účastníků pochodu homosexuálů.

[73] Dne 26. 7. 2008 se ve Svitavách uskutečnil III. ročník protestního pochodu za Vlastimila Pechance, jehož svolavatelkou byla Iveta Machová. Pochodu se zúčastnili také zástupci krajně pravicové organizace ze slovenského Sľobodného odporu. Projevy přednesli Jiří Švehlík, Tomáš Vandas, František Rozhoň z organizace Vlastenecká fronta, zástupkyně RWU Michaela Dupová s Kristýnou Harflovou, zástupce Sľobodného Slovenska Rado Novotný, Ladislav Malý z DS. Několikrát mezi projevy zahrál Ladislav Budz.

[74] Dne 16. 8. 2008 se v Hradci Králové měl konat Den svobody, ohlášený Jiřím Bártou z NO jako tzv. politicko-hudební odpoledne. Po zákazu akce proběhla pouze politická část, kterou moderoval místopředseda DS J. Štěpánek. Reakcí Tomáše Vandase a dalších představitelů DS na zákaz dalšího konání akce bylo uskutečnění tzv. spontánní demonstrace, tedy pochod městem z vlakového nádraží na Ulrichovo náměstí, kterého se účastnilo cca 300 stoupenců krajní pravice. T. Vandas prohlásil, že se jedná o procházku za krásami města a během projevů svoje prohlášení doplnil o skutečnost, že sice akce tohoto typu nebyla nahlášena, ale podle zákona o shromažďování se jedná pouze o přestupek. Po demonstraci v Hradci Králové se členové DS sešli se zástupci německé NPD, aby prodiskutovali svoje politické postoje a vzájemnou spolupráci. Sešli se zástupci DS, NPD, NO, českého RWU a německého Svobodného Odporu Dortmund.

[75] Dne 6. 9. 2008 se v Rokycanech uskutečnila spontánní demonstrace proti černému rasismu, kterou uspořádali Václav Bureš a Petr Andrle, kandidáti DS ve volbách do krajských zastupitelstev v roce 2008. Důvodem demonstrace byly události ze dne 23. 8. 2008, kdy v Rokycanech v baru Ural příznivci NO napadli hosty, zejména Romy, a proti několika osobám bylo zahájeno trestní stíhání.

[76] Dne 28. 9. 2008 se na Kladně uskutečnila Svatováclavská demonstrace, oficiálně pod záštitou Dělnické strany. Hlavními organizátory byli předseda Autonomních nacionalistů Jiří Bunda a předseda DS Tomáš Vandas. Akce se účastnili zástupci NO Jih a RWU. S projevy vystoupili Jiří Bunda, zástupci AN Sever a AN Plzeňsko, za DS J. Štěpánek a T. Vandas. T. Vandas se kriticky zmínil o odsouzení Erika Sedláčka za šíření antisemitismu a roztrhal českou Ústavu s vysvětlením, že zákony v ní obsažené se v České republice stejně nedodržují.

[77] Dne 13. 9. 2008 se v německém Altenburgu uskutečnil Fest der Völker (Festival národů), oficiální akce krajně pravicové politické strany Nationalpartei Deutschland (NPD). Právě podle německého vzoru nastal v České republice trend v konání obdobných akcí, tzv. hudebně-politická odpoledne. Akce v Altenburgu se zúčastnilo několik řečníků z krajně pravicových politických organizací ze zahraničí a stoupenci evropského Odporu. Česká výprava, kterou čítalo cca 100 stoupenců krajní pravice, byla tvořena i představiteli DS J. Štěpánkem a T. Vandasem, který přednesl projev. Hudební část tvořily kapely mezinárodní white power scény např. White Law, Sleipnir či Strappo. O celé akci podrobně informoval web www.odpor.org.

[78] Dne 4. 10. 2008 se v Litvínově - Janově uskutečnila akce Ochranných sborů DS, jejichž dvanáct členů uspořádalo v rámci politického mítinku průchod sídlištěm obydleným početnou skupinou romských občanů. Účelem akce měl být monitoring života v místě. Proti účastníkům radikálně vystoupilo několik desítek místních Romů častováním nadávkami a vyhrožováním fyzickým útokem. Tato událost následně vyvolala spontánní neohlášenou demonstraci a tzv. trestní pochod z Litvínova na Janov, ke kterému se přihlásili a který vyvolali a zmobilizovali čelní představitelé a aktivisté Národního Odporu (Filip Vávra, J. Dufek) a členové DS a jejich OS (Jiří Tůma, Jiří a Lucie Šlégrovi).

[79] Dne 11. 10. 2008 se v Plzni a v Chrástu u Plzně konalo politicko hudební odpoledne Dělnické strany v rámci předvolební kampaně. Na náměstí republiky v Plzni se nejprve uskutečnil předvolební mítink DS a následně v restauraci v Chrástu u Plzne již nepřípstupný širší veřejnosti hudební koncert s projevy řečníků. Mimo jiné na akci vystoupil Ladislav Budz a s antisemitským projevem Tomáš Babka.

[80] Dne 18. 10. 2008 se v Litvínově – Janově uskutečnil protest proti černému rasismu, který byl brán jako určitá odveta za události ze 4. 10. 2008. Skupiny radikálů se nejprve shromáždily v centru města, kde k nim promluvili zástupci Dělnické strany. Řada z těchto osob držela v rukou dřevěné štíty s namalovanými státními symboly (bílý lev v červeném poli) a se symboly hnutí Autonomních nacionalistů nebo transparenty se znaky DS. Při příchodu na náměstí účastníci organizovaně volali hesla: „Národ Čechům“, „Čechy Čechům“, „Bílí pojďte s námi“, „Stop černému rasismu“ a „Nic než národ“. Po rozpuštění shromáždění starostou se příznivci pravicového hnutí vydali k sídlišti Janov a střetli se s pořádkovými jednotkami Policie ČR, které přehradily trasu pochodu. Ke střetu s Romy nedošlo. Hlavní skupinu protestujících, která vyvolávala nejvíce střetů s policií, tvořilo cca 200 osob v čele s Jiřím Tůmou, Filipem Vávrou a Janem Dufkem (aktivisté NO). Během konání akce někteří ze zakuklených účastníků demonstrace rozdávali přihlížejícím letáky s orientační mapou Litvínova a s instrukcemi o směru plánovaného pochodu na sídliště Janov. Leták obsahoval také informace o cíli pochodu a rady, jak se chovat během přesunu a při střetu s policií. Podle vlády DS odmítla již v rámci řízení vedeného u Soudu pod sp. zn. Pst. 1/2008 spojitost s akcí, ale svědčí o ni rozsudek NSS v uvedené věci ze dne 4. 3. 2009, č. j. Pst 1/2008 – 66, č. 1841/2009 Sb. NSS (dále též “*Dělnická strana I”)*, a záznamy projevů jejích členů, zejm. J. Šlégra a L. Šlégrové.

[81] Dne 28. 10. 2008 v Praze DS organizovala shromáždění pod názvem „Den národní jednoty”. V průběhu shromáždění byl předveden mj. Erik Sedláček, ozbrojený teleskopickým obuškem.

[82] Dne 17. 11. 2008 v Litvínově - Janově došlo k „bitvě o Janov“. Protestní demonstrace se v Litvínově konala dne 17. 11. 2008 a byla organizována Dělnickou stranou pod názvem „Proti pozitivní diskriminaci a policejnímu násilí“. S projevy vystoupili zástupci jednotlivých nacionalistických organizací, Tomáš Vandas, dále místopředseda DS Jiří Štěpánek a člen DS Jiří Bárta, zástupci organizací Slovenská pospolitosť, Nové slobodné Slovensko, RWU a Autonomní nacionalisté. Člen AN J. Bunda nahlásil pochod navazující na shromáždění DS. Po ukončení shromáždění se tak několik set účastníků demonstrace vydalo na pochod do sídliště Janov. V průběhu pochodu došlo k tvrdým střetům s Policií ČR. Celá akce byla mezi příznivci krajní pravice prezentována jako počátek boje za bílou rasu (počátek svaté rasové války RAHOWA), byla např. vyrobena trička oslavující tuto událost a vyšla řada článků. DS také zveřejnila otevřený dopis AN litvínovské radnici, kde bylo dáno starostovi ultimátum k řešení nastalých problémů.

[83] Dne 4. 4. 2009 se v Přerově uskutečnil protest proti černému rasismu. Vedení DS se Odpůrce: akce distancovalo, nicméně svolavatelem byl J. Švehlík, člen předsednictva DS. Pořadateli akce byli AN. Pozvánka na akci byla zveřejněna také na webu www.odpor.org. Po oficiálním skončení pochodu došlo ke střetům s Policií ČR. Na této akci bylo přítomno několik vysoce postavených členů DS, například J. Švehlík nebo P. Vondrák. DS zveřejnila v Dělnických listech informaci o konání pochodu a rozhovor s „aktivistou národního socialismu“ nazvaný „Jedu do Přerova, protože nevěřím Systému“.

[84] Dne 1. 5. 2009 se v Brně uskutečnil 1. máj - oslava Svátku práce. Demonstraci nahlásil člen DS Pavel Procházka s Lukášem Levayem. S projevy vystoupili čelní představitelé DS T. Vandas, J. Štěpánek, M. Zbela a P. Kotáb. Dále promluvil Gottfried Küssel, výrazný reprezentant nacionálního socialismu, který byl v minulosti odsouzen k 10 letům vězení a proslavilo jej mimo jiné založení VAPO (Volkstreue außerparlamentarische Opposition), jejíž činnost byla zakázána. Promluvil také zástupce německého Freier

Widerstand a zástupci za Svobodný odpor, Autonomní nacionalisty a RWU. V rámci shromáždění došlo ke slavnostnímu křtu oficiálního periodika hnutí Dělnické mládeže, Národního odporu. Akce byla popsána na webu www.odpor.org, v Dělnických listech nebo v dalším médiu Dělnické strany - TV Nacional.

[85] Dne 16. 5. 2009 se ve slovenských Košicích konal pochod proti kapitalismu, pořádaný Autonomními nacionalisty Slovensko jako pochod proti kapitalismu, globalizaci a za sociální jistoty. S projevy vystoupili zástupci AN Považí, silně xenofobního sdružení Hlavu Hore, Matice Slovenské a Patrik Vondrák, předseda místní organizace DS v Praze, jehož projev byl zveřejněn v Dělnických listech. O propagaci akce se staraly významné krajně pravicové skupiny.

[86] Dne 18. 5. 2009 se v Jihlavě konal politický mítink a uctění památky vojáků II. sv. války, pořádaný Dělnickou mládeží Brno s následnou návštěvou hřbitova za účelem uctění památky padlých německých vojáků. Následně se měl dne 6. 6. 2009 v Jihlavě uskutečnit pochod jihlavské národní opozice věnovaný padlým německým vojákům za druhé světové války. Úředníci jihlavského magistrátu však akci rozpustili. Odůvodnili to tím, že se odchýlila od oznámeného účelu. Oznamovatelem této akce byl člen DS Martin Václavek a zúčastnil se jí také rakouský aktivní nacista Herbert Schweiger.

[87] Dne 24. 5. 2009 se v Praze uskutečnil protest proti vyřazení volebních spotů z vysílání ČT. Shromáždění bylo po 20 minutách rozpuštěno zástupcem Magistrátu hl. m. Prahy. S projevem vystoupil T. Vandas. Přestože bylo shromáždění rozpuštěno, pokračovali členové a příznivci DS v protiprávním jednání. 42 osob bylo zajištěno pro podezření z páchání přestupku.

[88] Dne 6. 6. 2009 se v Mostě a v Litvínově uskutečnil pochod za padlé kamarády „REHO 2009“. Jedná se o každoroční shromáždění nacionalistů za účelem připomenutí výročí úmrtí Miloše Reha, který byl v roce 1999 v Litvínově po střetu se třemi Romy zavražděn. Akce se zúčastnili také místopředseda DS P. Kotáb, jehož projev však nebyl přednesen, protože Policie ČR informovala organizátory shromáždění, že akce bude rozpuštěna, pokud v projevech zazní slovní spojení jako např. „nepřizpůsobiví cikáni“, „národní socialismus“ či propagace jakýchkoli politických myšlenek. O akci informuje článek v Dělnických listech s názvem „Nacionalisté uctili památku zavražděného Miloše Reha“. Pozvánka na akci se objevila také na stránkách www.odpor.org.

[89] Dne 18. 6. 2009 se v Táboře uskutečnilo shromáždění DS za účelem poděkování voličům, ale jak vyplývá z projevu místopředsedy DS J. Štěpánka, hlavním cílem byl protest proti pochodu homosexuálů Queer Parade 2009.

[90] Dne 27. 6. 2009 se měla v severních Čechách konat akce „Call for Freedom 2009“, která byla prezentována jako oslava úspěchu DS v eurovolbách. Organizátorem byla DS za podpory Hatecore shopu, jehož majitel Martin Franěk je členem NO a nyní je ve vazbě. Akce se měla konat nedaleko hranic s Polskem a Německem. Z oficiálně prezentovaných kapel je většina představiteli neonacistické WPM. Akce se neuskutečnila zejména z důvodu zatčení a trestního stíhání několika představitelů neonacistické scény (mimo jiné M. Fraňka), kteří se zabývali organizováním koncertů WPM.

[91] Dne 15. 8. 2009 se v Novém Kníně uskutečnil „Den Svobody 2“, hudebně-politický festival, který byl prezentován jako společná akce Dělnické strany a Svobodné mládeže

(jedno z označení Národního odporu). Nahlášen byl jako charitativní akce pro oběti povodní.

[92] Dne 12. 9. 2009 se v německém Pössnecku uskutečnil Fest der Völker (Festival národů), oficiální akce NPD, které se pravidelně účastní představitelé evropských krajně pravicových a nacionalistických organizací. Vystoupil zde i Patrik Vondrák.

[93] Dne 28. 9. 2009 se na Kladně uskutečnila Svatováclavská demonstrace, pořádaná společně Dělnickou stranou a Autonomními nacionalisty. Zúčastnili se jí místopředseda DS Petr Kotáb a místopředseda Dělnické mládeže Matyáš Sombati. Z textu otištěného v Dělnických listech je zřejmé, že DS jsou známa jména představitelů hnutí AN (A. Berčík, J. Bunda, M. Glas) a RWU.

I.6 Shrnutí návrhu

[94] Vláda shrnula, že program a projevy představitelů DS jsou založeny na soustavném urážení a pomlouvání některých menšinových skupin obyvatel, zejména Romů a homosexuálů, a cílí k vytváření negativních pocitů, strachu a nenávisti vůči těmto skupinám. Vláda má za to, že program a činnost DS ohrožují demokracii v ČR. S ohledem na charakter tohoto počínání, jež s sebou nese znaky soustavného navádění k porušování či omezování práv a svobod občanů, k porušování veřejného pořádku a mravnosti, a s ohledem na reakce, které toto počínání vyvolává (zejména u jeho adresátů), se toto jeví jako bezprostřední. DS sama i ve spolupráci s jinými svolává protestní pochody, jejichž primárním cílem je vzbudit pocity strachu a vyvolat případný konflikt s obyvateli míst, kam se pochody soustředí. Zde často dochází ke slovnímu napadání určitých skupin občanů či osob žijících na území ČR a náležejících k nějaké minoritě, spojenému s fyzickým násilím či pokusy o něj. Podle názoru vlády se DS hlásí k myšlenkám národního (nacionálního) socialismu jako totalitární ideologii neslučitelné s demokracií a lidskými právy, jehož přívrženci sledují cíle předpokládané článkem 17 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „Úmluva“). Toto počínání, byť tvořené jednotlivými akty, není nahodilým a marginálním jevem, ale programově trvalým chováním směřujícím k ohrožení demokracie v této zemi.

[95] Činnost DS je v rozporu se Zákonem. Bezprostřednost hrozby nezačíná být naplněna až když se strana dostane do Parlamentu, ale když překoná hranici pro zisk volebního příspěvku, stát začne finančně přispívat na její činnost, média jí začnou věnovat pozornost, a její aktivity přinejmenším v některých lokalitách i svým celkovým vyzněním, způsobují vznik strachu a důvodných obav u celých skupin obyvatelstva ČR. Politické strany mohou jako jediné subjekty v zastupitelské formě demokracie získat politickou moc a ovlivnit režim v zemi jako celku. Vyžadují proto zvýšenou ochranu a ztíženou možnost rozpustitelnosti ve vztahu k jiným organizacím. Strana však nepožívá ochrany, pokud nerespektuje základní demokratické principy, lidská práva a základní svobody a usiluje o takové změny, které nejsou slučitelné se základními principy demokratického právního státu.

[96] Vláda se domnívá, že DS dlouhodobě nerespektuje základní demokratické principy, reálně ohrožuje a porušuje základní práva a svobody druhých a ve svém důsledku usiluje o odstranění základních náležitostí demokratického státu. Proto vláda dospěla k závěru, že jsou dány důvody, uvedené v § 4 Zákona, opravňující ji k podání návrhu na rozpuštění DS.

[97] Rozsudek Soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 7 As 29/2008–104 (dále též rozsudek *Komunistický svaz mládeže*) požaduje zhodnotit pro rozpuštění sdružení naplnění tří základních kritérií: a) zda zásah byl stanoven na základě zákona, b) zda zásah sledoval legitimní zájem, c) zda byl zásah v demokratické společnosti nezbytný. Vláda je toho názoru, že v daném případě byly naplněny všechny tři podmínky. Dělnická strana již fakticky přistoupila k prosazování svých názorů, byť zatím „pouze" ve formě militantních akcí namířených proti Romům nebo homosexuálům. Tyto akce přitom nelze interpretovat jako jinou formu šíření názorů, například veřejnou demonstrací. Jde zjevně o akce zastrašující a z pohledu těch, proti kterým směřují, musí být takto vnímány. Tyto agresivní akce jsou namířeny proti jiným skupinám obyvatel pro jejich rasu, etnickou příslušnost anebo sexuální orientaci. Minimálně tyto skupiny obyvatel jsou veřejně, agresivně a nikoliv jen ústními či psanými projevy, ale faktickými činy, pronásledovány pro rasu, etnikum či sexuální orientaci. Připuštění něčeho takového nutně musí vést podle názoru vlády k závěru, že stát není schopen chránit zmíněné skupiny před agresí a obecněji není schopen zajistit práva přiznaná Listinou a Úmluvou.

[98] Podle vlády je nutné včas sankcionovat antidemokratické směřování DS (její program a cílené a trvalé pokusy o jeho naplňování), jehož nebezpečnost lze díky empirické zkušenosti s podobně orientovanými subjekty v minulosti odhalit již nyní, ačkoliv aktuální potenciál této strany prosadit své cíle v Parlamentu ČR je zdánlivě nízký. Vláda nepodceňuje bezprostřednost ohrožení demokracie představovaného DS. Není přípustné, aby malé strany mohly hlásat protidemokratické, protiústavní principy a nebyly za to postihovány. Takový přístup by u nich totiž vedl k pocitu beztrestnosti, k demotivaci co do jejich možného dalšího ústavně konformního směřování. Rozpuštění politické strany je preventivní krok, při němž není rozhodný faktický vliv strany. Pokud by nebylo možné politickou stranu rozpustit v období, kdy nemá dostatečně silnou podporu, a muselo by se čekat na okamžik, kdy bude politická strana moci uskutečnit své cíle, ztratila by možnost rozpustit politickou stranu jako prevence před prosazováním nedemokratických myšlenek smysl. Je žádoucí klást stejné požadavky na malé i velké strany. Vzhledem k zásadním nedemokratickým cílům DS a pokusům o jejich realizaci je nutné ji rozpustit bez ohledu na to, zda má v současnosti možnost prosadit svůj program v Parlamentu.

[99] Vláda i při vědomí specifického postavení politických stran připomněla judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „ESLP"), podle níž při usilování o změnu právního a ústavního pořádku státu musí být použité prostředky po všech stranách zákonné a demokratické a navrhovaná změna musí být sama o sobě slučitelná se základními principy demokracie. Politická strana, která nabádá k násilí a jejíž politický program nerespektuje pravidla demokracie, usiluje o jejich zničení a sleduje porušování uznávaných práv a svobod, se nemůže sama odvolávat na jí zaručená ústavní práva.

[100] Vláda považuje zákonné důvody pro rozpuštění DS za splněné. V jejím programu, činnosti a v činnosti jejích představitelů totiž vláda spatřuje přesvědčivé a naléhavé důvody, které ospravedlňují omezení svobody sdružování.

II. Vyjádření Dělnické strany

[101] Soud předem stručné rekapitulace obsahu vyjádření Dělnické strany k návrhu připomíná, že plný text tohoto vyjádření je k dispozici na jeho webových stránkách www.nssoud.cz v oddílu Aktuality, zpráva ze dne 12. 11. 2009.

[102] Dělnická strana navrhla návrh zamítnout. Konstatovala, že byla zaregistrována dne 20. 12. 2002 pod názvem Nová síla. Na ustavujícím sjezdu dne 18. 1. 2003 přijala název Dělnická strana. Ministerstvo vnitra zaregistrovalo změnu názvu dne 22. 1. 2003. Dělnická strana připomněla také předchozí návrh vlády na rozpuštění této strany a uvedla, že současný návrh podala tzv. úřednická vláda bez politického mandátu. Dělnická strana vznikla legálně z vůle občanů ČR a registrace Ministerstvem vnitra dokládá, že její stanovy jsou demokratické a v souladu s Ústavou a zákony.

[103] Dále Dělnická strana zdůraznila, že zdrojem veškeré státní moci je lid. Politické strany představují legální formu podílu občanů na politické moci, občané jejich prostřednictvím vyjadřují své názory a stanoviska. Vzniku demokratických státních orgánů předchází volná soutěž politických stran, oddělených od státu. Na základě výsledku voleb se prosazuje politický program politických stran a hnutí, nikoliv však neomezeně a především ne likvidací opozičních politických subjektů.

[104] Pro omezení politických stran a hnutí je podstatné, zda odmítají násilí při prosazování svých cílů a programů, a zda se zavazují, že se budou v případě volebního vítězství držet zásad demokratického principu vládnutí a prosazování svých cílů. Vládnoucí politické strany tak musí zajistit legální šíření i takových myšlenek, zájmů a prostředků, s nimiž se neztotožňují, ale které jsou v souladu s Ústavou a zákony.

[105] Kritika přijatých zákonů a opatření vlády je demokratickým právem opozičních politických stran a hnutí. Svoboda občanů a svoboda politických stran a hnutí vede v případě volebního vítězství ve svobodných volbách k právu měnit a rušit zákony a nahrazovat je jinými, a to včetně Ústavy a Listiny základních práv a svobod. Jediné limity představuje omezení porušování lidských práv dané principy přirozeného práva, které přijímá veškerý svobodný svět.

[106] DS rovněž vyjádřila svůj postoj k některým politickým otázkám. Kritizovala privatizaci a její provedení s tím, že snaha o přijetí zákonů „*o nepromlčitelnosti zločinu totální likvidace národního jmění*“ nepředstavuje nepřijatelnou retroaktivitu, ale známý postup srovnatelný s nepromlčitelností zločinů z období komunismu nebo zrušení amnestie za zločiny v době diktatury v Chile. Rozpad Československa DS považovala za umělý a za vlastizradu. Kritizovala také úpadek morálky. Devastaci morálních zásad dovozuje i ze zrušení trestu smrti, nízkých trestů za závažné trestné činy, uvolnění trhu s drogami a pornografií a s „*nebývalý(m) příliv(em) zločinců z celého světa*“. Podle DS „*(s)oučástí úpadku práva je i prudký nárůst jevu, který se zjednodušeně označuje jako justiční mafie. Ta skutečně zasahuje nejen právníky jako odborný stav, ale především soudce, státní zástupce, policisty, vědecké a odborné právní kruhy a pedagogické pracovníky.*“. DS kritizovala také „*podpor(u) přílivu cizinců do České republiky*“, představující „*snahu rozředit a smísit zcela odlišné skupiny osob ve snaze potlačit českou kulturu a tradice*“. Uvedla, že „*(v)ýrazným prvkem této cizinecké vlny je příval Cikánů ze Slovenska, Rumunska a dalších zemí východní Evropy ...*“. Konečně DS poukázala na pokles úrovně vzdělání a nahrazení kvality kvantitou, hrozbu „*děsivé byrokratizace a nesvobody vyplývající z Evropské unie v současné podobě*“ a vyjádřila i obavu z majetkových nároků sudetských Němců po prosazení

tzv. Lisabonské smlouvy. Proto je nutné provést změnu v celé společnosti a odvrátit hrozící katastrofu.

[107] DS zpochybnila extenzivní výklad pojmu příznivec strany. Uvedla, že politická strana je skupina občanů starších 18 let, kteří se do strany dobrovolně přihlásili, plní její úkoly a podle dosažených funkcí se podílejí na její práci. Své členy vede v kartotéce od jejich přijetí až po případné vystoupení ze strany. Tvrzení vlády, že DS má 670 členů, není pravdivé a neexistuje pro ně žádný důkaz. Navíc dokazuje, že „*strana je nepřetržitě kontrolována tajnými službami*". DS se distancovala od údajných příznivců, jimiž měli být (blíže nespecifikovaní, *pozn. Soudu*) nasazení agenti tajné policie, složek výzvědných služeb a placení provokatéři. Zároveň však uvedla, že je obtížné bránit se či distancovat se od osob, které se vydávají za hosty na jejích akcích, a proti provokacím zvláštních služeb a aktivistů fanatických ultralevých skupin. Takto se snažili vyvolat násilné střety např. představitelé Strany zelených při shromáždění na Palackého náměstí v Praze 2 před volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v roce 2006.

II.1 Vyjádření k programatice

[108] DS označila jako lživé tvrzení, že se používáním pojmu národní socialismus hlásí k odkazu hitlerovského nacionálního socialismu a k participaci na činnosti moderního nacionalismu. Zároveň upozornila na dopis člena předsednictva M. Zbely, který se jménem občanského sdružení Dělnická mládež obrátil na ministra vnitra s otázkou, za jakých okolností je trestným činem propagace slovních spojení „národní (nacionální) socialismus" a „národní odpor". Ministerstvo odpovědělo nekonkrétně, resp. neodpovědělo vůbec.

[109] Podle DS účelová tvrzení vlády zcela opomněla skutečnost, že „*v této zemi je registrována a působí více než-li 100 let politická strana pod označením národně socialistická. Ta byla vždy demokratická a národní.*". V části D. návrhu pak vláda podle názoru DS „*odkrývá své skutečné důvody, i když ty jsou zkreslené a různým způsobem dezinterpretované*". Má-li být jedním z neonacistických symbolů dělník s kladivem nebo ozubené kolo, DS uvedla, že nemají nic společného s nějakým nacistickým symbolem. DS podala v roce 2007 u Městského soudu v Praze žalobu „*proti tomuto nařčení*" a je „*podivné, že až dosud soud nebyl zahájen a je oddalován z důvodů údajného nedostatku času*" – „*podobně se to má i s dalšími tzv. symboly*".

[110] Dále DS uvedla, že pravicové i levicové dělnické subjekty v minulosti používaly v politické propagaci ozubené kolo jako svůj symbol. Rudé ozubené kolo bylo po roce 1945 oficiálním logem Československé sociální demokracie. Symbol ozubeného kola má v české kotlině hlubokou tradici a byl a je chápán jako symbol práce, pohybu a průmyslového rozvoje. Ozubené kolo měly ve svém znaku Královopolská strojírna, Jednota i mnohé zemědělské podniky. V českém právním řádu neexistuje zákon, který by zakazoval politickým stranám jejich oficiální symboliku, kterou DS nemá důvod měnit.

[111] DS popřela, že by obrázek dělníka s kladivem byl symbolem. Poprvé byl publikován v Dělnických listech č. 1 ze dne 1. 5. 2003 v záhlaví novin a na webu strany v rámci pozvánky na prvomájové shromáždění, s tím, že jeho předlohou „*byl zřejmě historický plakát neznámé provenience*". DS nezjišťovala předlohu obrázku, ke kterému nebyl připojen původní nápis napovídající více o jeho historickém původu. Tato kresba nikdy nevyšla tiskem jako profesionální plakát DS a bylo možné pouze její stažení z webu

DS k vlastnímu vytištění. Činnost DS byla v jejích počátcích amatérská a neprofesionální a svůj první oficiální plakát vydala tiskem ve větším nákladu až před krajskými volbami v roce 2008. Do té doby šlo o soukromá díla jednotlivců, členů nebo jen příznivců strany a do této kategorie patří i znázornění dělníka s kladivem, které vystřídalo od ledna 2004 v záhlaví Dělnických listů předchozí obrázek. DS mohla pochybit pouze tím, že nestáhla obrázek ze své prezentace po zjištění jeho původu (článek v MF Dnes dne 16. 3. 2007). Vzhledem však k tomu, že je v ČR beztrestně propagována a šířena symbolika zločinné komunistické strany, nepovažovala problém za akutní. Daná kresba navíc nebyla oficiálním logem NSDAP, ale pouze jedním z jejích mnoha plakátů. DS neupustila od propagace dělníka s pracovním nástrojem na rameni ani v současné době, kdy má k dispozici novou verzi tohoto motivu.

[112] Symbol Ochranných sborů vychází z oficiálního loga DS. Jeho protnutí mečem symbolizuje název OS, protože znázornění meče tradičně znamenalo ochranu, záštitu a bezpečí před vnějším nepřítelem. Meč má pouze symbolický charakter, neboť členové OS nejsou ozbrojeni. Symbol meče nebo jiné sečné zbraně se objevuje i ve znacích oficiálních institucí, např. Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu.

[113] Dále DS zpochybnila posudek, předložený vládou k návrhu. Odkázala přitom na stanovisko advokáta Mgr. et Ing. Petra Prchala, podle kterého se nejedná o znalecký posudek ve smyslu příslušných procesních ustanovení. Znalecký posudek musí být vypracován znalcem, kterého určí soud po seznámení se s názory účastníků na ustanovení znalce. Tato podmínka nebyla splněna, stejně jako nebyly Soudem vymezeny skutečnosti, k jejichž posouzení je třeba odborných znalostí. Předložený posudek není navíc přezkoumatelný. Představuje tak pouze účelovou prezentaci různých spekulací autora, jehož závěry nelze ověřit ani vyvrátit. Z procesního hlediska je bezcenný a je pouze dalším tvrzením účastníka, které se snaží vytvářet dojem důkazu. Žádným důkazem však není, nemá privilegovanou důkazní hodnotu, jeho závěry nemohou být v řízení uváděny jako odborné posouzení procesně významných skutečností a jedná se pouze o soukromou listinu vlády.

[114] DS popřela tvrzení, že porušuje základní principy demokracie a svobody občanů. Tvrdila naopak, že se snaží demokracii rozšířit a svobody občanů zachovat a prohloubit. Zároveň ovšem zdůraznila, že občané musí zachovávat zákony, Ústavu a normy chování „*civilizované české společnosti*“. Pokud je „*svoboda menšiny ... svobodou na úkor většiny, pak nejde o svobodu, ale o zvůli jedněch proti druhým*“ a DS chce v tomto směru prosadit „*zákonnou, ústavní cestou, nutnou změnu*“.

[115] Ke svému požadavku na „*zavedení národnosti obyvatel ČR a jejího potvrzení*“ DS uvedla, že se zákonnou cestou připravuje na změnu Ústavy. Ta byla přijata uspěchaně, nedomyšleně a chaoticky, ústavní dodatky navíc nejsou výjimečné. Úplná změna Ústavy provedená právní a demokratickou formou je legální a správná. Také další témata vytýkaná Dělnické straně v návrhu jsou v různé podobě a s různou formou řešení tématy i dalších politických subjektů.

[116] Podle DS vládě vadí zejména její požadavek na prošetření privatizačních podvodů a důsledné potrestání všech viníků. Změna zákonů o nepromlčitelnosti určitých zločinů není výmysl DS, nýbrž pravidlo postihu nejodpornějších zločinů na českém národě.

[117] K projevům T. Vandase a dalších představitelů tato strana uvedla, že se jedná „*o monitoring Policie ČR, případně tajných služeb, a tzv. aktivit, tedy fanatických a dobře*

placených bijců za práva cizinců, menšin a různých individuí". Články, projevy a vystoupení jsou „*vytrženy z kontextu, doplněny o neprohlášená slova, smíchané vše dohromady a vykládané účelově s cílem pošpinit osoby, které buď pronesly nebo napsaly nějaké prohlášení*".

II.2 Vyjádření k Ochranným sborům (OS)

[118] Ke svým Ochranným sborům DS uvedla, že se jedná o její neozbrojené členy a sympatizanty. Jejich cílem je ochrana představitelů a shromáždění strany zejména před „*organizovanými útoky různých bojůvek, napojených, inspirovaných a často přímo řízených vládními orgány*". DS poukázala také na „*tzv. Romské hlídky, které podle serveru novinky.cz ... začaly procházet mosteckým sídlištěm Chanov, za účelem dohledu nad pořádkem a zároveň upozorňovat na přestupky či trestné činy ve městě*" a dodala, že se ve srovnání s jejími OS jedná „*o stejný cíl i činnost, jenže vládou podporovanou*". Zároveň DS odmítla srovnání jejích Ochranných sborů s SA jako ozbrojenou složkou NSDAP. Zdůraznila přitom odlišnost tehdejší situace v Německu s tím, že ozbrojené oddíly měly všechny politické strany a ozbrojené složky politických stran byly běžné i v jiných státech.

[119] DS strana připustila, že mohla suplovat činnost místních samospráv, ale podotkla, že se díky tomu podařilo „*dosáhnout aktivity některých měst a obcí při postupu proti různým živlům, kteří ohrožují českou většinu*".

II.3 Vyjádření ke spolupráci s jinými subjekty

[120] DS popřela rovněž styky či spolupráci s dalšími subjekty uvedenými v návrhu, zejména s organizacemi Národní odpor, Autonomní nacionalisté, Resistance Women Unity a Národní korporativismus. Uvedla, že s ní nemají nic společného a jejich členové ani vedení jí nejsou známi. DS nelze vytýkat, že se od jmenovaných subjektů nedistancovala. Stejně tak se totiž nedistancovala od KSČM, ODS, ČSSD a dalších politických subjektů, přestože s nimi nemá nic společného a zásadně s nimi nesouhlasí. Důkazem o dohodě o spolupráci mezi DS a označenými subjekty měl být článek bývalého člena DS Ladislava Malého. Ten ovšem dopisem ze dne 11. 10. 2009 reagoval na zneužití svého článku Ministerstvem vnitra v postupu proti DS.

[121] Co se týká Dělnické mládeže, ta je registrovaným nepolitickým hnutím. Personální propojení u jedné osoby nemůže být důvodem kritiky, protože se nejedná o dva politické subjekty, ale o jednu politickou stranu a jedno občanské sdružení. Neexistuje právní ani faktická překážka pro působnost kohokoliv v obou subjektech. Činnost Dělnické mládeže je veskrze nepolitická. Podle DS je přitom správné, že se část mládeže zajímá o situaci v zemi a vidí její katastrofický vývoj. Vláda pak zkresleně interpretuje části projevů a vyjádření a navíc se snaží dát jim nádech, který nikdy neměly.

II.4 Vyjádření k osobním charakteristikám představitelů

[122] DS uvedla, že „*je připravena na požádání NSS doložit bezúhonnost čelných funkcionářů strany jejich výpisy z rejstříku trestů*". Jejich články, projevy a činy jsou velmi otevřené a slušné, byť jasně opoziční. „*I kdyby některá z pomlouvaných osob byla členem dříve jiné organizace, vstupem do DS již není v žádné jiné politické straně a ani jiném občanském sdružení, vyjma Dělnické mládeže.*" Dále DS namítla, že údajné podklady tajných služeb

„jsou zcela protiprávní při sledování osoby bez souhlasu soudce“. Vznesla také otázku, kdo ze strany současné vlády, tj. navrhovatelky, byl členem zločinecké organizace KSČ.

II.5 Vyjádření k veřejným akcím

[123] DS nesouhlasila s tvrzením vlády, že chování strany je neuctivé, neukázněné a příčící se zásadám pokojného soužití ve společnosti a chování na veřejnosti. To vláda dovodila ze skutečnosti, že DS svolává svá shromáždění do lokalit, kde *„převážně žije cikánské obyvatelstvo, případně obyvatelstvo, které narušuje normy života českého obyvatelstva*“. Podle DS ovšem každá politická strana prosazuje své principy a cíle veřejně. Nikde není uvedeno, že by se projevy, shromáždění a jiné akce politických stran měly konat na předem určeném místě. Předpokladem svobodné politické činnosti je pak zásadní a rozhodná kritika jiných politických subjektů včetně vládnoucí skupiny. DS také poukázala na chování jiných subjektů, zejména organizované útoky na předvolebním shromáždění ČSSD (tzv. vajíčková agrese), útok na Mirka Topolánka vajíčky nebo kameny, případně sprosté a agresivní útoky na členy DS. Jako příklad posledně jmenovaných útoků DS uvedla hrubé urážky a rasistické výhrůžky vůči její člence Lucii Šlégrové.

[124] DS se ohradila vůči monitoringu jejích akcí ze strany Policie ČR. Představuje totiž legální politickou stranu a tato činnost je proto vůči ní v demokratické zemi alarmující a bezprecedentní. Je-li pak argumentováno páchaním trestných činů, platí presumpce neviny a skutečnost, že o vině nerozhoduje policie zahájením trestního stíhání, ale soud.

[125] K demonstraci proti raketové základně (Beroun dne 24. 2. 2007) DS uvedla, že nebyla jejím svolavatelem. Předseda DS vystoupil s projevem, v němž se věnoval plánované stavbě americké radarové základny v ČR. Dělnická strana v této souvislosti podotkla, že současný náměstek ministra vnitra Jiří Komorous písemně velebil ruskou okupaci Československa a činnost StB.

[126] K demonstraci proti komunismu v Přerově dne 10. 3. 2007 DS uvedla, že nebyla svolavatelem. T. Vandas zde vystoupil s projevem, v němž se věnoval aktivitám bývalých komunistů v současné politice. Dále DS upozornila na provázanost vlády a premiéra J. Fischera se zločinnou organizací KSČ a jeho zaujatost proti této straně, která se vůči komunistům ostře vyhraňuje.

[127] K I. ročníku protestního pochodu za Vlastimila Pechance v Plzni dne 21. 4. 2007 DS uvedla, že nebyla jeho svolavatelem. S projevem vystoupil L. Malý, který však již není členem DS.

[128] DS prý nebyla ani svolavatelem Svátku práce v Brně dne 1. 5. 2007. Antonín Nedvěd, Jiří Tůma a Tomáš Kebza nejsou členy DS ani jejích Ochranných sborů. Rozhovor s T. Kebzou byl uskutečněn pro Dělnické listy a posléze zveřejněn na stránkách www.odpor.org, nikoliv naopak jak tvrdí vláda. Není v moci DS ovlivnit přebírání a další zveřejňování textů, zvláště po internetu.

[129] Ke II. protestnímu pochodu za Vlastimila Pechance ve Svitavách dne 21. 7. 2007 Dělnická strana opět uvedla, že nebyla svolavatelem. T. Vandas zde vystoupil s projevem, v němž se věnoval politickým procesům v ČR a upozornil na jejich jednostrannost, kdy na jedné straně jsou osoby stíhány kvůli neonacistickým symbolům a tetování a na druhé straně je možné volně propagovat symboly komunismu. Hypotéza, podle níž T. Vandas

hovořil o aktivistech NO a o symbolech a tetování propagujících neofašismus, neonacismus, antisemitismus nebo rasovou nesnášenlivost, není podpořena jeho výroky.

[130] K Svatováclavské demonstraci na Kladně dne 29. 9. 2007 Dělnická strana toliko uvedla, že nebyla svolavatelem akce.

[131] DS nebyla svolavatelem ani demonstrace k výročí vzniku republiky v Moravské Ostravě dne 28. 10. 2007. T. Vandas zde vystoupil s projevem, v němž se věnoval politické a ekonomické situaci v zemi a reformám vlády Mirka Topolánka.

[132] Na demonstraci proti nezávislosti Kosova v Praze dne 23. 2. 2008, kterou DS nesvolala, vystoupil T. Vandas s projevem, v němž se věnoval aktuální situaci v Kosovu a v Srbsku.

[133] Na demonstraci za svobodu slova v Plzni dne 1. 3. 2008, kterou rovněž DS nesvolala, hovořil T. Vandas o aktuální politické a ekonomické situaci v zemi, např. reformě veřejných financí.

[134] DS byla svolavatelem demonstrace na podporu Srbska v Praze dne 15. 3. 2008. Její místopředseda J. Štěpánek zde vystoupil s projevem, v němž se věnoval historii Jugoslávie a situaci v Srbsku; připomněl i protest proti bombardování Jugoslávie NATO v roce 1999. Pozvánka uvedená příloze k odpovídajícímu tvrzení vlády není oficiálním zdrojem DS.

[135] K oslavě Svátku práce v Praze dne 1. 5. 2008 DS uvedla, že NO je neregistrované hnutí. Tvrzení vlády o příslušnosti členů ochranky k NO je proto spekulativní a nepodložené členskou legitimací nebo jiným dokladem. Článek J. Štěpánka zmíněný v návrhu byl publikován na webu DS a za jeho zveřejňování na jiných doménách DS není odpovědna. Web www.odpor.org ani další domény zmíněné v odpovídající části návrhu nejsou doménami nebo zdroji DS.

[136] DS nesvolala demonstraci proti legalizaci drog v Děčíně dne 14. 6. 2008. Vystoupil zde její místopředseda P. Kotáb s projevem, v němž se věnoval drogové problematice v ČR.

[137] K protestu proti shromáždění gayů a lesbiček v Brně dne 28. 6. 2008 DS uvedla, že podle oznámení z 23. 6. 2008 vyhlásil předseda T. Vandas mobilizaci Ochranných sborů. Ty měly monitorovat plánovaný pochod homosexuálů v Brně dne 28. 6. 2008 a dohlížet, aby ze strany účastníků „*této zvrácené akce nedocházelo k napadání slušných lidí*“. Osoby zmíněné v souvislosti s touto akcí v návrhu vlády nejsou členy DS.

[138] K III. ročníku protestního pochodu za Vlastimila Pechance ve Svitavách dne 26. 7. 2008 DS uvedla, že zde T. Vandas vystoupil s projevem, v němž se věnoval kritice vlády a některých jejích činitelů, ale ne v souvislosti s kauzou Pechanec.

[139] Ve vztahu ke Dni svobody v Hradci Králové dne 16. 8. 2008 DS namítla, že Magistrát Hradce Králové nevydal žádné rozhodnutí, kterým by potvrdil přestupek nebo jiné porušení shromažďovacího zákona DS nebo T. Vandasem. Po skončení procházky v Hradci Králové se uskutečnilo přátelské jednání mezi představiteli DS a zástupci NPD, jak vyplývá z oznámení Tiskového odboru Dělnické strany, zveřejněného dne 18. 8. 2008 na webu www.delnickastrana.cz. Doména zmíněná v této souvislosti vládou v příloze k odpovídajícímu tvrzení není doménou DS.

[140] DS nebyla svolavatelem spontánní demonstrace proti černému rasismu v Rokycanech dne 6. 9. 2008.

[141] K Festivalu národů v německém Altenburgu dne 13. 9. 2008 DS uvedla, že šlo o oficiální akci německé NPD. Předseda T. Vandas ve svém projevu nepronesl slova „bílá rasa a „bílé evropské národy". Na závěr zamával posluchačům a účastníkům, což zachyceno na fotografii může pouze zdánlivě vypadat jako „hajlování". Celý projev je od 14. 9. 2008 zveřejněn na doméně www.dělnickastrana.cz. Web www.odpor.org a web zmíněný v příloze k odpovídajícímu tvrzení vlády nejsou doménami DS.

[142] Na Svatováclavské demonstraci na Kladně dne 28. 9. 2008 T. Vandas odsoudil odsouzení Erika Sedláčka soudem prvního stupně a dodal, že E. Sedláček byl později odvolacím soudem osvobozen. K související příloze v návrhu vlády DS podotkla, že se nejedná o její nahrávku.

[143] K akci svých OS v Janově dne 4. 10. 2008 DS uvedla, že jí předcházelo jednání předsedy T. Vandase s vedením litvínovské radnice dne 23. 7. 2008, sledování situace v Janově Dělnickou stranou, beseda občanů s T. Vandasem a místopředsedou P. Kotábem v Janově dne 2. 8. 2008 a monitoring situace členy DS dne 11. 9. 2008. Následně po „*napadení hlídek OS-DS dne 4. 10. 2008 ozbrojenými cikány došlo v letošním roce k odsouzení dvou cikánů z Janova*".

[144] DS se odmítla vyjádřit k politicko hudebnímu odpoledni v rámci předvolební kampaně v Chrástu u Plzně dne 11. 10. 2008, jelikož se jednalo o uzavřenou akci.

[145] K protestu proti černému rasismu v Janově dne 18. 10. 2008 DS odkázala na rozsudek *Dělnická strana I.* Dodala, že L. Šlégrová tehdy nebyla místopředsedkyní Dělnické mládeže, vzniklé až dne 3. 3. 2009.

[146] Ke shromáždění „Den národní jednoty" v Praze dne 28. 10. 2008 DS uvedla, že bezúhonnost Erika Sedláčka dokládá jeho výpisem z rejstříku trestů.

[147] Rovněž ve vztahu k „bitvě o Janov" dne 17. 11. 2008 DS odkázala na svoje vyjádření k prvnímu návrhu na rozpuštění z roku 2008.

[148] DS údajně neorganizovala protest proti černému rasismu v Přerově dne 4. 4. 2009. Domény zmíněné v přílohách návrhu vlády nepatří DS.

[149] K oslavě Svátku práce v Brně dne 1. 5. 2009 DS uvedla, že údajný zástupce německého Freier Widerstand jí nebyl pozván. V jeho projevu nicméně nezaznělo jméno Adolfa Hitlera a je irelevantní dokazovat údajné sympatie DS k A. Hitlerovi nebo jeho veřejnou adoraci potleskem příznivců. V této souvislosti upozornila na rozhovor představitele ČSSD a hejtmana Středočeského kraje Davida Ratha, který v Lidových novinách dne 23. 1. 2009 „*otevřeně a jmenovitě chválil zaměstnaneckou politiku Adolfa Hitlera*". Odkázala i na výroky předsedy ODS Mirka Topolánka, který avizoval personální změny obratem o přicházející noci dlouhých nožů a v SMS redaktorce deníku Šíp použil větu „*Es kommt der Tag*", a také na článek bývalého poradce M. Topolánka Marka Dalíka v iDNES dne 11. 9. 2006, který hovořil o Hitlerovi a Martinu Bormannovi.

[150] K pochodu proti kapitalismu v Košicích dne 16. 5. 2009 Dělnická strana uvedla, že akci neorganizovala.

[151] Podobně k politickému mítinku a uctění památky padlých vojáků II. světové války v Jihlavě dne 18. 5. 2009 DS konstatovala, že neorganizovala žádnou návštěvu hřbitova a souvislost mezi mítinkem a následnou návštěvou hřbitova za účelem uctění padlých německých vojáků je zavádějící. Článek „Od zfetované lůzy k obětem války" je reportáží

zveřejněnou na webu Dělnické mládeže, kterou vláda účelově spojila s konáním oficiálního mítinku DS. K pochodu v Jihlavě dne 6. 6. 2009 uvedla, že jej neorganizovala a neexistuje souvislost mezi ním a akcí strany dne 18. 5. 2009. Web zmíněný v odpovídající příloze návrhu není webem DS.

[152] Ohledně protestu proti vyřazení volebních spotů z vysílání ČT v Praze dne 24. 5. 2009 prý T. Vandas nepoužil slovní spojení nacionální, nýbrž národní socialismus, a to v souvislosti s Miladou Horákovou. Tvrzení o rasistickém podtextu předvolebních spotů DS není důvodné. Tato strana rovněž podotkla, že kvůli rozpuštěnému shromáždění podala trestní oznámení na úředníka pražského magistrátu Václava Bílovce a také žalobu na pražský magistrát.

[153] K pochodu za padlé kamarády „REHO 2009" v Mostu a Litvínově dne 6. 6. 2009 DS uvedla, že akci neorganizovala.

[154] Ke shromáždění za účelem poděkování voličům v Táboře dne 18. 6. 2009 DS uvedla, že článek „Arijský bratr Tomáš Hána" v příloze k odpovídající části navrhuje z oficiální internetové adresy tzv. Antifašistické akce, která je podle výroční zprávy Bezpečnostní informační služby za rok 2007 extremistickým anarchoautonomním hnutím. DS se ohradila proti přímé spolupráci vlády s Antifašistickou akcí.

[155] Shromáždění „Call for Freedom 2009" v severních Čechách dne 27. 6. 2009 se neuskutečnilo, navíc nebylo DS organizováno ani propagováno. M. Franěk není jejím členem.

[156] Ke Dni svobody 2 v Novém Kníně dne 15. 8. 2009 DS uvedla, že spojení Svobodné mládeže s označením Národní odpor je spekulativní a nedoložené s cílem poškodit DS.

II.6 Shrnutí vyjádření

[157] DS považuje za zásadní růst své popularity mezi občany a její skutečné a předpokládané výsledky ve volbách v některých regionech mají dokázat a ospravedlnit, že se nejedná o „*zanedbatelné uskupení několika jedinců, které nemá a nebude mít vliv na celostátní dění*", ale že „*má jít o stranu, která dosahuje již značné podpory*". Toto spekulativní tvrzení má představovat splnění podmínky nutné pro rozpuštění politické strany, totiž existenci dostatečné a bezprostřední hrozby pro demokratický právní stát. Vláda proto podala návrh jako „ *preventivní akci, která kromě zastrašení svobodomyslných lidí v České republice má za cíl „odstřihnutí DS od státního příspěvku*"".

[158] Vláda neprokázala existenci důvodů pro rozpuštění DS. Právní řád předpokládá možnost svobodného uplatňování zákonů, i když se cíle a programy politických stran „*nezamlouvají současnému vládnoucímu politickému uskupení*". Je vyloučena libovůle podpořená „*poslušnou policií, tajnými službami a několika desítkami placených aktivistů*", která by umožnila na objednávku vyřadit z politické soutěže nějakou stranu. Tajné služby nezákonně bez souhlasu soudu shromažďují důvěrné informace o stavu, zaměstnání, rodinných příslušnících a politické orientaci občanů. Při tom dochází k dlouhodobému sledování, odposlouchávání telefonů a hovorů a k překrucování důkazů formou fotomontáží, doplňování článků a projevů. Takové jednání porušuje základní lidská práva.

[159] Je varující, že se potlačování jednotlivců i celé organizované skupiny děje cíleně, promyšleně a z důvodu ziskuchtivosti, maskovaných péčí o občany. DS poukázala

i na skutečnost, že návrh Senátu PČR na rozpuštění KSČM byl zamítnut jako porušující volnou hru politických stran. Možnost zisku politického kapitálu DS nesouvisí s hospodářskou krizí, ale je důsledkem amorálnosti politiků, korupce, růstu kriminality, zneužívání postavení veřejných činitelů a celkového úpadku společnosti.

III. Průběh řízení před Soudem

III.1 Činnost Soudu po podání návrhu

[160] Soud kromě zaslání návrhu vlády Dělnické straně k vyjádření a posléze též vyjádření DS vládě k replice vyzval písemně oba účastníky, aby sdělili své návrhy na doplnění dokazování nad rámec uvedený v návrhu, resp. ve vyjádření k návrhu.

[161] Podáním ze dne 10. 11. 2009 vláda navrhla, aby si Soud vyžádal k důkazu předvolební spoty DS, které Český rozhlas odmítl odvysílat před volbami do Evropského parlamentu v roce 2009. V rámci repliky k vyjádření DS vláda dne 27. 11. 2009 navrhla doplnit dokazování o projevy a články Lucie Šlégrové a poukázala na další akce a shromáždění DS. Podáním ze dne 22. 12. 2009 vláda navrhla doplnit dokazování usneseními o zahájení stíhání šesti osob pro trestné činy, které měly být spáchány skutkem spočívajícím ve veřejných projevech na shromáždění DS v Brně dne 1. 5. 2009, dále usneseními o zahájení stíhání Martina Loskota a Františka Brávka pro trestné činy, k nimž mělo dojít v souvislosti s pochodem DS v Litvínově – Janově, a konečně usneseními o zahájení stíhání Patrika Vondráka, Michaely Dupové a Matyáše Sombati pro trestný čin podpory a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka. Vláda k důkazu předložila také kopii posudku Ústavu kriminalistiky a forenzních disciplín VŠKV ze dne 30. 9. 2009, jehož zpracovatelem byl Mgr. Michal Mazel. Podáním ze dne 8. 1. 2010 vláda navrhla, aby Soud předvolal jako svědky Patrika Vondráka, Jiřího Šlégra a Jiřího Švehlíka.

[162] Soud si navržené důkazy od příslušných institucí vyžádal. Předvolal také osoby navržené jako svědky.

[163] Dále byl do spisu založen dopis Ladislava Malého ministru vnitra ze dne 11. 10. 2009, který se vyjádřil k jednomu z důkazů – článku Ladislava Malého „*V očekávání*“. Dělnická strana později navrhla provedení tohoto dopisu jako důkazu.

III. 2 Jednání

III. 2. 1 Vyjádření vlády

[164] Vláda při jednání především odkázala na návrh. Uvedla, že návrh respektuje právní rámec daný rozsudkem Soudu *Dělnická strana I*. Podmínky pro rozpuštění politické strany, definované v tomto rozsudku, jsou v nyní posuzované věci splněny. Zástupce vlády připomněl dva názorové proudy vztahující se k rozpouštění politických stran. Přísnější „evropský“, vyznačující se „netolerancí k netoleranci“, a liberálnější model aplikovaný převážně ve Spojených státech amerických. I v něm je však možné rozpustit politickou stranu, přechází-li z pouhé proklamace myšlenek v jim odpovídající skutky, namířené proti právům jiných osob.

[165] Vláda se proto v návrhu podrobně zaměřila na skutky DS a tvrdila, že je patrné jejich stupňování. Nejprve se jednalo o agresivní verbální útoky jejích představitelů,

následně pak tato strana, resp. její představitelé, vystupovali v pozici svolavatele nebo účastníka pouličních pochodů, které lze označit za pogromy. Pochody jsou svolávány do míst s obyvateli jiné národnosti a dochází při nich k násilným střetům s Policií ČR. Účastníci pochodů usilují o proražení policejních kordonů, vůči ozbrojeným složkám je postupováno za použití síly a čelí i útokům např. dlažebními kostkami a tzv. Molotovovými koktejly.

[166] Dále se vláda zaměřila na verbální projevy DS, jejích členů a sympatizantů. Tvrdila, že se jedná o protiústavní projevy přičitatelné straně, které zpochybňují práva jiných osob. Ty by podle prezentovaných názorů měly opustit Českou republiku. V projevech je patrná generalizace, vymezující skupiny na etnickém nebo jiném principu (např. sexuální orientace).

[167] Program DS počítá podle vlády se změnami Ústavy ČR, které by změnily charakter státu z demokratického právního státu založeného na ochraně lidských práv ve stát totalitní. O tom svědčí i vyjádření DS v tom smyslu, že vítěz voleb může zcela měnit Ústavu, tedy i její „jádro".

[168] Vláda poukázala také na osobní charakteristiky představitelů DS a jejích členů nebo kandidátů ve volbách. Podle vlády se v jednání přičítaném DS nejedná o pouhé excesy (jako je např. adorování Adolfa Hitlera), ale o organickou součást a logické vyústění jejího charakteru.

[169] V případě OS-DS jde o vojenskou či paramilitaristickou organizaci. Ta je vysílána do problematických míst, kde vyvolává rvačky, nepokoje a odpor vůči Policii ČR.

[170] Zástupce vlády shrnul, že na návrh je třeba pohlížet jako na mozaiku, sestavenou z jednotlivých kamínků. Vláda si je vědoma, že rozpuštění politické strany je krajním opatřením, ale má za to, že předpoklady pro rozpuštění formulované Soudem a ESLP byly naplněny. Pro tento postup je dostatečný již samotný významný útok na hodnoty demokratického právního státu.

III. 2. 2 Vyjádření Dělnické strany

[171] Dělnická strana konstatovala, že se jedná o druhé řízení s ní během necelého roku. Soud se nenechal v prvním případě vtáhnout do atmosféry hysterie okolo této strany. Opakovaný návrh je výsledkem snahy vlády zlikvidovat nepohodlnou opoziční stranu, která otevřeně, přímo a bez výmluv pojmenovává problémy dnešní společnosti. Soud by se neměl zabývat akcemi uskutečněnými do března 2009, protože se jimi zabýval již ve svém předchozím rozsudku. V období od března do září 2009 byl podle DS jejím jediným proviněním úspěch ve volbách do Evropského parlamentu a s ním spojený zisk finančních prostředků, rozšiřování počtu členů, sympatizantů a nárůst popularity. Řízení o rozpuštění strany je politickým procesem, souvisejícím s přitažlivostí a zajímavostí jejího programu.

[172] Vláda (jako navrhovatel) není nestranná ani apolitická, nýbrž musí plnit přání a nařízení ČSSD a ODS. Předseda vlády je bývalý komunista, ministr vnitra Martin Pecina byl členem ODS i ČSSD. Proti DS stojí většinou bývalí členové zločinecké organizace, tj. KSČ. Ozubené kolo Dělnické strany, které kdysi používala i sociální demokracie, je vydáváno za pozůstatek nacismu, ale nikdo se nepozastavuje nad symboly rudé hvězdy, rudými prapory a jinými symboly komunismu a nad přítomností komunistů v parlamentu.

[173] Řízení není o Dělnické straně, ale o rozdílném pohledu na fungování společnosti, jedná se o ideologický střet národního a sociálního konceptu s konceptem nadnárodně liberálním. Podstatou je, zda bude primární suverénní stát a vláda důsledně hájící zájmy občanů, nebo společnost s vládou ustupující nadnárodním korporacím, kdy stát bude pouhým regionem a občané znevýhodněni ve prospěch imigrantů.

[174] Hlavním argumentem pro rozpuštění DS má být její spojení s neonacisty. V této souvislosti je uváděn a démonizován Národní odpor, aniž by někdo věděl, kdo jej vede, kdo jsou jeho členové a aniž by byl předložen důkaz o jeho existenci. Všichni o této organizaci mluví, nikdo ji neviděl, a neexistuje nic víc než internetové stránky.

[175] DS rovněž namítla, že bývá v poslední době spojována s každým porušením zákona, které souvisí s problémy mezi většinovou společností a menšinami a je jí vytýkáno, že eskaluje násilí a napětí. Ve skutečnosti však jen usiluje o moc získanou v politické soutěži prostřednictvím voleb. Neusiluje tedy o totalitu a je pouze na občanech, zda je osloví její program. Vyznává skutečnou demokracii, svobodu slova a svobodu projevu. Uvedl-li ministr vnitra M. Pecina, že DS nemá právo existovat, přisvojil si právo určovat, co je demokratické a co smí existovat.

[176] DS se domnívá, že podmínky pro rozpuštění politické strany, vyslovené v předchozím rozsudku Soudu, nebyly splněny. Strana nepředstavuje nebezpečí pro demokratický systém a neusiluje o násilný převrat. Posledních dvacet let se odehrávalo ve znamení korupce, kriminality, ochrany imigrantů a rozkradení státní pokladny. Lidé přestali jevit zájem o politiku a DS patří mezi ty, kdo probouzí jejich zájem o věci veřejné. Nic špatného neprovedla a zákony neporušila. Žádné rozhodnutí jí pak nezabrání v politické činnosti, jak již deklarovala v předchozím řízení, členové DS mohou přijít o značku, nikoliv o své myšlenky.

III. 2. 3 Provedené důkazy

[177] Soud provedl všechny navržené a níže označené důkazy, včetně důkazů jejichž provedení bylo navrženo až v rámci jednání u Soudu.

[178] Vláda navrhla důkazy, které Soud cituje v pořadí uvedeném v návrhu: Program Dělnické strany (www.delnicka-strana.cz); Stanovy Dělnické strany; Zpráva Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, jako jejíž zpracovatelé jsou uvedeni pplk. Ing. Jiří Dreksler a pplk. Bc. Vlastimil Fiedler; Text „Historie Dělnické strany“(www.delnicka-strana.cz); Dělnické listy č. 19, roč. VI. (12/2008), Dělnické listy č. 20, roč. VII. (1-3/2009), Dělnické listy č. 22, roč.VII (5/2009), Dělnické listy č. 23, roč.VII (7-9/2009); Článek „Doživotí za odsun cikánů na okraj města. Od ledna“ (Martin Zbela, www.delnickelisty.cz); Článek „Chovejme se jako cikáni, vše nám projde“ (Petr Kotáb, www.delnickelisty.cz); Zpráva (Policie České republiky) Policejního prezidia České republiky, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 24. 10. 2008, č. j. PPR-23192-1/ČJ-2008-99TO, jako vyřizující osoba je uveden pplk. Mgr. Ivo Špičan; Článek „Dělníci ovládli 17.listopad, došlo k těžkým střetům s policií“ (Martin Zbela, www.janov.delnickelisty.cz); Text (pozvánka) „Postavme se černému rasismu v Přerově“ (www.odpor.org); Text (rozhovor) „Jedu do Přerova, protože nevěřím Systému“ (www.odpor.org, www.delnicka-strana.cz /resp. odkaz na www.delnickelisty.cz); Článek

„Slovensko se připravuje na svůj Janov“ (www.delnickelisty.cz); Článek „Slovenská policie zasahovala neadekvátně, stejně jako česká v Janově, tvrdí šéf Dělnické strany“ (Petr Vlasák, www.mediafax.cz); Posudek Ústavu kriminalistiky a forenzních disciplín Vysoké školy Karlovy Vary ze dne 23. 8. 2009, jehož zpracovatelem byl Mgr. Michal Mazel; Posudek Ústavu kriminalistiky a forenzních disciplín Vysoké školy Karlovy Vary ze dne 30. 9. 2009, jehož zpracovatelem byl Mgr. Michal Mazel a oponentem PhDr. Zdeněk Zbořil; Text „Potřeba samostatnosti aktivistů“ (www.nacionaliste.com); Článek „Nacionální socialismus“ (www.odpor.org); Článek „Nacionální socialismus dnes“ (www.politikacz.nazory.cz); Text „Kdo jsme“ (www.delnicka-strana.cz); Text „Ústřední orgány“ (www.delnicka-strana.cz); Text „Místní organizace“ (www.delnicka-strana.cz); Zpráva Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování, ke krajně pravicovému hnutí „Národní Odpor“, ze dne 29. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-541-/ČJ-2008-27; Bulletin o podobách pravicového extremismu (nejen) v České republice, č. 2 (4/2008) (zpracováno o. p. s. Člověk v tísni); Text „Horst Wessel – Vlajku vzhůru. Příběh nacionálního socialisty“ (www.odpor.org); Text „Prohlášení o vzniku NO Svitavsko“ (www.odpor.org); Text „Židé a sionisté hlavní pákou zrodu ČSR“ (www.odpor.org); Informace o problematice extremismu na území České republiky v letech 2006, 2007 a 2008 (Ministerstvo vnitra); Text „Autonomní nacionalismus“ (www.nacionaliste.com); Text „O nás – stanovy“ (www.women-unity.net); Text „10 slov“ (www.women-unity.net); Text „Národní korporativismus ukončuje svoji činnost“ (www.nacionaliste.com); Text „Program Dělnické mládeže“ (www.delnickamladez.cz); Stanovy občanského sdružení Dělnická mládež; Text „Kdo jsme“ (www.delnickamladez.cz); Text „Můj světonázor“ (www.delnickamladez.cz); Text „Struktura DM“ (www.delnickamladez.cz); Text „Projev 1/5/09, Dělnická mládež na 1. máje křtila Národní odpor“ (www.delnickamladez.cz); Text „Rozsudky nad aktivisty Odporu potvrzeny“ (www.odpor.org); Text „Rozhovor s Tomášem Kebzou - 20 měsíců za držení transparentu.“ (www.odpor.org); Oznámení o konání shromáždění Městskému úřadu Svitavy na den 21. 7. 2007 za účelem „veřejný protest za nespravedlivě odsouzeným V. Pechancem“, svolavatele Jiřího Švehlíka ml., s doplněním chybějících údajů ze dne 11. 6. 2007; Text „Dělnická strana podpoří Srbsko“ (www.nacionaliste.com); Text „Pozvánka – 1. máj 2008“ (www.odpor.org); Text „Report – 1. máj 2008“ (www.odpor.org); Text „Česká mládež! Na stráž!“ (Jiří Štěpánek, www.odpor.org); Zpráva (Policie České republiky) Policejního prezidia České republiky, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 30. 10. 2008, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO, jako vyřizující osoba je uveden pplk. Mgr. Ivo Špičan; Oznámení o konání shromáždění Městskému úřadu Svitavy na den 26. 7. 2008 za účelem „veřejný protest s pochodem proti bezpráví a nespravedlivému odsouzení a věznění Vlastimila Pechance, a za obnovu procesu“, svolavatelky Ivety Machové; Zpráva (Úřední záznam) Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 19. 8. 2008, č. j. ÚOOZ-541-27/ČJ-2008-27; Text „Minulý ročník“ (www.den-svobody.org); Zpráva (Policie České republiky) Policejního prezidia České republiky, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 15. 9. 2008, č. j. PPR-541-36/ČJ-2008-27; Text „Fest der Völker 2008 - report z akce“ (www.odpor.org); Text „Bitva o Janov“ (www.odpor.org); Text „Ultimátum litvínovské radnici – otevřený dopis starostovi Litvínova Milanovi Šťovíčkovi“ (www.nacionaliste.com); Oznámení o konání politického shromáždění Dělnické strany Městskému úřadu Litvínov na den 17. 11. 2008 za účelem „Proti pozitivní diskriminaci a policejnímu násilí“, svolavatelky Dělnické strany; Oznámení o konání shromáždění

Magistrátu města Přerova na den 4. 4. 2009 za účelem „Pochod proti rasismu“, svolavatele Jiřího Švehlíka; Text „Záznam, projevu – Dělnická strana 1. května 2009 náměstí Svobody“ Steffena Pohla; Text „Pochod proti kapitalizmu a globalizácii, za sociálne istoty – 16. 5. 2009, Košice + Aktualizácia I“ (www.nacionalisti.net); Článek „Vondrák v Košicích: Náš boj musí být mezinárodní“ (www.delnickelisty.cz); Protokol o průběhu shromáždění ze dne 27. 5. 2009, č. j. S-MHMP 572757/2009, Magistrát hl. m. Prahy; Text „Fotoreport 18/05/09, Dělnická mládež Brno na cestách: Od zfetované lůzy k obětem války“ (Erik Lamprecht, Tomáš Málek, www.delnickamladez.cz); Text „Report: Pochod za oběti 2. sv. války - Jihlava“ (www.odpor.org); Oznámení o konání shromáždění Magistrátu města Jihlavy na den 6. 6. 2009 za účelem „uctění památky obětem druhé světové války jedná se o vyjádření postoje v rámci shromažďovacího práva“, svolavatele Daniela Zavadila; Text „6. 6. 2009: Pochod za mrtvé kamarády – Most“ (www.odpor.org); Článek „Homosexuálové tancovali Táborem, před radikály je ubránila policie“ (www.zpravy.idnes.cz); Text „Arijský bratr Tomáš Hána“ (www.antifa.cz); Informace k hudebním skupinám ze dne 10. 9. 2009 (Ministerstvo vnitra, Odbor bezpečnostní politiky); Zpráva (Policie České republiky) Policejního prezidia České republiky, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování, ze dne 14. 8. 2009, č. j. PPR-14583-23/ČJ-2009-99TO, jako vyřizující osoba je uvedena pplk. Mgr. Szkanderová a podepsán plk. JUDr. Jan Noga, ředitel ÚSKPV; Hlasovací lístky s kandidáty Dělnické strany pro volby do Evropského parlamentu 5. – 6. 6. 2009, pro volby do Evropského parlamentu 11. – 12. 6. 2004, pro volby do zastupitelstev krajů 5. – 6. 11. 2004, s kandidáty Dělnické strany – za zrušení poplatků ve zdravotnictví pro volby do zastupitelstev krajů 17. – 18. 10. 2008, s kandidáty Dělnické strany – akce za snížení poslaneckých platů pro volby do zastupitelstev krajů 5. – 6. 11. 2004; Text „V očekávání“ (Ladislav Malý, www.cz.altermedia.info); Text „Národe, probuď se!“ (Benedikt Vácha, www.dsov.webnode.cz); Text „Pojďme společně k cíli“ (Jiří Petřivalský, www.odpor.org); Text „Koho chcete poučovat?“ (Jiří Petřivalský, www.odpor.org); Materiál (informace ke členům Dělnické strany) Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Severočeského kraje, č. j. KRPU-93729/ČJ-2009-040871; Text „Ochranné sbory Dělnické strany“ (www.delnicka-strana.cz); Texty „Vzdororadnice Litvínov – Stínová radnice Dělnické strany“ – „Ministr Pecina navštívil Litvínov“, „Baronka Jitka von Koky z Janova opět v ČR“, „Smuteční oznámení“, „Litvínov ukončil projekt nulové tolerance“ (Petr Kotáb), „K událostem v Krupce na Teplicku“, „Oběti cikánů v Krupce přijeli podpořit i lidé z Litvínova“, „Ty jsi ten z DS! křičeli cikání a napadli člověka“ (Tiskový odbor Vzdororadnice Litvínov), (www.radnice-litvinov.cz); Text (informace) o SOS lince Ochranných sborů Dělnické strany (www.radnice-litvinov.cz); Text „OS-DS Krupka – 18. 4. 2009“ (www.nacionaliste.webnode.cz); Text „Den „18“ je tady: Krupka, Ústí, Pardubice, Kolín“ (www.delnicka-strana.cz); Text „Problémy v Krupce: DS vyzývá vedení města k řešení“ (www.delnicka-strana.cz); Text „Dělnická strana opět navštívila Krupku“ (www.delnicka-strana.cz); Text „Ochranné sbory DS budou nasazeny v Postoloprtech“ (www.delnicka-strana.cz); Text „Konečně řešení pro Postoloprty“ (www.delnicka-strana.cz); Text „Upozornění – shromáždění Dělnické strany v Krupce“ (www.krupka-město.cz); Výsledky voleb do zastupitelstev krajů, konaných 17. – 18. 10. 2008 a voleb do Evropského parlamentu konaných na území České republiky 5. – 6. 6. 2009 (www.volby.cz); Zpráva (Polície Slovenskej republiky) Prezídia policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície ze dne 20. 8. 2009, č. j. PPZ-283-2/JKP-OBEM-2009; Text „Základní úmluva mezi českými a německými kamarády“ (www.odpor.org); Odborné vyjádření Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd České republiky, v. v. i., ve

vztahu Dělnické strany a nacistické ideologie, ze dne 2. 9. 2009, zpracované MA, MPhil. Petrem Roubalem, PhD.; usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 9. 11. 2009, č. j. KRPB-17481-29/TČ-2009-060273-HK, o zahájení trestního stíhání Tomáše Vandase, Michala Glase, Jiřího Štěpánka, Michaely Dupové, Martina Zbely a Petra Kotába; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 20. 10. 2009, č. j. UOOZ-73/TČ-2009-009227, o zahájení trestního stíhání Michaely Dupové a Patrika Vondráka; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-78/TČ-2009-32-E1, o zahájení trestního stíhání mladistvého M. S.; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-77/TČ-2009-32-E1, o zahájení trestního stíhání mladistvého M. P.; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-79/TČ-2009-32-E1, o zahájení trestního stíhání mladistvého P. H.; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-81/TČ-2008-32-E1, o zahájení trestního stíhání Vladimíra Žišky; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-81/TČ-2008-32-E1, o zahájení trestního stíhání Petra Janouška; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-81/TČ-2008-32-E1, o zahájení trestního stíhání Jakuba Cvacha; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-81/TČ-2008-32-E1, o zahájení trestního stíhání Jaromíra Kadeřábka; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-81/TČ-2008-32-E1, o zahájení trestního stíhání Martina Markese; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-81/TČ-2008-32-E1, o zahájení trestního stíhání Filipa Stránského; usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-81/TČ-2008-32-E1, o zahájení trestního stíhání Tomáše Hány; usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Severočeského kraje, služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 11. 2009, č. j. KRPU-31387-3/TČ-2009-040871, o zahájení trestního stíhání Františka Brávka; rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. 3 T 179/2008 – 950 a navazující usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 4 To 98/2009; Podkladová analýza ke kriminálně závadovým osobám Severomoravské krajně pravicové scény neonacistické organizace Národní odpor a z řad radikálů Autonomních nacionalistů zařazených na kandidátky Dělnické strany, zpracovaná kpt. Ing. Rostislavem Chobolou (vrchní komisař, Policie České republiky, správa Severomoravského kraje, Ostrava); Nacionálně socialistický magazín Eagle Unit Silesian Division č. 1, 9/2004; seznam některých osob ztotožněných při demonstraci v Litvínově – Janově dne 18. 10. 2008 a 17. 11. 2008; fotografie některých účastníků ztotožněných při demonstraci v Litvínově – Janově dne 18. 10. 2008; fotografie některých osob účastnících se „parníku“ Národního odporu dne 17. 11. 2009; text „Vánoční sbírka DS: Svobodu politickým vězňům!“ (www.delnicka-strana.cz) a obdobný text v ruštině (www.national-resistance.com);

informace ke členům Dělnické strany od Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, ze dne 25. 8. 2009, č. j. KRPA-27025-4/ČJ-2009-000088; text „Domluvíme se tu za pár let ještě vůbec česky?“ (Lucie Šlégrová, www.delnickamladez.cz); text „Konec umění? Spíše skoncujme s neumělci!“ (Lucie Šlégrová, Hlas mládeže – příloha Dělnických listů; text „Festival národů v německém Pößneck“ (www.delnickelisty.cz); text „Nacionalisté uctili památku sv. Václava“ (www.delnickelisty.cz); text „Report z 5. Svatováclavské manifestace“ (www.delnickelisty.cz); projev člena Dělnické mládeže (www.dm-brno-obsah.blog.cz); zpráva Policie České republiky ze dne 18. 12. 2009, č. j. PPR-26766-2/ČJ-2009-99TO; zpráva (Policie České republiky) Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu ze dne 21. 12. 2009, č. j. ÚOOZ-1047-3/ČJ-2009-009227; svědecké výpovědi por. Bc. Ing. Jana Nováka (Krajské ředitelství policie Severočeského kraje, územní odbor SKPV Most, 1. oddělení obecné kriminality, Most); kpt. Ing. Rostislava Choboly (vrchní komisař, Policie České republiky, správa Severomoravského kraje, Ostrava); mjr. Mgr. Davida Jandy (Správa hl. m. Prahy, SKPV-OOZOK, 3. oddělení, extremismus, vedoucí oddělní) a Mgr. Michala Mazla, předvolební rozhlasové spoty DS před volbami do Evropského parlamentu v roce 2009, které Český rozhlas odmítl vysílat; DVD se záznamem projevu Tomáše Vandase při shromáždění na Kladně 28. 9. 2008; CD se soubory fotografií ze shromáždění NO v Praze 1. 5. 2006, osob zajištěných v souvislosti s demonstrací před ambasádou Izraele dne 27. 8. 2006; z neonacistického koncertu 7. 4. 2007 v italském Venetu, ze shromáždění NO v Brně 1. 5. 2007, ze shromáždění DS v Praze 1. 5. 2008, sympatizantů neonacistického hnutí (ze serveru www.antifa.cz), sympatizantů DS pohybujících se mezi příznivci neonacismu, ze shromáždění DS v Praze 6. 12. 2008, a se Zprávou Policie ČR (Policejního prezidia ČR, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování, ze dne 31. 8. 2009, č. j. PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO; DVD se záběry z policejního vrtulníku shromáždění v Litvínově/Janově 18. 10. 2008; DVD s policejním sestřihem událostí v Litvínově/Janově 17. 11. 2008; Zpráva Policie České republiky ze dne 31. 10. 2009, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č.j.: PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO.

[179] Vláda dále navrhla vyslechnout jako svědky Patrika Vondráka, Jiřího Švehlíka a Jiřího Šlégra, které Soud předvolal. Všichni tři však odmítli vypovídat s tím, že by výpovědí mohli způsobit nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké. K jejich výslechu proto nedošlo.

[180] Dělnická strana navrhla k důkazu: rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 21. 8. 2009, č. j. 1 T 50/2009 – 130; dopis Ladislava Malého vládě a ministru vnitra ze dne 11. 10. 2009; článek „MF DNES: Komorous velebil ruskou okupaci a StB“ (www.zpravy.idnes.cz); článek „Nový premiér: Spolehlivý úředník bez politické ambice“ (www.aktualne.centrum.cz); článek „Začala restaurace starého režimu. Tiše a bez povyku“ (www.delnickelisty.cz); článek „“Nová“ Unie svobody láká hlasy od kuřáků marihuany“ (www.zpravy.idnes.cz); článek „Napadení členů DS soud potrestal veřejnými pracemi“ (www.ceskenoviny.cz); výpis z evidence rejstříku trestů Erika Sedláčka; článek „Rath pro LN: Jak řešil Hitler krizi? Začal zbrojit“ (www.lidovky.cz); článek „Topolánek svým slovníkem pobouřil odbojáře“ (www.novinky.cz); článek „Dalík: Klidně napište, že jsem Topolánkův pasák“ (www.zpravy.idnes.cz); text „Trestní oznámení kvůli rozpuštěnému shromáždění DS v Praze (www.delnicka-strana.cz) a toto trestní oznámení adresované Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 2; žaloba Dělnické strany ze dne 1. 6. 2009 proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24. 5. 2009 o rozpuštění

shromáždění Dělnické strany na Palackého náměstí v Praze; Výroční zpráva Bezpečnostní informační služby za rok 2007; článek „Ke zrušení Dělnické strany mají pomoci důkazy levicových extremistů“ (www.zpravy.idnes.cz); článek „Romská hlídka poprvé vyrazila do ulic problémového sídliště Chanov“ (www.novinky.cz); žaloba Dělnické strany proti České republice (Ministerstvu vnitra) ze dne 28. 5. 2007 o odstranění neoprávněného zásahu do dobré pověsti právnické osoby; dopis Martina Zbely, předsedy Dělnické mládeže, ministru vnitra ze dne 19. 4. 2009 a odpověď na tento dopis ze dne 4. 5. 2009; DVD záznam ze setkání předsedy DS se starostou Litvínova Danielem Volákem dne 30. 5. 2009; CD se soubory obsahujícími logo strany „Nová síla“, návrh na registraci politické strany „Nová síla“, logo DS, historický plakát s mj. ozubenými koly, vývoj loga ČSSD, článek „Bývalí republikáni založili Dělnickou stranu“, fotografie odznaků se symboly ozubeného kola, plakát DS s motivem dělníka s kladivem, jiný plakát s jiným provedením stejného motivu a jeho umístění na Dělnických listech, další plakát DS s jiným provedením stejného motivu, logo OS-DS. DS při jednání předložila Soudu také kolekci odznaků, které byly předloženy již dříve na fotografii zmíněné shora. Dělnická strana předložila Soudu rovněž stanovisko advokáta Mgr. et Ing. Petra Prchala ze dne 10. 11. 2009 k povaze znaleckého posudku.

[181] Účastníci řízení nevznesli přes dotazy Soudu žádné další návrhy na doplnění dokazování nad rámec shora uvedených důkazů.

[182] Všechny označené důkazy Soud provedl a samostatně i v jejich celkovém kontextu vyhodnotil, o čemž je pojednáno níže. Některé důkazy, které navrhla vláda, nicméně jak uvedl její zástupce při jednání, pouze pro „dokreslení“ celkové situace (např. Stanovy DS, popis historie DS atp.) Soud provedl, nicméně samostatně nehodnotil, jelikož by to bylo z povahy věci zjevně nadbytečné.

III.2.4 Konečné návrhy

III.2.4.1 Vláda

[183] Vláda v konečném návrhu zejména uvedla, že její skutková tvrzení, vztahující se k projevům členů DS, jejich účasti na shromážděních či obsahu tiskovin, DS v zásadě nepopřela. Řadu tvrzení vlády proto nebylo třeba nijak dokazovat.

[184] Existence neonacistických uskupení, kterou DS popírala, je na základě provedených důkazů patrná, a to v podobě bez pevné struktury a bez jakéhokoliv formálního vztahu ke státní moci. K rovněž popíranému propojení DS s těmito uskupeními vláda poznamenala, že z provedených důkazů je zřejmé ideové spojení DS s neonacismem. DS lze jednoznačně přičíst všechny vnější projevy a skutky nejen jejích členů, ale i některých dalších osob. Podle vlády byly prokázány těsné vazby mezi členy DS a neonacisty i účast členů DS na shromážděních organizovaných neonacistickými uskupeními nebo ve spolupráci s nimi. Neonacisté figurují i na kandidátních listinách DS. DS je čistě neonacistickým subjektem, který v určitém okamžiku absorboval část neonacistického elektorátu.

[185] K trestněprávní relevanci jednání členů DS vláda poznamenala, že případné doložení pravomocného odsouzení členů DS není nejsilnějším argumentem pro závěr o důvodnosti návrhu na rozpuštění DS. Významné je již samo zjištění, kolik členů DS bylo trestně stíháno. Žádný jiný subjekt nedosahuje obdobné míry kriminality svých členů.

Dvacet tři členů DS včetně jejího předsedy je trestně stíháno, případně již bylo pravomocně odsouzeno pro trestný čin.

[186] K nesrozumitelnosti Zákona, namítané Dělnickou stranou, vláda podotkla, že odkaz v právní normě není právní normou jako takovou. V tomto případě navíc chybný odkaz v žádném případě nečiní normu nesrozumitelnou. Tento nedostatek právní úpravy proto není překážkou rozpuštění DS.

[187] K podmínkám pro rozpuštění politické strany, vymezeným Soudem, vláda konstatovala, že podmínka protiprávnosti chování politické strany je v posuzované věci nepochybně dána, protože DS trvale porušuje Ústavu, Listinu a další právní předpisy, narušuje veřejný pořádek a ohrožuje mravnost. Směřuje také k uchopení moci s cílem zamezit svobodné soutěži politických stran. Obdobně není podle vlády sporu ani o naplnění podmínky přičitatelnosti protiprávního jednání DS, přestože se předseda DS systematicky brání, že nemohl vědět, kdo bude na společných akcích vystupovat, že na internetových stránkách Národního odporu byly zveřejňovány články, jejichž autoři byli členové DS, a nemůže ručit ani za chování svých členů.

[188] K bezprostřednosti hrozby vláda zdůraznila, že DS přešla od verbálních urážek a výpadů na adresu nejrůznějších rasových, sociálních a sexuálních skupin k napadání a zpochybňování jejich lidského potenciálu, v některých případech pak k masovým výtržnostem. Výpovědi svědků potvrdily, že tato situace je přes jisté zklidnění nadále napjatá. Svědek Mazel upozornil na potenciál lokální destabilizace, který závisí na dalším vývoji ekonomické situace. Takovou závislost hrozby na vnějším faktoru považuje vláda za velice významnou. I tuto podmínku pro rozpuštění politické strany proto vláda považuje za splněnou.

[189] Konečně pokud jde o podmínku přiměřenosti zamýšleného zásahu sledovanému cíli, stát vykonává podle vlády svou *„mocenskou politiku“* důsledně, přičemž již vyčerpal všechny prostředky, které po něm lze požadovat. Zásada subsidiarity trestní represe vyžaduje, aby byly nejprve užity nástroje správního práva. V této souvislosti není bez významu, že případné převzetí moci DS by fakticky vedlo k *„likvidaci“* Listiny základních práv a svobod. Podle vlády lze do činnosti politických stran, v souladu s judikaturou ESLP, intervenovat preventivně. K rozpuštění politické strany není třeba vyčkávat na realizaci nedemokratických cílů nebo na stadium, kdy se jednotliví členové strany začnou dopouštět násilí či začne příprava na realizaci nedemokratických myšlenek. I pouhá agresivní rétorika může v určitém historickém a politickém kontextu stačit k rozpuštění politické strany. Podle vlády je zřejmé, že DS nepočítá s fungováním v rámci demokratického prostředí, které jí jen přechodně slouží k získání moci. Z těchto důvodů je i poslední podmínka pro rozpuštění politické strany naplněna.

III.2.4.2 Dělnická strana

[190] Dělnická strana v konečném návrhu zdůraznila, že skutečným motivem vlády pro podání tohoto návrhu je její vzrůstající popularita mezi občany, kterou potvrzují i některé předvolební průzkumy. Ty v současné době hovoří o 2 % předvolební podpory. Oproti předchozímu řízení o návrhu na rozpuštění DS vláda přistoupila k podrobné přehlídce policejních zpráv a záznamů zachycujících její boj s NO a AN. Důkazy o protiprávní činnosti DS však předloženy nebyly. Tvrzení, že DS stála za nepokoji, které se odehrály

17. 11. 2008 na litvínovském sídlišti Janov, vláda tentokrát doplnila předvoláváním svědků z řad policie, promítáním videí apod. Z ničeho však nevyplývá, že za těmito nepokoji stála DS. DS tuto akci neorganizovala, pouze svolala politický mítink do města Litvínov, což je nepochybně právem každé politické strany. Nebylo přitom možno předvídat, jakým způsobem se bude situace ve městě Litvínov po skončení mítinku DS vyvíjet. Mítink organizovaný DS proběhl bez jakýchkoliv excesů či incidentů s Policií České republiky, nedošlo k žádnému protiprávnímu jednání.

[191] Ke snaze vlády prokázat existenci Národního odporu DS uvedla, že je na rozhodnutí Soudu, nakolik může být fungování internetových stránek důkazem o skutečné existenci tohoto virtuálního spolku. Členství v NO je přičítáno jednotlivým osobám na základě nejasných indicií. V rámci řízení nebyla dána uspokojivá odpověď na otázku, zda existuje nějaký vůdce NO, zda je NO nějak strukturován či zda existuje písemný důkaz o tom, že je DS na tento spolek napojena. V současné době žádný právní předpis nereguluje protiprávnost NO. Vláda dramaticky prezentovala fotografie dvou až tří desítek osob, jejichž jména se celým návrhem prolínají, přičemž pouze asi v polovině případů jde o členy DS. Jako důkazní materiál byly prezentovány fotografie pořízené v době, kdy tyto osoby nebyly členy DS. S ohledem na stávající počet členů DS (asi 950 členů) je aktivita 10 až 15 členů *„miniaturním vzorkem"*. Navíc vláda nezpochybnila tvrzení, že pracuje s důkazy, které získala od levicových extremistů. Ve většině případů vládou předložené důkazy neprokazují spojitost s DS. Akcí DS se nadto účastní tajní agenti s cílem narušovat tyto akce a vyvolávat napětí, podobně jako v případě aktivit Národně demokratické strany v Německu. Vládou předložený znalecký posudek není posudkem zpracovaným znalcem, jak vyžaduje zákon.

[192] Pokud jde o naplnění podmínek pro rozpuštění politické strany vyslovených Soudem, k podmínce protiprávního chování politické strany DS uvedla, že ctí volební a parlamentní systém, pravidelně se účastní voleb a plní zákonné podmínky pro činnost politické strany, tj. odevzdává výroční zprávy o hospodaření. Jde o podmínku týkající se chování politické strany, nikoliv chování jejích jednotlivých členů a představitelů. Pokud bychom akceptovali, že chování jednotlivých členů nebo sympatizantů může být přičítáno politické straně, bylo by možno rozpustit všechny parlamentní strany.

[193] K podmínce přičitatelnosti DS poznamenala, že malý vzorek členské základny není možné *„dát do souvislosti s celým právním subjektem"*. Výpisy z rejstříku trestů představitelů DS prokazují, že DS je řízena osobami, které se nedopouštějí protiprávního jednání. DS nikdy nevyzývala ke státnímu převratu, nikdy nevolala po rušení voleb a nemožnosti občanů rozhodovat ve volbách, nikdy nevolala po odstranění demokracie.

[194] Ke třetí podmínce pro rozpuštění politické strany DS uvedla, že nikoliv DS, ale *„Komunistická strana je zákonem výslovně označena za zločinnou organizaci"*, aniž by se orgány činné v trestním řízení zajímaly o její nástupkyni. DS usiluje o to, aby Česká republika byla v rámci evropského společenství samostatných suverénních národů demokratickým, humánním a ekonomicky prosperujícím státem. Preferuje přitom pluralitní parlamentní systém.

[195] Pokud jde o podmínku, podle níž musí být zamýšlený zásah přiměřený sledovanému cíli, DS volilo v posledních volbách do Evropského parlamentu zhruba 25 tisíc lidí, nyní se poslední předvolební průzkumy pohybují kolem 2 %. Vláda svým pokusem zakázat DS diktuje občanům, koho mají volit. DS se distancuje od jakýchkoliv

totalitních režimů, prosazuje demokratické principy a její programové myšlenky jsou založeny právě na myšlenkách demokracie.

IV. Projednatelnost návrhu

IV.1 Pravomoc Soudu

[196] DS v průběhu jednání zpochybnila pravomoc Soudu rozhodovat o rozpuštění politických stran. Poukázala na ustanovení § 15 odst. 1 Zákona, podle něhož „*o rozpuštění strany a hnutí [§ 13 odst. 1 písm. b)], pozastavení činnosti strany a hnutí (§ 14 odst. 1) a o znovuobnovení jejich činnosti (§ 14 odst. 3) rozhoduje Nejvyšší správní soud. Návrh podá vláda; pokud tak neučiní do 30 dnů od doručení podnětu, může návrh podat prezident republiky*." Z ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) Zákona totiž plyne, že „*strana a hnutí se zrušují pokud nepředloží Poslanecké sněmovně výroční finanční zprávu ve lhůtě podle tohoto zákona (§ 18 odst. 1 a 2)*". DS tedy dovozuje z odkazu obsaženého v ustanovení § 15 odst. 1, které se týká pouze případu nepředložení výroční finanční zprávy, že v jiných případech vůbec není dána pravomoc Soudu rozhodnout o rozpuštění politické strany.

[197] K tomu je třeba konstatovat, že v okamžiku přijetí Zákona nebylo žádných pochybností o pravomoci Soudu rozhodnout o rozpuštění politické strany. Podle ustanovení § 15 odst. 1 totiž platilo, že o návrhu na rozpuštění politické strany podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) rozhoduje Nejvyšší soud ČSFR, jde-li o stranu a hnutí, které vyvíjejí činnost na území obou republik ČSFR. Podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) pak platilo, že strana a hnutí se zrušují rozhodnutím Soudu o jejich rozpuštění.

[198] Stávající pravomoc rozpouštět politické strany je blíže provedena rovněž v Zákoně. Zde je namístě opět citovat ustanovení § 13 odst. 1 písm. c) Zákona, podle něhož se strana a hnutí zrušují rozhodnutím Soudu o jejich rozpuštění. Podle odst. 6 stejného ustanovení platí, že „*strana a hnutí mohou být zrušeny rozhodnutím soudu o jejich rozpuštění [odstavec 1 písm. b)], jestliže je jejich činnost v rozporu s § 1 až 5 nebo jestliže i po uplynutí lhůty stanovené v rozhodnutí soudu o pozastavení činnosti strany nebo hnutí trvají skutečnosti, pro které byla jejich činnost pozastavena. V rozhodnutí o rozpuštění strany a hnutí určí soud současně likvidátora, kterým nesmí být osoba, jež byla členem této strany a hnutí*." Pravomoc Soudu rozhodovat o rozpuštění politické strany plyne rovněž z hlavy II. dílu 5. s. ř. s. Podle ustanovení § 94 odst. 1 písm. b) s. ř. s. platí, že „*návrhem se u soudu lze za podmínek stanovených zvláštním zákonem domáhat rozpuštění politické strany nebo politického hnutí, pozastavení nebo znovuobnovení jejich činnosti*." K řízení o tomto návrhu je příslušný Soud (§ 95 s. ř. s.).

[199] V konečném důsledku tak spočívá *sedes materiae* námitky DS jen v poukazu na zcela zřejmou nedůslednost zákonodárce, který zákonem č. 340/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, doplnil do ustanovení § 13 odst. 1 nové písmeno b) [„*pokud nepředloží Poslanecké sněmovně výroční finanční zprávu ve lhůtě podle tohoto zákona (§ 18 odst. 1)*"]. V důsledku této změny se původní důvod zrušení podle písm. b), podle něhož se strana a hnutí zrušují rozhodnutím Soudu o jejich rozpuštění, nově označil jako písm. c), aniž by se však tato skutečnost promítla do dalších ustanovení, která

právě na původní písm. b) citovaného ustanovení odkazovala (viz § 13 odst. 6 a § 15 odst. 1 Zákona). Technický způsob provedení novelizace ani důvodová zpráva (viz www.psp.cz) přitom nedávají jediný rozumný důvod k domněnce, že by snad jejím smyslem mělo být omezení pravomoci Soudu rozhodovat o rozpouštění politické strany jen na případy nepředložení výroční finanční zprávy. V souladu s předpokladem racionálního zákonodárce by se ostatně tato novela musela výslovně týkat i dalších ustanovení Zákona a také soudního řádu správního, což se nestalo. Lze tak shrnout, že obsah námitky DS plyne z nedbalosti a nekvalitní činnosti zákonodárce, která však v tomto případě nedosahuje takového stupně intenzity, že by mohla zpochybnit smysl, logiku a systematické propojení citovaných ustanovení Zákona a soudního řádu správního.

[200] Soud při svých úvahách nutně vycházel i ze skutečnosti, že jednotlivá zákonná ustanovení nelze vykládat izolovaně, nýbrž v jejich celkovém kontextu a souvztažnosti. V tomto ohledu je dobré připomenout, že možnost rozhodovat o rozpuštění politické strany je předvídána již článkem 87 odst. 1 písm. j) Ústavy, přičemž toto rozhodnutí musí učinit přímo soud, nebo přinejmenším musí být takovéto rozhodnutí soudně přezkoumatelné (čl. 36 odst. 2 Listiny). Již ústavodárce tedy stanoví možnost rozhodnout o rozpuštění politické strany. Z logiky věci plyne (a zde lze plně odkázat na právní názor obsažený v rozsudku Soudu *Dělnická strana I*), že možnost rozpouštět politické strany je součástí konceptu bránící se demokracie, podle něhož se demokratický stát musí chránit před těmi nejzávažnějšími narušeními demokratického a ústavního systému. Takto viděno připadá možnost rozpustit politickou stranu v úvahu jen u výjimečných případů, kdy je najisto prokázána značná intenzita tohoto ohrožení. Názor, obsažený (přinejmenším implicitně) v námitce DS, je již z tohoto hlediska neudržitelný, jelikož přiznává pravomoc Soudu rozpustit politickou stranu výlučně v případě nepředložení výroční finanční zprávy Poslanecké sněmovně, což je ve srovnání s ostatními důvody pro rozpuštění politické strany důvod nesrovnatelně méně závažný a v souladu s ustálenou judikaturou Soudu sám o sobě nepostačuje ani k rozpuštění bez předchozího pozastavení činnosti politické strany.

[201] Lze tak shrnout, že z ústavní a zákonné úpravy způsobem nevyvolávajícím žádné rozumné pochybnosti plyne pravomoc Soudu rozhodovat o rozpuštění politické strany, dále možnost rozpustit politickou stranu pro rozpor její činnosti s ustanoveními § 1 až 5 Zákona, a konečně příslušnost Soudu rozhodovat v této agendě.

[202] Soud proto uzavřel, že použitými výkladovými metodami (zejm. teleologická, logická, historická a systematická) lze dospět k jednoznačnému závěru o pravomoci a příslušnosti Soudu rozhodovat o návrhu na rozpuštění politické strany. Názor Dělnické strany nemůže obstát v konfrontaci s dikcí a výkladem citované právní úpravy, jelikož vede k absurdnímu závěru, opírajícímu se pouze o citaci izolovaných ustanovení Zákona. Tento názor zcela přehlíží ostatní zákonná ustanovení a jejich celkový kontext. Tuto námitku DS proto Soud shledal nedůvodnou.

IV.2 Překážka věci rozhodnuté

[203] Soud se musel ještě před hodnocením konkrétních okolností, v nichž vláda spatřuje důvody pro rozpuštění Dělnické strany, zabývat námitkou DS uplatněnou při jednání a

týkající se překážky věci rozhodnuté. O návrhu vlády na rozpuštění stejné politické strany totiž Soud rozhodl již rozsudkem *Dělnická strana I*. Překážka věci rozhodnuté (resp. rozsouzené) znamená, že soud se nesmí podruhé věcně zabývat stejným návrhem, týkajícím se identických účastníků řízení. Smysl této překážky spočívá v ochraně právní jistoty úspěšného účastníka řízení a také v zamezení podávání opakovaných návrhů na soudy, což by vedlo k jejich nadměrnému a neúčelnému zatěžování. Jak uvádí B. Dvořák, „*má-li být právní konflikt účinně řešen a má-li být ochrana práv zajištěna, a ne zneužívána, musí být především vyloučeno, aby byl na soud opětovně vznášen nárok, o kterém již bylo meritorně rozhodnuto. Platí, že úspěšný účastník je rozsudkem chráněn před opakováním žaloby ze strany neúspěšného účastníka a podlehnuvší účastník je rozsudkem chráněn proti zvítězivšímu, jestliže tento proti němu stejný nárok uplatní opětovně*“ (Právní moc civilních rozhodnutí, 1. vyd., C. H. Beck, 2008, str. 56).

[204] Překážka věci rozhodnuté má svůj původ již v římském právu. Od této doby totiž platí obecný právní princip, podle něhož „*rozsudkem jest právní rozepře mezi žalobcem a žalovaným rozhodnuta (res iudicatae), takže spor jest na příště mezi stranami vyloučen. Rozsudek činí odtud nezvratný základ právního poměru mezi stranami. Tento účinek rozsudku zove se jeho právní mocí*“ (L. Heyrovský, *Dějiny a systém soukromého práva římského*, 5. vydání, Praha, 1921, str. 155). „[...] *byl přiveden k platnosti názor, podle kterého obrana věci rozsouzené byla opírána o obsah rozsudku, vešlého v moc práva. Obrana tato neměla k platnosti přiváděti pouze vylučující moc rozsudku, nýbrž pojišťovati též positivní obsah jeho, zabraňujíc, aby nebyl již na soud vznesen právní nárok, který byl rozsudkem jedné straně odeřčen. ... Má-li pak obrana věci rozsouzené - budiž zde zvána povšechně exceptio rei iudicatae – míti průchod, jest potřebí, aby sporná otázka, jejíž soudní rozřešení se žádá, byla co do předmětu i co do subjektů totožná s onou, která byla již rozhodnuta rozsudkem dřívějším*“ (tamtéž, str. 157). Jak uvedl J. Vážný, „*nepochybně bylo jasné římským právním činitelům, že vyloučení nového procesu ve věci právoplatně rozsouzené je postulátem obecného zájmu, že je to jedním z požadavků obecné právní bezpečnosti*“ (*Římský proces civilní*, Melantrich, 1935, str. 71).

[205] Z římského práva je však také zřejmé, že bylo rozlišováno mezi žalobami *in rem* a *in personam*:. V prvním případě pokud někdo vindikoval bez úspěchu proti druhému určitou věc, nemohl vindikovat znova, a to ani tehdy ne, když by chtěl vindikaci původně neúspěšně založenou nyní dodatečně založit na jiném důvodu. V případě *actiones in personam* oproti tomu sice nebylo možno opětovně se domáhat téhož plnění proti původnímu odpůrci z téže kauzy, nicméně bylo přípustné žalovat o totéž z jiné kauzy (J. Vážný, c. d., str. 72-73). Současná procesualistika překážku věci rozhodnuté spatřuje u totožných věcí, přičemž totožnost věci je dána totožností účastníků a totožností předmětu řízení, tzn. jak žalobního nároku, tak i žalobního důvodu (A. Winterová, *Civilní právo procesní*, 3. vyd., Linde Praha, a. s., 2004, str. 235). Jde tedy o to, že totožnost věcí je dána identitou jejich „jádra“ (tzv. Kernpunkttheorie). Smysl tohoto principu vysvětluje J. Macur tak, že „*jednak procesní strana nemůže ve sporu ztratit nic, co neučinila jeho předmětem, jednak nemůže získat také víc, než co sama v řízení uplatnila. Proto v případě tzv. dílčí žaloby, kdy žalobce např. uplatní pouze část vzniklé škody nebo část úhrady nájemného a pozdější novou žalobou uplatní zbytek, nemá pravomocné rozhodnutí o prvé žalobě žádnou závaznost pro rozhodování soudu o druhé žalobě. Strany totiž samy určují, jak na základě jejich dispozice bude vymezen rozsah závaznosti budoucího soudního rozhodnutí*“ (*Předmět sporu v civilním soudním řízení*, Masarykova univerzita, Brno, 2002, str. 198). Dlužno dodat, že toto pojetí překážky rei iudicatae odpovídá i ustálené soudní judikatuře, viz např. usnesení Nejvyššího

soudu ze dne 12. 5. 2005, sp. zn. 32 Odo 1243/2004 anebo rozsudek stejného soudu ze dne 24. 3. 1999, sp. zn. 25 Cdo 1751/98 (vše www.nsoud.cz).

[206] V citovaném rozsudku *Dělnická strana I* uvedl Soud k překážce věci rozhodnuté následující právní názor (bod 108): „*Vláda nese v řízení o návrhu na rozpuštění politické strany břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Její povinností spojenou s aktivní legitimací je, aby konkrétní poznatky o činnosti politické strany neslučitelné s § 4 zákona o politických stranách dostatečně věrohodně a přesvědčivě s návrhem konkrétních důkazů prokazujících její tvrzení předložila soudu. Ten je přes formální neexistenci dispoziční zásady v daném typu řízení rozsahem návrhu vázán, přičemž výjimku z této vázanosti představuje např. posouzení skutečností, které vyjdou najevo až při projednávání návrhu. Nejvyšší správní soud rozhoduje podle skutkového stavu, který tu je v době rozhodnutí soudu (§ 96 s. ř. s.). Z toho plyne, že zamítavé rozhodnutí o návrhu na rozpuštění politické strany nevylučuje podání jiného návrhu na rozpuštění stejné politické strany v budoucnu*.“.

[207] V případě řízení o návrhu na rozpuštění politické strany Soud vychází ze skutečnosti, že je sice upraveno soudním řádem správním (a do určité míry také Zákonem), nicméně podle ustanovení § 64 s. ř. s. platí pro řízení ve správním soudnictví přiměřené použití ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu. Tato subsidiarita aplikace občanského soudního řádu samozřejmě neznamená doslovné převzetí příslušných částí tohoto zákona na řízení před správním soudem. Znamená použití pouze těch jeho částí, které nejsou autonomně a v úplnosti provedeny v soudním řádu správním, dále nepředstavují samostatné procesní instituty a konečně jsou pro řízení před správním soudem nezbytné a odpovídají jeho zvláštnostem (tzn. jsou přiměřeně využitelné). Gramatické vyjádření zásady překážky rei iudicatae upravuje ustanovení § 159a odst. 5 o. s. ř., podle něhož „*jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu*.“.

[208] Rozhodování ve věcech politických stran není typickou agendou správního soudnictví a proto také zákonodárce v soudním řádu správním odlišil typickou agendu správních soudů, tj. správní soudnictví [§ 4 odst. 1 s. ř. s.], od „dalšího“ rozhodování správních soudů, kam spadají i věci politických stran a politických hnutí [§ 4 odst. 2 písm. b) s. ř. s.]. V řadě evropských států totiž rozhodování o rozpouštění politických stran (resp. o jejich zákazu) nepřísluší správním soudům, nýbrž soudům ústavním (viz např. SRN, Polsko). Jakkoliv toto rozlišení jednotlivých pravomocí správních soudů nelze přeceňovat, je třeba je mít v rozumné míře na zřeteli při hodnocení specifik řízení o návrhu na rozpuštění politické strany. Soud nicméně nemá pochyb o tom, že i na toto zvláštní řízení se přiměřeně aplikuje ustanovení § 159a odst. 5 o. s. ř.

[209] Jak plyne z předchozí argumentace, překážka věci rozhodnuté nastane při totožnosti účastníků řízení a totožnosti samotné věci. V nyní projednávaném případě je zřejmé, že totožnost účastníků řízení je dána: návrh podala opět vláda proti Dělnické straně. Navíc v pořadí druhý návrh vláda podala (23. 9. 2009) poměrně brzy po rozhodnutí o prvním návrhu (4. 3. 2009). O totožnosti účastníků řízení není rozumných pochyb.

[210] Jak nicméně plyne již z názoru Soudu v rozsudku *Dělnická strana I*, zamítavé rozhodnutí o návrhu na rozpuštění politické strany nevylučuje podání jiného návrhu na rozpuštění stejné politické strany v budoucnu. Jinak řečeno, zamítnutí nelze vykládat jako jakýsi „glejt“, který dotčené politické straně dává jednou provždy punc nerozpustitelnosti státem. Takové pojetí by odporovalo smyslu tohoto typu řízení, zasazeného do kontextu

opakovaně zmiňovaného konceptu bránící se demokracie. Činnost politické strany je navíc třeba posuzovat jako dynamickou a Soud rozhoduje podle skutkového stavu, který tu je v době jeho rozhodnutí (§ 96 s. ř. s.), tzn. toto rozhodování musí být vždy zcela aktuální. Případné rozpuštění politické strany nemá být vnímáno primárně jako následek její dřívější protiprávnosti (často již letité). Takové rozhodnutí je třeba vnímat především jako preventivní opatření, nezbytné pro zachování ústavního a demokratického systému do budoucna. Lze si tak přinejmenším teoreticky představit situaci, kdy konkrétní politická strana bude ve svých prvních letech existence významným nebezpečím pro demokratický systém, ale postupem času se natolik etabluje (dojde ke změně programu, k výměně jejích představitelů apod.), že následné úvahy o jejím rozpuštění budou zcela nedůvodné. Naopak může rovněž platit, že se i politická strana v minulosti nezpochybnitelně konformní s demokratickým systémem v budoucnu projeví natolik dramaticky odlišným a ohrožujícím způsobem, že bude shledán důvod k jejímu rozpuštění.

[211] Pokud tedy v nyní projednávané věci Soud obdržel od stejného navrhovatele identicky formulovaný petit, nejedná se o stejný „žalobní návrh“ ve shora naznačeném smyslu, který by zakládal překážku věci rozhodnuté. Jakkoliv se totiž oba návrhy svými petity překrývají, jde v tomto směru o zcela samostatné návrhy, o nichž Soud rozhoduje podle skutkového stavu k jinému časovému okamžiku. K tomu je vhodné pro úplnost dodat, že pokud by vláda zjistila nové důkazy nebo skutečnosti, které nemohla v původním řízení bez svého zavinění uplatnit, bylo namístě podat návrh na obnovu řízení [§ 111, § 114 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a nikoliv návrh na rozpuštění politické strany.

[212] Otázka totožnosti samotné věci je složitější. Soud souhlasí s názorem, že nelze znovu rozhodovat v téže věci v tom smyslu, že by vláda Soudu opakovaně navrhovala k projednání a přezkoumání např. stejné akce odpůrce, příp. by uplatňovala identická tvrzení jako v minulosti. Na tomto místě je třeba plně odkázat na výše citovaný právní názor tohoto Soudu, podle něhož vláda nese v řízení o návrhu na rozpuštění politické strany břemeno tvrzení a břemeno důkazní a její povinností spojenou s aktivní legitimací je, aby konkrétní poznatky o činnosti politické strany neslučitelné se Zákonem dostatečně věrohodně a přesvědčivě s návrhem konkrétních důkazů prokazujících její tvrzení předložila Soudu. I s ohledem na fakt, že vláda je orgánem veřejné moci, je třeba trvat na přiměřené aplikaci principu oficiality v tom směru, že předmětný návrh má podat v zásadě vždy, když se dozví relevantní skutečnosti, které s největší mírou pravděpodobnosti svědčí o jeho důvodnosti. Opačný názor by odporoval principu právní jistoty a mohl by dokonce hrozit zneužitím ve smyslu zásahu do svobodné soutěže politických stran.

[213] Výše uvedené Soud nicméně nevnímá tak, že by nabytí právní moci předchozího zamítavého rozhodnutí o návrhu na rozpuštění politické strany vytvořilo časový okamžik, Odpůrce: něhož teprve by mohl Soud hodnotit předestřené skutečnosti a skutečnosti dřívější by již nikterak zohlednit nemohl. Pokud totiž platí, že o tomto typu návrhu rozhoduje Soud podle aktuálního skutkového stavu, je zřejmé, že největší relevanci mají vždy nejčerstvější informace o činnosti politické strany. Tyto informace je však třeba zasadit do určitého kontextu skutečností dřívějších. Instituce politické strany je totiž typická pojmovým znakem dlouhodobosti usilování o převzetí politické moci a odpovědnosti s ní spojenou. Bylo by proto iracionální při tak závažném rozhodování, jako je návrh na rozpuštění politické strany, zabývat se její činností pouze za krátké časové období. Takovýto přístup by totiž v reálném případě mohl vést ke ztrátě významnější vypovídací hodnoty. Politická strana se totiž může chovat krátkodobě atypicky a

„nepřirozeně“ z řady vnitřních i vnějších důvodů: připravují se volby, je vybíráno nové vedení strany, strana se náhle ocitla v hmotné krizi, probíhají jednání s jinými politickými subjekty o budoucí možné spolupráci, státní orgány začaly představitele strany a jednání jejích orgánů monitorovat apod. Jakkoliv jsou tedy pro rozhodování Soudu nejvýznamnější aktuální projevy činnosti strany, není možno je při jejich hodnocení zcela odhlížet od aktivit dřívějších.

[214] Lze tedy učinit dílčí závěr, že překážku věci rozhodnuté v řízení o návrhu na rozpuštění politické strany vnímá Soud tak, že nemůže opakovaně posuzovat již jednou projednaná skutková tvrzení a důkazy, ale současně platí, že není vyloučeno projednat a vyhodnotit i taková tvrzení, která se týkají činnosti politické strany i před nabytím právní moci prvního rozhodnutí, samozřejmě především ve smyslu současného kontextu.

[215] V nyní projednávaném případě z porovnání obou návrhů vlády, resp. průběhu jednání, plyne následující. Na základě v pořadí prvního návrhu vlády ze dne 5. 12. 2008 se Soud zabýval: tvrzenou spoluprací Dělnické strany s Národním odporem; tvrzeným porušením shromažďovacího zákona Dělnickou stranou, a to konáním shromáždění dne 16. 8. 2008 v Hradci Králové a dne 18. 10. 2008 v Litvínově; a konečně tvrzenou snahou uchopit moc nedemokratickými prostředky. Ohledně Ochranných sborů vláda v pořadí prvním návrhu neuplatnila žádnou argumentaci, nicméně tato otázka se vyjevila v průběhu jednání, takže na ni Soud v citovaném rozsudku – byť toliko okrajově - reagoval.

[216] K tomu Soud v rozsudku *Dělnická strana I* konstatoval, že vláda nepředložila žádné důkazy o vztahu Národního odporu a Dělnické strany a v tomto směru neunesla dokonce ani břemeno tvrzení. Ve vztahu ke shromáždění v Hradci Králové vláda neunesla důkazní břemeno. V případě shromáždění v Litvínově bylo prokázáno pouze jeho konání (bez předchozího oznámení) a vyjádření podpory tomuto shromáždění Dělnickou stranou. Při tvrzené snaze uchopit moc nedemokratickými prostředky bylo přezkoumáno pouze tiskové prohlášení Dělnické strany ze dne 17. 10. 2008 a Soud dospěl k závěru, že tento důkaz k rozpuštění DS nestačí, jelikož nebylo prokázáno, že obsah tohoto prohlášení odpovídá jeho cílům a konkrétním aktivitám. Konečně ohledně Ochranných sborů vláda k jejich existenci a činnosti žádné výhrady nevznesla (neunesla břemeno tvrzení) a Soud se jimi proto meritorně nezabýval a neprováděl žádné dokazování.

[217] V nyní projednávaném návrhu vláda (podrobně viz část I. tohoto rozsudku) podrobně argumentovala programovou orientací Dělnické strany, činností Ochranných sborů, propojením DS s dalšími subjekty pravicově extremistické scény, profilem některých představitelů strany a konečně veřejnými akcemi. Porovnáním obou návrhů vlády a s ohledem na výše prezentované úvahy o překážce věci rozhodnuté tak Soud dále vymezuje rámec přezkumu.

[218] Není znovu samostatně posuzována tvrzená spolupráce Dělnické strany a Národního odporu ve vztahu k období před březnem 2009. Zejména z průběhu jednání před Soudem totiž vyplynulo, že dokonce některé informace, příp. důkazy, měla vláda k dispozici již v době, kdy podávala svůj první návrh, a její procesní pasivita nemůže být nyní využita v neprospěch odpůrce. Na straně druhé však vláda tvrdí a prokazuje pokračující spolupráci obou těchto subjektů i po 4. 3. 2009. Skutečnosti, týkající se předchozího období, proto nejsou brány v potaz samostatně, nicméně jsou zohledněny v rámci současného kontextu, jelikož pouze tak se lze dobrat k prokázání vývoje a tendence případné spolupráce těchto dvou subjektů.

[219] Průběhem konání shromáždění dne 16. 8. 2008 v Hradci Králové a dne 18. 10. 2008 v Litvínově se Soud již zabýval v předchozím rozsudku a jakkoliv k oběma akcím vláda nyní předkládá nové skutečnosti, má Soud za to, že projednáním těchto akcí vznikla překážka věci rozhodnuté a není proto možné se jimi opakovaně samostatně zabývat. Je procesní chybou vlády, že tyto nyní tvrzené skutečnosti neuplatnila v prvním návrhu, když není pochyb o tom, že je již v té době znala, resp. přinejmenším znát mohla a měla.

[220] V současném návrhu již vláda netvrdí, že by Dělnická strana aspirovala na snahu o převzetí moci nedemokratickými prostředky. V tomto směru se proto oba návrhy nikterak obsahově nepřekrývají a překážka věci rozhodnuté tedy nenastává.

[221] Konečně k činnosti Ochranných sborů Soud konstatuje, že v nynějším řízení byla prokázána jejich existence i po 4. 3. 2009 (což potvrdila i DS), což znamená, že Soudu nic nebrání v projednání a zhodnocení jejich současných aktivit, přirozeně i v kontextuální souvislosti s obdobím předchozím.

IV.3 Ochranná lhůta

[222] K otázce projednatelnosti podaného návrhu Soud pro úplnost konstatuje, že návrh byl podán v době, kdy již byly vyhlášeny (nakonec neuskutečněné) volby do Poslanecké sněmovny, které se měly konat ve dnech 9. a 10. 10. 2009 (viz rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 1. 7. 2009, č. 207/2009 Sb.), a rozhoduje o něm za situace po vyhlášení voleb do Poslanecké sněmovny ve dnech 28. a 29. 5. 2010 (viz rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 5. 2. 2010, č. 37/2010 Sb.). Podle ustanovení § 94 odst. 2 s. ř. s. přitom platí, že návrh na rozpuštění nebo pozastavení činnosti politické strany a hnutí je nepřípustný, byl-li podán v době, o níž zvláštní zákon stanoví, že v ní nelze činnost politické strany nebo politického hnutí pozastavit nebo je rozpustit. Byl-li však návrh podán předtím, soud řízení na tuto dobu přeruší. Podle ustanovení § 15 odst. 2 Zákona platí, že pozastavit činnost strany a hnutí nebo je rozpustit nelze v době ode dne vyhlášení celostátních voleb do Poslanecké sněmovny, Senátu, zastupitelstev měst a obcí a zastupitelstev vyšších územních samosprávných celků do desátého dne po posledním dni těchto voleb. To neplatí, jestliže je činnost strany a hnutí v rozporu s § 4.

[223] Skutečnost vyhlášení celostátních voleb tedy - v obecné rovině - brání pozastavení činnosti nebo rozpuštění politické strany či hnutí (§ 15 odst. 2 věta první Zákona, srov. také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2004, č. j. Pst 6/2004 – 9, www.nssoud.cz). V souladu s ustanovením § 15 odst. 2 věta druhá Zákona se však citovaná ochranná lhůta nevztahuje na případy, kdy je činnost strany či hnutí v rozporu s § 4 Zákona.

[224] Jak uvedl Soud již v rozsudku *Dělnická strana I*, je třeba odlišovat uplatnění ochranné lhůty v návaznosti na možná porušení zákona, k nimž podle § 4 Zákona může dojít. Konstatoval přitom, že činnost stran a hnutí je možno i v ochranné lhůtě pozastavit nebo tyto strany rozpustit tehdy, pokud se jedná o opakované (trvalé) chování politické strany, svojí podstatou a výraznou intenzitou zasahující a ohrožující svobodnou soutěž politických sil (např. projevenou snahou o usurpaci politické moci, činností směřující proti podstatným náležitostem demokratického právního státu). Ochranná lhůta se naopak uplatní tehdy, když je straně či hnutí vytýkáno porušení jiného ustanovení Zákona

a tvrzené porušení § 4 Zákona má pouze doplňující význam (srov. usnesení NSS ze dne 10. 4. 2007, č. j. Pst 12/2007–20).

[225] Tak tomu ovšem není v posuzované věci. Naopak, návrh vlády se opírá pouze o rozpor činnosti DS s § 4 Zákona. Soud proto uzavřel, že v posuzované věci jsou naplněny podmínky § 15 odst. 2 věta druhá Zákona a projednání a rozhodnutí věci nebrání ochranná lhůta ve smyslu první věty citovaného ustanovení.

V. Posouzení věci Soudem

V. 1 Právní rámec

[226] Soud se podrobně zabýval právním rámcem rozpouštění politických stran v rozsudku č. *Dělnická strana I*, zejména v jeho odstavcích 37–69. Na tento rozsudek nyní pro stručnost zcela odkazuje.

[227] Pouze krátce Soud připomíná, že politické strany mají v zastupitelské formě demokracie svůj nezastupitelný význam, proto požívají zvýšené ochrany. Zásah do práva sdružovat se v politických stranách je možný pouze na základě zákona, v zájmu bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo pro ochranu práv a svobod druhých. Vždy se musí jednat o zásah, který je nezbytný v demokratické společnosti.

[228] Důvod k rozpuštění politické strany vyplývá z kumulativního splnění několika podmínek: 1) zjištěné chování politické strany je protiprávní, 2) je této straně přičitatelné, 3) představuje dostatečně bezprostřední hrozbu pro demokratický právní stát a 4) zamýšlený zásah je přiměřený sledovanému cíli, tzn. není narušena proporcionalita mezi omezením práva sdružovat se v politických stranách a zájmem společnosti na ochraně jiných hodnot.

[229] Vláda nese v řízení o návrhu na rozpuštění politické strany břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Její povinností spojenou s aktivní legitimací je, aby konkrétní poznatky o činnosti politické strany neslučitelné s § 4 zákona o politických stranách dostatečně věrohodně a přesvědčivě s návrhem konkrétních důkazů prokazujících její tvrzení předložila Soudu. Ten je přes formální neexistenci dispoziční zásady v daném typu řízení rozsahem návrhu vázán, přičemž výjimku z této vázanosti představuje např. posouzení skutečností, které vyjdou najevo až při projednávání návrhu.

[230] Při hodnocení kritéria proporcionality Soud připomíná, že kromě rozpuštění zná Zákon rovněž možnost pozastavení činnosti politické strany. Je pak věcí zejména vlády a případně prezidenta republiky jakožto jediných subjektů aktivně legitimovaných v tomto typu řízení, aby vždy velmi pečlivě vyhodnotili, jaké rozhodnutí budou od Soudu požadovat, tj. zda rozpuštění anebo pozastavení činnosti strany. Toto rozhodování Soudu totiž představuje nesporný zásah do svobodné soutěže politických stran a je proto nutno je vykládat restriktivním způsobem. Navrhovatel by proto měl již před podáním samotného návrhu velmi pečlivě hodnotit, zda jsou v tom kterém konkrétním případě naplněny nejen výše zmíněné podmínky protiprávnosti a přičitatelnosti, nýbrž také bezprostřednosti hrozby, její závažnosti, intenzity, škodlivosti, rozsahu, délky atp.

[231] Vláda (příp. prezident) by přitom měla zejména zvážit, zda se v konkrétním případě jedná o trvající jednorázové protiprávní jednání dotčené politické strany (např. opomenutí

splnění zákonných povinností – ustavit orgány strany, podat výroční finanční zprávu apod.), anebo jde o porušení Zákonem stanovených zákazů (ozbrojování, zřizování ozbrojených složek, činnost na pracovištích, vyvíjení činnosti v rozporu s Ústavou a zákony, ohrožování mravnosti, veřejného pořádku, práv a svobod občanů atd.) a jde rovněž o stav trvající, o činnost pokračující nebo opakující se, tj. jsou seznatelné rysy soustavnosti. Je pak samozřejmě věcí Soudu, aby přezkoumal, zda navrhované řešení (tj. pozastavení činnosti či rozpuštění politické strany) je odpovídající konkrétním okolnostem věci. Jakkoliv totiž Soud zkoumá chování politické strany v minulosti až do okamžiku svého rozhodování, má rozpuštění politické strany neopominutelnou preventivní funkci – v kontextu konceptu bránící se demokracie.

[232] Není sporu o tom, že pozastavit činnost strany by mělo být vyhrazeno případům, kdy zjištěná porušení Zákona jsou zpravidla méně závažná, ojedinělá, krátkodobá a zároveň existuje rozumná míra pravděpodobnosti, že politická strana už začala (nebo brzy začne) podnikat kroky k odstranění stavu, který vedl k jejímu dočasnému vyřazení z politického života. Pozastavení činnosti strany by mělo smysl jen tehdy, pokud nedostatky, pro něž byla činnost strany pozastavena, jsou takové povahy, že je jednak může tato strana ve stanovené lhůtě reálně odstranit a zároveň jejich odstranění lze v případném následném řízení o znovuobnovení činnosti strany efektivně zkontrolovat. Důležitým ukazatelem zde budou zejména konkrétní kroky strany, jejích orgánů a představitelů, vnitrostranický vývoj, činy projevované navenek, apod. Vedle toho bude třeba hodnotit i „vnější“ okolnosti, kterými jsou stav a vývoj společnosti, míra její stability, fungování demokratických mechanismů ve veřejném životě, efektivita státu a jeho orgánů při postihu protiprávních skutků jednotlivců, které jsou jinak přičitatelné politické straně, atd.

[233] Dále Soud doplňuje, že po vynesení jeho rozsudku *Dělnická strana I* se k rozpouštění politických stran také vyjádřil ESLP. Ten v rozsudku sedmičlenného senátu ze dne 30. 6. 2009 ve věci *H. Batasuna a Batasuna proti Španělsku*, stížnosti č. 25803/04 a 25817/04, shledal jím posuzované rozpuštění politické strany (resp. stran, srov. odst. 84 rozsudku) souladným s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento rozsudek je konečný, protože žádost o postoupení případu velkému senátu byla zamítnuta (6. 11. 2009). Označené rozhodnutí představuje další výkladové vodítko, které je relevantní při aplikaci právního rámce nastíněného Soudem v rozsudku *Dělnická strana I*.

[234] ESLP vyšel mj. ze závěru o propojení mezi danými politickými stranami a teroristickou organizací Euskadi Ta Askatasuna (ETA). To dovodil z nedostatku odsouzení atentátů provedených organizací ETA těmito politickými stranami a z dalších nepřímých důkazů, podle nichž strany působily jako nástroj teroristické strategie organizace ETA. Takovými nepřímými důkazy byly např. veřejné projevy představitelů politické strany oslavující organizaci ETA a její členy, účast představitele strany na shromáždění podporujícím organizaci ETA, uznání teroristů z organizace ETA jako čestných občanů ve městech pod vedením stěžovatelů a odkaz na zakázanou, resp. teroristickou organizaci *Gestoras Pro-Amnistía* umístěný na internetových stránkách politické strany (odst. 85 rozsudku).

[235] Podle ESLP chování politiků zahrnuje nejen jejich jednání a projevy, ale za určitých okolností i jejich opomenutí či mlčení, které mohou představovat zaujetí stanoviska a lze o nich hovořit jako o výslovné podpoře (odst. 88 rozsudku). Jednání daných politických stran bylo posouzeno souhrnně jako součást strategie k prosazení politického programu,

který byl shledán ve své podstatě v rozporu se zásadami demokracie. Metody použité politickými stranami podle ESLP nedodržely meze stanovené judikaturou k Evropské úmluvě o lidských právech (odst. 87 rozsudku). Jednání a projevy přičitatelné těmto politickým stranám představovaly ve svém celku jasný obrázek o jejich společenském modelu, který je v rozporu s koncepcí demokratické společnosti (odst. 91 rozsudku).

[236] ESLP zmínil souvislost věci s mezinárodním bojem proti terorismu (odst. 90 rozsudku) a přihlédl i k historickým a mezinárodním souvislostem věci (srov. zejm. odst. 85 a násl. rozsudku). Citovaný rozsudek ESLP shledal za splněnou podmínku naléhavé sociální potřeby pro rozpuštění politické strany (odst. 91 rozsudku) i podmínku přiměřenosti sledovaným legitimním cílům (odst. 92, 93 rozsudku). V citované části rozsudku ESLP je často konstatováno, že k porušování zákonných pravidel musí docházet „*opakujícím se a závažným způsobem*"..., tzn. „*existence strany představuje nebezpečí, proti němuž se zdá být jako jediné možné řešení použití sankce ve formě jejího rozpuštění*" a pokračuje: „*Demokracie je ve skutečnosti živena svobodou projevu. Proto tato svoboda platí nejen pro informace či myšlenky přijímané pozitivně či považované za neškodné a neutrální, ale také pro ty, které uráží a znepokojují (srov. Handyside proti Spojenému království a Jersild proti Dánsku)...Výjimky totiž fakticky vyžadují restriktivní výklad, tudíž pouze přesvědčivé a naléhavé důvody mohou odůvodnit omezení svobody sdružování...taková přísná opatření lze aplikovat pouze v nejzávažnějších případech (srov. Refah Partisi proti Turecku, Sjednocená komunistická strana Turecka a další proti Turecku, Socialistická strana a další proti Turecku a Strana svobody a demokracie proti Turecku*)." ESLP uznává, že „*nelze po státu požadovat, aby předtím, než zasáhne, očekával, že si politická strana přisvojí moc a začne uskutečňovat politický program, jenž není v souladu s Úmluvou a demokratickými normami....stát musí mít schopnost rozumně zabránit naplnění takového programu dříve než bude uveden do praxe konkrétními činy odůvodňujícími riziko z narušení občanského smíru a demokratického režimu ve státě*". Schopnost preventivního zásahu státu je tedy uznávána za souladnou, nicméně nezbytnost zásahu v sobě zahrnuje zkoumání „naléhavé sociální potřeby", tzn. zda existují indicie prokazující, že ohrožení demokracie a je dostatečně a rozumně blízké

V. 2 Programová orientace Dělnické strany

V.2.1 Program

[237] Ve vztahu k programu vláda Dělnické straně především vytkla, že se přes zaštiťování českým národním socialismem opírá v ideologii i používaných symbolech o hitlerovský nacionální socialismus a moderní neonacismus.

[238] Soud se před hodnocením tohoto tvrzení zabýval některými body programu DS a jejich obsahem, který nabývají ve světle činnosti této strany. Zde vláda tvrdila, že DS porušuje ustanovení § 4 písm. a) a d) Zákona, protože ve vztahu k některým skupinám občanů směřuje ke snižování úrovně lidských práv a svobod. Ta naopak tvrdila, že se snaží rozšířit demokracii a prohloubit svobody občanů. Zároveň však DS zdůraznila, že je nutné, aby občané zachovávali Ústavu, zákony a normy chování civilizované české společnosti.

[239] Z programu Dělnické strany (www.delnicka-strana.cz) Soud zjistil, že mezi programovými body jsou mj. požadavek „*zavedení určování národnosti obyvatel republiky a jejího potvrzení do rodných a křestních listů, rovněž i občanského průkazu. V tomto smyslu je*

třeba změnit Ústavu ČR."; dále požadavek, podle něhož „*(l)idé bez státní příslušnosti budou vyloučeni ze všech státních podpor a dotací. Nechceme být „žumpou Evropy" a zemí plnou imigrantů, přistěhovalců ze států bývalého Sovětského svazu, Balkánu, Asie, Dálného východu apod. Požadujeme zrušení přistěhovaleckých táborů a zrušení všech podpor pro přistěhovalce. Politický azyl či povolení k pobytu může dostat pouze osoba splňující morální kvality a odborné znalosti, u níž je předpoklad, že se přizpůsobí národním tradicím a zvykům občanů ČR a je zde záruka plné asimilace do většinové společnosti.*"; požadavek „*zavést Zákon o domovském právu...Tím by se velká města zbavovala i tzv. bezdomovců, kteří by byli eskortováni do svých domovských obcí, které by měly povinnost se o ně postarat.*"; odmítnutí „*snahy postavit zákonem homosexuální vztahy na stejnou úroveň manželství. Žádáme zrušení zákona o partnerských vztazích. Aktivity pochybných pseudohumanistů jsou mimořádně nebezpečné pro občanský pořádek a přirozený stav společnosti a znamenají postupný morální ale i fyzický úpadek lidské společnosti. Pohlavní deviace musí být zcela jednoznačně postaveny mimo zákon.*"; požadavek „*novelizovat Zákon o policii, jakož i zákon o vězeňství. Každý zločinec, pouliční zloděj, násilník, ale i výrostci poškozující majetek obce či vlastníka domu, různí rváči a provokatéři apod. musejí počítat s tím, že policie se s nimi při dopadení mazlit nebude a veškerá odpovědnost proto padá na ně. Jejich svoboda skončila tam, kde začíná svoboda jiného. Hovořit v tomto případě o humanitě je naprosto scestné. Vězeňství je třeba zbavit nesmyslné „humanizace"; vězňové musejí mít pocit, že jsou ve vězení, nikoliv na léčení. Svou tvrdou prací – která je tím správným výchovným prostředkem – si vězňové musejí platit svůj pobyt i ochranu, jakož i dluhy, které svou činností napáchali.*"; názor, že „*(s)tát se musí podílet značnou měrou na garanci slušného sociálního zázemí pro zaměstnance, dělníky a jejich rodiny. Zde bude hrát roli národnost dělníka či zaměstnance. Stát nemůže mít zájem na ilegálně přivandrovalých námezdních dělnících.*" a „*(p)rioritu v lékařské péči mají čeští občané. Požadujeme, aby občané české národnosti, kteří vykonávají těžkou manuální práci, např. slévači, horníci apod., jednou ročně mimo svou dovolenou na čtrnáct dní ze státních prostředků odjeli na rehabilitace do lázní.*"; a požadavek „*(p)rošetření privatizačních podvodů a důsledné potrestání všech viníků z tzv. malé a velké privatizace z počátku devadesátých let bez ohledu na promlčecí lhůty jejich trestných činů. Viníci, kteří tehdy umožnili obrovské rozkrádání státního majetku, musejí být odhaleni a po zásluze potrestáni včetně zabavení osobního majetku a opětného zestátnění podniku.*"

[240] Soud se nejprve zabýval programovým bodem požadujícím určování a evidenci národnosti obyvatel a souvisejícími body, podle nichž má národnost hrát roli při garanci sociálního zázemí pracujících a při lékařské péči, resp. státem placené dovolené.

[241] Gramatickým výkladem vláda dovodila, že určování národnosti by probíhalo na základě objektivně stanovených kritérií, a dále tvrdila, že cílem určování národnosti je odstranění rovnosti občanů, což je v rozporu s článkem 3 Listiny. To dovodila mj. z toho, že Dělnická strana spojila některé právní nároky pouze s českou národností. Takový postup vede podle vlády k rozporu i s články 24 a 25 Listiny a dále s mezinárodními závazky ČR. V kontextu nacionalismu, rasismu a xenofobie hlásanými podle návrhu DS vláda rovněž tvrdila, že tato strana plánuje nepřípustně zasáhnout do osobnostních práv a do ochrany soukromí ve smyslu článku 10 odst. 2 Listiny.

[242] DS připustila, že se zákonnou cestou připravuje na změnu Ústavy a zdůraznila, že úplná změna Ústavy provedená právní a demokratickou formou je legální a správná. Při jednání k dotazu Soudu DS tvrdila, že přihlášení se k národnosti by „*bylo zcela na dobrovolné bázi*" a jeho účelem by bylo, „*abychom měli dobrý přehled o tom, kolik tady*

máme v České republice menšin, v jakém počtu případně a jakým způsobem bychom mohli těmto menšinám pomáhat“. Po konstatování Soudu, že údaj o národnosti je dobrovolně vyplňovaným údajem při sčítání lidu a proč je v tomto směru podle DS nutné měnit Ústavu, tato strana odpověděla, že „*by záleželo na konkrétním ... případě*“ a znovu připomněla, že není nic špatného na tom, pokud chce politická strana měnit Ústavu.

[243] K programovému bodu, podle kterého by byly s českou národností spojeny některé sociální výhody, DS uvedla, že se nejedná o spojení s národností, ale s českým občanstvím, a že vytištěná verze webových stránek zřejmě není aktuální. Poté, kdy Soud při jednání otevřel webové stránky DS, z nichž bylo patrné stejné znění programového bodu jako ve vytištěné verzi, tato strana uvedla, že „*asi nedošlo k aktualizaci*“ webových stránek, ale že před cca třemi nebo čtyřmi měsíci došlo v tomto bodu k programové změně.

[244] S programovým bodem, podle nějž „*Stát nemůže mít zájem na ilegálně přivandrovalých námezdních dělnících.*“, souvisí programový bod týkající se imigrace a ilegálních přistěhovalců.

[245] Vláda zde zdůraznila, že se v programu hovoří o imigrantech obecně a bez rozlišování urážlivě (např. „*nechceme být žumpou Evropy*“), což je v rozporu s veřejným pořádkem a právy občanů (ve smyslu článku 42 Listiny) a s články 1 a 14 odst. 5 Listiny. Také tvrdila, že požadavek na prověřování morálních kvalit, odborných znalostí a přizpůsobivosti národním zvykům a tradicím České republiky je v rozporu s běžným standardem lidských práv, požadavek plné asimilace je navíc v rozporu s Rámcovou úmluvou o ochraně národnostních menšin, zejm. jejím článkem 5. Pro dokreslení tohoto programového bodu vláda poukázala na některé výroky představitelů DS.

[246] Dělnická strana uvedla, že odmítá zvyšování počtu imigrantů v České republice. Žádá rázný zásah proti ilegálním přistěhovalcům, jejichž počet se každoročně zvyšuje. V České republice mohou zůstat pouze ti, kteří mají povolení, pracují, řádně odvádějí daně, dodržují zákony. Obdrží-li někdo azyl, což se stejně děje z ekonomických důvodů, musí se jednat o osobu se znalostí české historie a právního řádu, se zájmem naučit se český jazyk a s předpoklady řádného plnění povinností ve společnosti. Ke konstatování Soudu o azylové agendě DS uvedla, že lze jistě udělit azyl v případě pronásledování azylanta v jeho domovském státě a hrozícího nebezpečí zatčení, mučení apod., ale zopakovala domněnku, že k udělování azylu často dochází nikoliv z politických, ale z ekonomických důvodů a pak by měl stát zvažovat, komu azyl uděluje. V tomto směru DS tvrdila, že situace a nálady ve společnosti jsou velmi výbušné a v některých lokalitách např. na severu Čech se lidé „*nedokázali bránit vůči přílivu ... cikánů se Slovenska a z jiných států*“. K projevům svých představitelů DS namítla, že se jedná o politické projevy a názory, které lze pronést v demokratické společnosti. Není na nich nic závadného, nedošlo-li jejich přednesením ke spáchání trestného činu, resp. pokud za trestný čin nebyl někdo odsouzen.

[247] K programovému bodu požadujícímu zavedení domovského práva vláda připustila, že je vyslovován z řady míst a sám o sobě je pouze důsledkem neznalosti zejm. občanských práv zaručených Listinou. V případě Dělnické strany se však vláda domnívá, že se jedná o jeden z bodů fakticky předpokládajících likvidaci Listiny. Požadavek DS je v rozporu s článkem 14 odst. 5 Listiny, se Všeobecnou deklarací lidských práv i s Mezinárodním paktem o občanských a politických právech. Svoboda pohybu a pobytu může být omezena zákonem z vymezených důvodů, požadavek DS však není zaštítěn žádným z nich.

[248] Dělnická strana zdůraznila, že podobný požadavek prosazují i někteří politici z vládních stran, a podotkla, že neústavnost tohoto bodu je namítána jen proto, že jej vyslovila Dělnická strana.

[249] Ve vztahu k soužití osob stejného pohlaví a k registrovanému partnerství vláda uvedla, že se jedná o kontroverzní témata. Dělnická strana však deklaruje postoje, které prakticky naplňuje agresivními výpady vůči homosexuálům. Programové prohlášení homosexuality za pohlavní deviaci vláda považuje za zásah do soukromí.

[250] Dělnická strana k tomu uvedla, že požaduje zrušení registrovaného partnerství. Prioritu má mít svazek mezi mužem a ženou a svazek osob stejného pohlaví mu nemůže být postaven na roveň. DS tvrdila, že deviaci chápe jako odchylku, vybočení, nikoliv jako zásah do soukromí. K dotazu Soudu DS dodala, že „*(h)omosexualitu za deviaci podle současných podmínek a podle současných zákonů za deviaci považovat nelze*". K opakovanému dotazu Soudu, nikoliv z hlediska současného stavu, ale perspektivou programu DS, tato strana konstatovala „*my bychom nechtěli někoho omezovat, nechtěli bychom nikomu diktovat, s kým žije, to je zcela každého věc, je to jeho soukromí a to, že má někdo poměr s osobou stejného pohlaví neznamená, že bychom ho ... chtěli postavit mimo zákon, že bychom chtěli, aby byl zbaven svých občanských práv*". Zároveň DS doplnila, že požaduje zpřísnění trestů za pedofilii.

[251] K požadavku DS na změnu zákona o policii a zpřísnění trestní politiky vláda dodala, že se obecně může jednat o legitimní programový bod, ale pokud se tato strana domáhá dehumanizace vězeňského prostředí, je již za hranicí povoleného. Měla-li by být odsouzeným upřena či omezena práva garantovaná články 5, 7 odst. 2 a 10 Listiny, jednalo by se o zásadní zásah do ústavní koncepce práv a svobod.

[252] Dělnická strana uvedla, že nevidí nic špatného na požadavku, aby vězni pracovali a hradili si část pobytu ve vězeňském zařízení. Jedná se o programový bod a je pouze na občanech, zda si jej zvolí. DS také potvrdila, že usiluje o znovuzavedení trestu smrti, nezávisle na mezinárodních úmluvách s tím, že žijeme-li ve svobodné a suverénní zemi, měli bychom si sami rozhodovat, jaké zákony v ní budou platit.

[253] K programovému bodu týkajícímu se privatizačních podvodů vláda tvrdila, že směřuje k porušování trestního zákona, znárodňování a zřejmě předpokládá retroaktivitu, jejíž zákaz je podstatnou náležitostí demokratického právního státu.

[254] Dělnická strana uvedla, že jejím programovým požadavkem je dobrat se pravdy, jakým způsobem se počátkem devadesátých let minulého století zacházelo se státním majetkem a kdo za to nese odpovědnost. Jedná se o požadavek důsledného prošetření privatizačních podvodů a potrestání všech viníků. Současná vládnoucí garnitura považuje vlastnictví za svaté, i když bylo získáno nezákonně. Změna zákonů o nepromlčitelnosti některých zločinů není výmyslem DS, ale pravidlem postihu nejodpornějších zločinů na českém národě.

[255] Na základě shora uvedených tvrzení a provedených důkazů Soud dospívá k následujícím závěrům.

[256] Soud vyhodnotil jako nevěrohodnou argumentaci DS, podle níž by požadované určování národnosti bylo dobrovolné a mělo v zásadě pouze evidenční charakter. Prvním důvodem, vedoucím k pochybnostem, je současná zmínka o změně Ústavy. Ta naznačuje plánované širší dopady této evidence, než pouze snahu o získání statistických údajů.

Náznak možných důsledků takové evidence nabízí sám program Dělnické strany v části, kde s konkrétní (českou) národností, nikoliv s občanstvím, spojuje určitá práva. Jakkoliv Dělnická strana u jednání namítla změnu tohoto programového bodu, nenabídla k ní žádné důkazy a nijak ji neprokázala. Požadavek určování národnosti vyvolává asociace s norimberskými zákony a německou rasovou politikou v období tzv. Třetí říše, sám o sobě je však neprokazuje.

[257] Předmětné programové body Soud hodnotí i jako xenofobní. Xenofobii vnímá Soud jako odpor a obavy ze všeho cizího, což se projevuje zejména ve vytváření neustálého a všudypřítomného pocitu ohrožení a v konstruování rozličných teorií spiknutí, což pak samozřejmě vede k nutnosti se proti těmto hrozbám bránit. Xenofobie se v případě DS projevuje zejména ve vztahu k cizincům, viz např. zmínka o „žumpě Evropy". Podobně v programatice DS zaznívá tendence k šovinismu (ve smyslu víry v nadřazenost vlastního národa) - viz požadavek plné asimilace. Ve zmínce o „cikánech ze Slovenska" lze zaznamenat rasový podtext (hovoříme-li o rasismu jako ideologii vytvářející sociální skupiny podle etnického či rasového klíče, často používaném v souvisejícím významu nenávisti vůči určité skupině osob pouze pro jejich příslušnost k určité etnické skupině, resp. rase). Celkově pak tyto programové body vykazují zcela zřejmé znaky populismu (ve smyslu pokusu o získání přízně občanů/voličů bez skutečné znalosti problému a nabízeného ideologického programu k jeho řešení, které nahrazuje pouze rétorikou a kritikou aktuálních společenských problémů a vládnoucích elit). To se ostatně projevilo i v odpovědích na zcela konkrétní otázky Soudu ke konkrétním programovým bodům, opírající se o znalost dané problematiky z úřední činnosti (např. agenda přiznávání mezinárodní ochrany, resp. azylová agenda), kdy Dělnická strana zhusta reagovala jenom tvrzením, že daný programový bod není rozpracován, že se jedná pouze o politickou proklamaci apod.

[258] Požadavek zavedení institutu domovského práva naráží, jak vláda správně uvedla, na existující katalog základních práv. Lze si jistě představit i různé možnosti jeho zneužití v kombinaci s již nastíněným bodem týkajícím se určování národnosti. Celkově však lze shrnout, že v programové rovině vyvolávají, stejně jako u dalších bodů, bez dalšího dokazování pouze pochybnosti.

[259] Nevěrohodně působilo i vyjádření DS k jejímu programovému postoji k homosexualitě a k registrovanému partnerství. Soud si je vědom, jak ostatně připustila i vláda, že se jedná o velmi kontroverzní a brizantní témata a že politický diskurs o nich je nejen možný, nýbrž i plně souladný s principy demokratického právního státu. Požadavek trestnosti (pouze) homosexuálního chování, tedy postavení homosexuality mimo zákon, je nicméně nutno považovat v našem civilizačním prostředí za nepřijatelný. Jinak řečeno, jakkoliv je diskuse o homosexualitě a její konkrétní právní podobě plně legitimní (resp. právní řád tuto otázku nemusí řešit vůbec), je v podmínkách demokratického právního státu nutno důsledně trvat na tom, že zařazení samotné sexuální orientace do oblasti trestního práva bez toho, že by měly být sankcionovány toliko případné excesy zasahující do osobní sféry někoho jiného, představuje diskriminaci celé sociální skupiny. Je obecně známo, že podobný náhled, v jehož důsledku byli homosexuálové *a priori* trestáni již za svoji sexuální orientaci, panoval v nacistickém Německu.

[260] V programu DS se dvakrát po sobě objevuje požadavek postavení pohlavních deviací mimo zákon. V prvním případě hned po tomto požadavku následuje věta: „*Zákaz homosexuálních sňatků*"; ve druhém případě je požadavek postavení pohlavních deviací

mimo zákon obsažen v odstavci uvozeném větou: „*Jednoznačně odmítáme snahy postavit zákonem homosexuální vztahy na stejnou úroveň manželství*“ a hovoří se v něm o „*nebezpečí pro občanský pořádek a přirozený stav společnosti*“ a o postupném morálním a fyzickém úpadku společnosti. Systematickým výkladem lze tedy dovodit, že DS řadí homosexualitu mezi pohlavní deviace, tím spíše, že tyto deviace jinak v programu nedefinuje. Soud na tomto místě nicméně připomíná, že právo nesmí sankcionovat samotnou sexuální orientaci či aktivitu, jelikož v tomto případě by se jednalo o nepřípustnou diskriminaci. Platí totiž zásada, že tato aktivita může být trestná toliko v případě jejího projevu navenek a způsobem, který zasahuje (příp. je k tomu způsobilý) do osobnostní sféry někoho jiného nedovoleným způsobem, tj. je např. spojen s násilím, donucením, psychickým nátlakem apod. (srov. např. § 185 a násl. zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, nebo § 204 a násl. a § 241 a násl. již zrušeného zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon). Nepřípustnost trestního postihu dobrovolného homosexuálního styku mezi dospělými vyplývá z rozhodnutí ESLP *Dudgeon proti Spojenému království* z 22. 10. 1981 (stížnost č. 7525/76). Podobně v USA rozhodl Nejvyšší soud USA v kauze *Lawrence v. Texas*, 539 U.S. 558 (2003), kde mj. odkázal na Dudgeon a upozornil, že trestní postih homosexuality dnes již v euroatlantické civilizaci neexistuje. Podobné represivní zákony tak v současnosti existují již jen v Africe, některých karibských státech a v muslimském světě. V tomto směru lze uzavřít, že daná část programu DS působí homofobně (ve smyslu strachu z homosexuálů a odporu k nim), sama o sobě však opět vyvolává spíše pochybnosti o svém skutečném obsahu, než prokazuje jeho nezákonnost.

[261] Požadavek novelizace zákona o policii a zpřísnění trestní politiky opět vykazuje populistické rysy, sám o sobě však není nezákonný. Obdobně je možné charakterizovat požadavek na znovuzavedení trestu smrti, bez ohledu na mezinárodní závazky České republiky, a prolomení promlčecích lhůt u stíhání privatizačních podvodů. Zde se již může jednat o zpochybnění některých zásad právního státu. Zároveň je však třeba dodat, že podobná prohlášení čistě v programové rovině sama o sobě nevedou k naplnění důvodů ustanovení § 4 Zákona.

[262] Dělnickou stranu je možné na základě jejího programu označit jako populistickou, xenofobní, homofobní, šovinistickou, případně i vykazující rasistické rysy. Jak ovšem Soud opakovaně zmínil, tyto charakteristiky, vyplývající z programu DS, vedou k pochybnostem a obavám, ale samy o sobě neumožňují učinit závěr o naplnění důvodů pro rozpuštění této strany. Jen na okraj lze přitom poznamenat, že řada témat, jichž se tato strana chopila, souvisí s reálnými společenskými problémy, je na ně poukazováno zcela důvodně a jejich řešení, resp. neřešení, vytváří prostor pro mnohdy radikální společenskou diskusi. Obdobně Dělnická strana v některých případech správně upozornila na skutečnost, že se určitá probíraná témata vyskytují i v programech nebo rétorice jiných politických subjektů. Zde je třeba připustit, že ne vždy nalézá program politických subjektů odraz i v jejich reálném konání, a že v řadě případů se lze také u silných politických subjektů setkat spíše s populistickým zaměřením na relativně marginální byť viditelný společenský problém, než s koncepčním uplatňováním vyprazdňujícího se stranického programu.

V.2.2 Naplňování programu

[263] Soud se v dalším zaměřil na faktickou činnost DS a zkoumal, jaké konkrétní obrysy v této činnosti získávají mlhavé kontury jejího politického programu. Dělnické straně

přitom nepřisvědčil v argumentaci, že jí lze přičíst pouze skutečnosti uvedené v jejím programu a tiskových prohlášeních. Neobstojí názor, že straně nelze přičítat projevy jejího předsedy a dalších představitelů s tím, že jsou to pouze jejich osobní myšlenky a případně s tím, že za tyto projevy nebyli trestně stíháni a odsouzeni. Soud již v rozsudku *Dělnická strana I* uvedl, že je nutné zabývat se tím, „*zda je zkoumané jednání přičitatelné politické straně, nebo zda se jedná pouze o excesy některých jejích příznivců či členů. V tomto směru mohou mít relevanci i takové skutečnosti, zda dané jednání odpovídá proklamovaným cílům a záměrům strany, jakkoliv v tomto ohledu nelze vycházet pouze z jejích stanov a programu. Ty musí být vždy porovnávány s jednáním a názory, které zastávají její představitelé a které strana i jinak šíří.*“. Zcela v souladu s citovaným názorem proto Soud dále zkoumal další důkazy, především pak veřejné projevy představitelů Dělnické strany, ať již vyjádřené na různých shromážděních nebo ve stranickém tisku (kterým jsou Dělnické listy, jejichž šéfredaktorem je člen předsednictva DS M. Zbela). Otázka případného stíhání těchto představitelů za jejich výroky nebyla z hlediska posuzování Soudu podstatná, protože zkoumal naplnění podmínek pro rozpuštění politické strany ve vztahu k § 4 Zákona, které se nemusí nutně překrývat s podmínkami trestní odpovědnosti. Z uvedeného důvodu nehrály pro hodnocení těchto projevů Soudem bezprostřední roli ani výpisy z rejstříku trestů jednotlivých představitelů či členů DS, která tato strana předložila při jednání Soudu.

[264] Zároveň Soud s odkazem na ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. připomíná, že je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. Z toho mimo jiné plyne, že není-li Soud vázán případným zprošťujícím rozhodnutím jiného orgánu, tím méně pak může být omezen v posouzení protiprávnosti konkrétního jednání tam, kde jiné orgány o spáchání trestného činu, přestupku, nebo správního deliktu vůbec nerozhodovaly, resp. žádná řízení vůbec nevedly.

[265] Dále se ve vztahu k hodnotovému směrování DS Soud zabýval i myšlenkami, které nebyly vyjádřeny přímo představiteli strany, ale pro jejichž šíření tato strana poskytla prostor, ať již v rámci veřejných shromáždění nebo ve svém stranickém tisku. U takových projevů je jistě přičitatelnost Dělnické straně menší, než v případě projevů jejích představitelů, v případě zcela zřejmého a opakovaného poskytnutí prostoru vzájemně si podobným myšlenkám však lze hovořit o přičitatelnosti v širším slova smyslu. To platí tím spíše, pokud takové myšlenky konvenují s ideály šířenými samotnou stranou. Vzhledem k tomu, že Dělnická strana s ojedinělými výjimkami lokálního významu nedisponuje zastoupením v orgánech státu nebo územních samospráv, nebylo možné při posuzování její činnosti vycházet z institucionálních pokusů o naplňování jejího programu.

[266] Jako bezprostředně související s programem DS Soud hodnotil předvolební spoty této strany před volbami do Evropského parlamentu, které Český rozhlas odmítl vysílat a které Soud provedl k důkazu. Soudu v tomto řízení nepřísluší hodnotit zákonnost postupu Českého rozhlasu při jejich neodvysílání a zabýval se pouze jejich obsahem z hlediska relevantního pro posouzení této věci a programu DS.

[267] Podle prvního z těchto spotů Dělnická strana „*jako jediné hnutí v naší zemi se nebojí otevřeně mluvit o problému s nepřizpůsobivými občany, a to zejména cikány. Obyvatelé našich měst postižených cikánskou kriminalitou se obrátili na DS se žádostí o pomoc. Politici a starostové se na ně vykašlali a místo pomoci je veřejně označili za rasisty a neonacisty. DS vyslala do problémových lokalit své monitorovací skupiny, aby přímo na místě upozornila policisty a město na problémy s cikánským etnikem. Výsledkem byl pokus o zákaz DS a podpora*

státu a měst nikoliv našim občanům, ale cikánům. DS požaduje, aby zákony platily pro všechny stejně, bez rozdílu barvy pleti. Odmítáme vládní politiku cikánského rasismu, kdy z našich daní platíme cikány, aby nemuseli pracovat a svůj volný čas věnovali obtěžování slušných lidí. ...".

[268] Vláda k tomuto důkazu uvedla, že nebyl správně odvysílán, protože se jedná o ukázku xenofobie a rasismu a zdůraznila, že se ve spotu nehovoří o individuích, která se dopouští protiprávního jednání, ale paušálně o romském etniku jak v tvrzení o cikánské kriminalitě tak ve zmínce o obtěžování slušných lidí.

[269] Dělnická strana namítla, že neodvysílání spotů bylo nezákonné a propagují-li podle vlády xenofobii a rasismus, měl za ně být někdo trestně stíhán. Pokud se tak nestalo, jsou spoty v pořádku a v souladu se zákony České republiky.

[270] Soud tento spot neshledal xenofobním ve shora popsaném smyslu, zhodnotil jej však jako jednoznačně rasistický. Romské etnikum zde paušálně získává nálepku nepřizpůsobivých občanů páchajících kriminalitu, kteří nepracují, získávají peníze z prostředků státu a obtěžují slušné lidi. Vyznění je jednoznačné – na jedné straně „my" slušní lidé a proti „nám" negativně charakterizovaná sociální skupina definovaná na etnickém základě. Soud již shora připustil, že řada témat, jichž se DS chopila, má svůj základ ve skutečných společenských problémech. Pojmenování těchto problémů však nesmí bezprostředně útočit na některé ze základních principů, na nichž je demokratická společnost založena. Jedním z těchto principů je zákaz dělení občanů podle etnického klíče. Zdánlivě akceptovatelný požadavek, aby zákony platily pro všechny stejně, se v kontextu celého spotu fakticky obrací pouze proti romskému etniku, pouze s nímž ve svém paušalizujícím zobecnění spojuje kriminalitu. Ve světle tohoto spotu pak začínají nabývat přesnějších obrysů i programové body, jimiž se Soud zabýval shora, zejm. volání po zpřísnění trestní politiky, zavedení institutu domovského práva a evidence národnosti. Soud ovšem opět zdůrazňuje, že tento spot sám o sobě nemohl být důvodem pro rozpuštění DS.

[271] Podle druhého spotu DS jako „*Opoziční hnutí má své sympatizanty také mezi mladými lidmi. Z toho důvodu vznikla Dělnická mládež. Hnutí mladých lidí se hlásí k myšlence národního socialismu a považuje ho za alternativu dnešnímu polistopadovému systému. DM nabízí naší zemi svůj pohled na svět. Ten je následující: naše země patří pouze nám, ne přistěhovalcům a lidem odlišné národnosti; požadujeme zákaz lichvy a spekulace vedoucí ke snížení lidské důstojnosti; základním článkem společnosti je tradiční rodina, tj. muž, žena a děti; stát musí být suverénní a nezávislý, odmítáme Lisabonskou smlouvu; naším cílem je přísný zákaz užívání jakýchkoliv drog i samotné propagace těchto omamných látek. ... Dělnická mládež je přesvědčena, že ke změně hodnot ve společnosti může dojít jedině změnou myšlení lidí.* ...".

[272] U tohoto spotu vláda zdůraznila především část, v níž se hovoří o nahrazení stávajícího společenského modelu národním socialismem.

[273] Dělnická strana zpochybnila, zda existuje demokracie za situace, kdy se vláda snaží zakázat opoziční politickou stranu. DS nehodlá „nikoho vytěsňovat", chce pouze prosadit svůj program a myšlenky a je pouze na občanech, zda je ve volbách podpoří. Není možné strašit lidi dopředu totalitou a jinými příklady z minulosti.

[274] Soud k hodnocení tohoto důkazu zejména předesílá, že byť většinou svého obsahu představuje ideologii Dělnické mládeže, stále se jedná o předvolební spot Dělnické strany.

Chtěla-li jej tato strana umístit „do výkladní skříně“ v rámci volební kampaně, lze jí jednoznačně přičíst i obsah spotu. Dále Soud podotýká, že jakkoliv se spolupráci Dělnické strany a Dělnické mládeže věnuje podrobněji v další části tohoto rozsudku, již nyní lze s poukazem na tento důkaz dovodit jejich úzké vazby. Dochází-li tedy v nezanedbatelné míře k propojení obou subjektů v jejich personálním substrátu (zejm. vzhledem k jejich představitelům), DS poskytuje Dělnické mládeži prostor ve stranickém tisku a jak je zjevné ze spotu, činí myšlenky Dělnické mládeže součástí své ideologie, lze Dělnickou mládež označit *cum grano salis* jako dceřinou společnost strany samotné. Soud rovněž zdůrazňuje, že DS se u jednání při provádění tohoto důkazu od spotu nijak nedistancovala, vyjádřila se pouze k jeho obsahu a i z její reakce Soud neměl pochyby, že obsah spotu může být hodnocen jako představení ideologie strany.

[275] Obsah spotu Soud charakterizuje zejména slovy xenofobní a šovinistický (ve shora nastíněném smyslu). Zde je podstatná především pasáž, podle níž „naše země“ – zde je zjevně míněna Česká republika, „patří nám, nikoliv přistěhovalcům a lidem odlišné národnosti“. Vzhledem k tomu, že vedle přistěhovalců jsou dále zmíněny osoby jiné národnosti, je nutné učinit závěr, že „námi“ jsou míněny pouze osoby české národnosti, resp. osoby národnosti jednotlivých historických zemí na současném území České republiky. V tomto bodu míří cíle Dělnické strany proti řadě základních lidských práv garantovaných Listinou i mezinárodními závazky České republiky. Zároveň Soud vidí jednoznačný vztah mezi názorem nastíněným ve spotu a programovými body DS o evidenci národnosti občanů a o imigraci. I programová zmínka o nutné změně Ústavy při evidenci národnosti se ve světle tohoto spotu jeví odlišně oproti tvrzení DS u jednání. Nevěrohodná tvrzení, kterými u jednání DS bránila tyto programové body, jsou tedy nyní rozebíraným důkazem dále relativizována. Soud se ovšem zabýval i dalšími důkazy, aby zjistil, zda se v případě předvolebního spotu jedná o ojedinělý exces v rámci volební kampaně, nebo zda se jedná o součást ideologie strany, která se odrazila i v jejích dalších projevech a činnosti.

[276] Ve vztahu k druhému volebnímu spotu se Soud zabýval také zmínkou o národním socialismu jako alternativě k polistopadovému systému. Budeme-li polistopadovým systémem rozumět systém společenského a politického uspořádání, *ergo* demokratický právní stát, je třeba připomenout, že prizmatem Ústavy tento systém nemá alternativu a odstranění jeho podstatných náležitostí je nepřípustné (článek 9 odst. 2 Ústavy). Hovoří-li DS o alternativě, pak nemluví o uskutečnění myšlenek národního socialismu v rámci současného společenského a politického uspořádání. To naznačuje i způsob, jakým je třeba vnímat obsah národního socialismu v podání Dělnické strany. Ideologie tradičních českých národně sociálních stran, na něž se Dělnická strana snaží odkazovat, totiž předpokládaly své naplňování v rámci existujícího politického systému. Samo o sobě to ovšem k definování národního socialismu v pojetí Dělnické strany nepostačuje a Soud se této otázce podrobně věnuje v další části rozsudku. Závěrem k tomuto důkazu Soud dodává, že nepřehlédl způsob, jímž má ke změně dojít. Je-li tedy v závěru spotu uvedeno, že ke změně může dojít pouze „změnou myšlení lidí“, jedná se jednoznačně o přípustnou formu změn, které mají být uskutečněny – jakkoliv přípustnost formy nemá vliv na nezávislé posouzení cíle, jehož má být dosaženo.

[277] Dále vláda již v části návrhu, zabývající se programem DS, upozornila na řadu projevů představitelů této strany. Další projevy vyplynuly i z provedeného dokazování. Ve vztahu k těmto projevům vláda obecně uvedla, že dokumentují přecházení programových

cílů DS do praxe. Jedná se tak o prezentaci zřetelného rasismu, xenofobie, vytváření umělého nepřítele a jakýchsi skupin, které jsou na základě etnického klíče nebo podobného kritéria odpovědné za řečníkem kritizované jevy. Vláda poukázala i na podobnost projevů DS s projevy, které se objevovaly v tzv. Třetí říši, a kde se tehdejší političtí pohlaváři vymezovali vůči Židům, intelektuálům a dalším skupinám podobnými výrazy, jako činí DS.

[278] DS ve vyjádření k návrhu a projevům namítla, že *„(j)de o monitoring Policie ČR, případně tajných služeb, a tzv. aktivit, tedy fanatických a dobře placených bijců za práva cizinců, menšin a různých individuí. Tyto články, projevy a vystoupení však nejsou v celku, ale jsou vytrženy z kontextu, doplněny o neprohlášená slova, smíchané vše dohromady a vykládané účelově s cílem pošpinit osoby, které buď pronesly nebo napsaly nějaké prohlášení.*". Tuto obecnou výhradu však nijak neupřesnila, a to ani v průběhu provádění dokazování, kdy měla možnost vyjádřit se k jednotlivým projevům. V případě žádného z dále rozebíraných důkazů tedy nenamítla, že by byl získán nezákonně a s výjimkami, které jsou u jednotlivých důkazů uvedeny, ani nezpochybnila jejich obsah. Zdůraznila pouze, že její představitelé nebyli za tyto projevy trestně stíháni.

[279] Podobně DS v rámci konečného návrhu namítla, že vláda nezpochybnila tvrzení, podle nějž předložila Soudu důkazy získané od levicových extremistů, konkrétně od organizace, resp. hnutí Antifa, zařazeného podle Výroční zprávy BIS za rok 2007 mezi extremistické organizace. Zde Soud především konstatuje, že DS měla příležitost vyjádřit se při jednání ke všem prováděným důkazům, a to z hlediska jejich obsahu i z hlediska jejich zákonnosti. Pokud byly zejm. některé fotografie, které vláda předložila, získány z Dělnickou stranou napadeného zdroje, jednalo se podle vlády o fotografie z veřejných zdrojů, tj. internetu, zejm. domény www.antifa.cz. Soud uzavřel, že DS nezpochybnila jejich obsah, tj. například jejich úpravy pozměňující zobrazené osoby, jejich oblečení, symboly na něm apod. Pokud nezpochybnila ani jejich zákonnost, tj. zejména nezákonný způsob získání, není pouze zdroj, z nějž byly fotografie převzaty, důvodem vyloučení fotografií z dokazování. Z dalšího odůvodnění Soudu pak ostatně plyne, že většina fotografií (tedy nejen získaných z veřejných zdrojů, ale i těch získaných operativní činností Policie ČR) byla hodnocena především pro dokreslení skutečností vyplývajících i z jiných důkazů.

[280] DS v rámci konečného návrhu také namítla, že jejích akcí se účastní „tajní agenti" s cílem narušovat tyto akce a vyvolávat napětí, podobně jako v případě aktivit NPD v Německu. Soud však zhodnotil tuto námitku jako zcela obecnou. Pokud by DS označila konkrétní akce, jichž se takové narušení mělo týkat, a dostatečně určitým způsobem osvětlila způsob, jakým k nějaké provokaci došlo, jistě by se jednalo o relevantní a podstatnou skutečnost pro rozhodování Soudu. DS ve svém tvrzení zůstala v obecné rovině a neučinila ani jakékoliv jiné návrhy v tomto směru. Z dokazování Soudu a jednání přičítaného DS naopak vyplývalo zhusta zapojení osob dlouhodobě spojených s touto stranou, která jejich příslušnost k jakýmkoliv agentům nikterak nenamítala, proto Soud nehodnotil námitku DS jako významnou pro rozhodování.

[281] Důkazy, na jejichž základě Soud zkoumal projevy DS, jsou představovány převážně zprávami Policie, články v Dělnických listech a texty na internetu. Soud si je vědom závěrů, které vyslovil v rozsudku ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 – 16 (č. 1953/2009 Sb. NSS, dále též *Křišťálová noc II*). V jeho bodu 90 Soud mj. konstatoval, že *„Policie je samozřejmě subjektem s vysokou mírou důvěryhodnosti, ani to však nečiní jí poskytnuté*

informace nezpochybnitelnými. Není-li přitom možné ověřit původní zdroje informací, z nichž Policie čerpala (i kdyby se jednalo o vlastní operativní zjištění, musí být možné ověřit způsob, jakým k němu došlo), neboť nejsou v dokumentu nijak označeny, je tím důkazní hodnota ... snížena.". V nyní posuzované věci Soud doplňuje, že ve vztahu k některým zprávám Policie ČR vyslechl také svědky, hodnocení jejichž výpovědí ověřilo věrohodnost předložených zpráv. Oproti rozsudku *Křišťálová noc II* je zde pak další podstatný rozdíl. V nyní posuzované věci totiž byly důkazy prováděny při jednání v přítomnosti obou účastníků řízení, kteří se tak mohli k jednotlivým důkazům vyjádřit. Jak Soud uzavřel v předchozím odstavci, DS tyto důkazy nezpochybnila. V bodech č. 82–84 rozsudku *Křišťálová noc II* se Soud dotkl také otázky informací získaných z internetu. V nyní posuzované věci byly důkazy prováděny listinnými kopiemi relevantních webových stránek, jak je předložili účastníci řízení, v případě pochybností však byly vždy verifikovány otevřením odpovídajících webových stránek při jednání. I zde tedy platí, že Soud provedením důkazů u jednání umožnil účastníkům, aby sdělili jakékoliv výhrady k jednotlivým důkazům, které pak v rámci hodnocení důkazů také zohlednil.

[282] Nejprve se Soud zabýval projevy představitelů a členů Dělnické strany. V souladu s výše nastíněným názorem, v němž se Soud zabýval projednatelností opakovaného návrhu na rozpuštění DS, věnoval pozornost především novějším projevům této strany. Pro dokreslení kontextu však nemohl přehlédnout ani její starší projevy. Ty sloužily především k tomu, aby bylo zřejmé, zda je ideologie hlásaná touto stranou nesena v čase týmiž hodnotami, nebo prodělává určité změny. Zároveň Soud v této části odůvodnění cituje projevy přednesené na veřejných shromážděních jen v nezbytné míře sloužící k dokreslení ideologie a programu DS. Samotným veřejným shromážděním se pak Soud podrobněji věnuje opět v další části rozsudku.

[283] Z usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 9. 11. 2009, č. j. KRPB-17481-29/TČ-2009-060273-HK, Soud zjistil, že předseda DS T. Vandas při projevu na shromáždění DS v Brně dne 1. 5. 2009 mj. uvedl: „*Naši krásnou českou zemi zaplavila ničivá imigrantská vlna tsunami, která ničí vše, co je nám drahé a krásné ... Dále jsme se postavili na obranu slušných lidí na litvínovském sídlišti Janov, tito lidé byli terorizováni nepřizpůsobivým etnikem a již nehodlali trpět takové násilí*". 1. místopředseda DS J. Štěpánek na stejném shromáždění mj. uvedl: „*Cizinci v mnohých profesích zkazili mzdy, protože dnes je i Čech přijímán do práce za stejné peníze jako nějaký přivandrovalec ze zemljanky. ... Kdo pracuje nebo pracoval v obrovských montovnách? Češi? Nikoli, sami cizinci, kteří jen a jen zvýšili kriminalitu v místě. Nezapomínejme ani na nemoci, které tyto stepní hordy přinášejí. ... Jak to vypadá, když se nám cizinci vymknou, vidíme to na příkladu Vietnamců, tato komunita po daňových únicích se dala na drogy. Začínají pěstovat marihuanu ve velkém a prodávat ji, ale ne vlastním dětem, ty posílají studovat na univerzity, ale drogy dávají českým dětem. Začínají se zde tvořit jakási vietnamská ghetta a nebude daleko doba, kdy budou Vietnamci vyhazovat z práce naše lidi ... propuštění z práce mají pouze malou podporu ... Mají tu smůlu, že jsou bílí. Kdyby byli cikáni, tak by poznali, jak je český sociální systém štědrý. ... Jenže toto privilegium velkých nedotknutelných sociálních dávek je vyhrazeno pouze cikánům.*" Místopředseda DS P. Kotáb na tomtéž shromáždění mj. pronesl:„*Jeho rádoby zpěvu přizvukovalo mnoho shromážděných cikánů, kteří mírně upraveným textem „Romům, těm je v Čechách hej, Češi jim všechno zaplatěj" ministra Kocába doprovázeli. Předčasná cikánská oslava Svátku práce byla završena házením železných tyčí a prázdných pivních půllitrů do davu shromážděných občanů.*"

[284] Z citovaných projevů Soud zjistil, že DS přisuzuje určitým sociálním skupinám definovaným na základě etnické příslušnosti (Romové, Vietnamci) negativní charakteristiky, podobně jako cizincům, celkově pak projevy směřují k vyvolání pocitu ohrožení z těchto skupin a nepřátelství vůči nim. Projevy tedy podávají obraz „našeho" krásného světa, ničeného zejména etnicky vymezenými skupinami, vyvolávají pocit znevýhodnění „našich lidí", resp. „bílých", a naznačují nutnost postavit se na obranu proti „těm druhým". Zároveň Soud zjistil, že se nejedná o ojedinělý exces v projevech DS, ale o součást její dlouhodobě hlásané ideologie. V této souvislosti je možné odkázat nejen na dříve rozebrané předvolební spoty DS, ale také na další projevy stejných představitelů této strany.

[285] V článku „Svých myšlenek se nevzdáme, jdeme proti proudu!" v Dělnických listech č. 22, roč. VII (5/2009), Tomáš Vandas uvedl: „*Už bylo dost zvýhodňování parazitů, kteří se k nám hrnou ze všech koutů světa pod vidinou snadného živobytí, podepřeného štědrými sociálními dávkami. Už bylo dost tolerování nepřizpůsobivých pijavic, které navíc mají tu drzost hovořit o rasové diskriminaci a útlaku. Skončila doba netečnosti a přešlapování na místě. Stát, reprezentovaný polistopadovou garniturou, selhal...Především musí být na prvním místě hodnoty národní a sociální. Někdo říká národní socialismus, jiný nacionální socialismus. O to však ani tak nejde. Jde o prosazení konceptu, kdy stát bude kontrolovat strategická odvětví v hospodářství (např. energie, plyn, voda), bude podporovat české podnikatele a firmy, odmítne závislost na bruselské centrále unie, rázně zamezí imigrantské vlně ničení naší vlasti, zajistí bezpečnost na ulicích, korupci a chaos nahradí pořádek a řád.*"

[286] Dále podle Zprávy Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, Tomáš Vandas při projevu na shromáždění DS v Praze dne 1. 5. 2008 uvedl: „*Tento nepřítel, liberální režim halený do hávu demokracie a humanity, postupně rozežírá zdravé základy nejenom českého národa, ale celé Evropy. Parazité zaplavují naší zemi, chobotnice s černými chapadly rdousí naši krásnou, čistou, bílou vlast... Nechceme, aby se naše země stala žumpou, v níž se budou hromadit imigranti ze všech koutů světa, kde veškeré výhody budou mít nepřizpůsobivé menšiny a poctivě pracující občan je bude dotovat ze své kapsy.*". Zmínil se také o „*jakési Džamil(e), jejíž jedinou náplní je, aby zákony podporovaly menšiny, přivandrovalce a sexuální úchylky*". Z téže zprávy vyplývá, že Tomáš Vandas pronesl obdobná tvrzení na shromáždění v Moravské Ostravě dne 28. 10. 2007 a v Plzni dne 1. 3. 2008, kdy mj. řekl: „*Musíme finančně podporovat tzv. demokratické opozice v některých státech? Potřebujeme finančně dotovat různé pochybné spolky a organizace, jejichž jediným cílem je propagace pozitivní diskriminace, feminismu či sexuálních úchylek? ... Stejně tak k projevům jakési Džamily, jejíž jedinou náplní je, aby zákony podporovaly menšiny, přivandrovalce a sexuální úchylky.*"

[287] U těchto projevů Soud nejen shledal potvrzení již dříve naznačeného postoje DS k menšinám a imigrantům, ale také napadání další sociální skupiny. S ohledem na skutečnost, že Džamilou je bez jakýchkoliv pochyb míněna bývalá ministryně bez portfeje s kompetencí v oblasti lidských práv, menšin a neziskového sektoru Džamila Stehlíková a vzhledem k tomu, že její aktivita nepochybně neměla směřovat k podpoře nezákonného chování, jinými slovy k podpoře sexuálního chování, které je trestné, směřuje zmínka DS o podpoře sexuálních úchylek zcela zřejmě především proti homosexuálům. Ve světle těchto projevů se proto nejeví tvrzení DS u jednání Soudu, že homosexualitu nepovažuje v rámci svého programu za pohlavní deviaci, jako věrohodné. Programový bod, podle kterého chce

DS postavit pohlavní deviace mimo zákon, tak ve světle uvedených názorů zjevně míří právě proti homosexuálům.

[288] Uvedeným závěrům bezpochyby odpovídá i další projev Tomáše Vandase, který podle textu „Historie Dělnické strany“ (www.delnicka-strana.cz) pronesl v Praze dne 6. 12. 2008 mj.: „*Chceme zemi čistou, bílou, bez parazitů a jiné verbeže...Dělnickou stranu nikdo nezastaví. ... až se Dělnická strana dostane k moci, zatočí s nevládními organizacemi, které se zabývají menšinami.*“

[289] K dotazu Soudu DS u jednání uvedla, že zatočením s nevládními organizacemi je míněn důkladný audit jejich hospodaření s prostředky ze státního rozpočtu a účelnosti jejich využívání. Věrohodnosti tohoto vysvětlení se Soud věnuje dále, nyní již poukazuje pouze na část projevu, podle níž je cílem bílá země. Rasový podtext tohoto projevu je zcela zjevný.

[290] Jiří Štěpánek v článku „Co s Cikány ?“ v Dělnických listech č. 20, roč. VII. (1-3/2009) uvedl: „*Cikánský problém je fenomén, který se dotýká každého člověka v republice. Každý z nás má své negativní zkušenosti s tímto etnikem, požívajícího výsad nedotknutelnosti ze strany ustrašených úřadů či nečinné policie. Státní orgány jsou mnohdy nečinné a neschopné, protože se bojí zasáhnout, když nad tímto etnikem drží ruku tzv. občanská sdružení, různé rady Evropy či ochránci lidských práv, které bedlivě sledují, jestli není toto etnikum „pronásledováno“. V těchto organizacích jsou většinou udavači a odrodilci vlastního národa... Však také není většího jedu, než je občanská společnost. Systém po nás chce, abychom je bezvýhradně milovali a chápali. A dělá pro to vše, hlavně na kulturní frontě. Zmanipulované sms-kové ankety katapultují vpřed jakési cikánské rapery, umělci vystupují s cikánskými orchestry, ale není to nic platné, když Leoš Mareš s těmito gipsy rapery dovádí v Esu. Dokud se toto etnikum bude chovat, tak jak se chová, nebude to nic platné.*“

[291] V tomto článku Soud shledal, vedle potvrzení protiromské rétoriky Dělnické strany, podstatnou negativní zmínku o občanských sdruženích chránících menšiny, zde konkrétně Romy. Ve světle uvedeného článku totiž nabývá vyjádření Tomáše Vandase o „zatočení“ s nevládními organizacemi spíše jeho běžný jazykový význam výhrůžky než pocit nadcházející kontroly hospodaření. Soud na tomto místě zároveň podotýká, že programové body DS týkající se evidence národnosti, domovského práva nebo zpřísnění trestní politiky nabývají ve světle snahy DS omezit či eliminovat nevládní organizace chránící menšiny podstatně jiný obsah, než se DS snažila naznačit u jednání.

[292] Podle Dělnických listů č. 23, roč.VII (7-9/2009), Jiří Štěpánek při projevu dne 18. 6. 2009 v Táboře uvedl: „*Kdo by si před patnácti lety představil, že českými městy budou pochodovat homosexuálové? Takže klidně za pár let může nastat situace, že budou průvody pedofilů, kde obtloustlí plešatí pánové povedou za ruce osmileté děti a budou demonstrovat za svá práva. Vždyť přece nedělají nic špatného, pouze mají rádi děti...Místo skutečných hrdinů národa – muži v růžových šatičkách.*“

[293] V hodnocení tohoto projevu Soud znovu připomíná své dříve vyslovené hodnocení programových bodů DS, týkajících označení homosexuality za pohlavní deviaci a její postavení mimo zákon. Spolu s projevy T. Vandase, jimiž se Soud zabýval shora směřuje projev J. Štěpánka jednoznačně proti homosexuálům srovnávaným s pedofily. Kombinace projevů DS k této otázce tedy nutně ústí v závěr o homofobním (ve shora popsaném významu) charakteru této strany. V této souvislosti ostatně nelze ani opomenout

(podrobně viz část V.6), že některé z akcí, na nichž se DS aktivně podílela, byly zcela otevřeně zaměřeny právě proti homosexuálům.

[294] Posledním z dosud zmíněné trojice představitelů DS je P. Kotáb. Ten vedle již citovaného projevu ze dne 1. 5. 2009 uvedl podle Dělnických listů č. 22, roč.VII. (5/2009) v Krupce u Teplic dne 18. 4. 2009: „*Starosta města se rozhodl chránit pouze různé asociální živly a starosti slušných lidí ho nezajímají...bylo jasně rozebráno jak zdejší lidé trpí chováním svých nepřizpůsobivých sousedů, krádežemi v zahrádkách, místní obchodníci se setkávají s neustálým rozkrádáním sortimentu svých obchodů, pracující občané trpí hlukem, který v noci tropí skupiny nikdy nepracujících cikánů a mnoho dalších věcí...Starosta Krupky dokonce ve svém veřejném prohlášení ohlásil, že radnice zakáže případné konání dalších akcí Dělnické strany. Tímto jasně ukázal, že nestojí na straně slušných občanů, ale na straně parazitů a povalečů. Vyzývám jej tedy, aby z tohoto vyvodil osobní zodpovědnost a rezignoval na svoji funkci.*“

[295] Dále P. Kotáb v článku „Chovejme se jako cikáni, vše nám projde“ (www.delnickelisty.cz) napsal: „*Poslední dobou se systém a prosystémoví novináři snaží vyvolat dojem, že Dělnická strana a aktivisté pronárodních uskupení jsou násilníky, které je nutné mít pod neustálým dohledem, a že jejich jedinou zábavou je vhazování zápalných láhví do prostředků hromadné dopravy apod. Dokonce i lživě poukazují na to, že za zvyšující se agresivitou cikánů stojí právě naše aktivity. Já je celkem chápu. Ono totiž volání po začlenění skupiny nemakačenků do pracovního procesu je věcí, která se u nás moc nenosí. Na násilné chování cikánských agresorů a lživou propagandu je ale nutné jasně odpovědět. I my se tedy musíme bránit. Již 12. června 2009 se uskuteční v Praze volba Miss Roma. Obáváme se, že účastníci této akce se po jejím ukončení rozhodnou napadnout bílé občany naší země. Budeme tedy připraveni a je možné, že se z důvodu ochrany našich životů sejdeme v okolí místa konání této soutěže „královny krásy“.*“

[296] V obou případech se protiromské výpady nijak neliší od projevů jiných představitelů, charakterizovaných paušálním negativním odsouzením tohoto etnika. Obdobně ve vztahu k další etnické skupině – Vietnamcům, uvedl podle Zprávy Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, Petr Kotáb na shromáždění v Děčíně dne 14. 6. 2008 „*Současná situace vede k tomu, že se Česká republika stává rájem výrobců a dealerů drog. Ve stále větší míře se do naší země stahují zahraniční drogové gangy a pomalu není dne, aby nebyla ve zpravodajství zveřejněna zpráva o zahradnickém umění Vietnamců při pěstování indického konopí.*“ Jedná se o projev, který svým vyzněním vůči vietnamské komunitě zcela odpovídá části projevu Jiřího Štěpánka dne 1. 5. 2009.

[297] S citovanými projevy tří představitelů DS jsou ideově zcela v souladu projevy dalšího člena předsednictva této strany a předsedy Dělnické mládeže Martina Zbely. Ten ve vztahu k romskému etniku podle Dělnických listů č. 22, roč.VII (5/2009), v návaznosti na projev Petra Kotába v Krupce u Teplic dne 18. 4. 2009 na stejném shromáždění uvedl: „*Tak především je nutné říci, že v České republice je již po dobu dvaceti let pěstován ve společnosti kult opačného rasismu. Znamená to upřednostňování menšin na úkor většiny, záměrné zesměšňování a obviňování většiny, tj. českého národa, z rasismu, xenofobie a dokonce ze zločinů proti lidskosti. To má za následek vznik černého rasismu v ČR. Ovšem tato umělá výchova se jaksi ukázala jako utopická. Svědčí o tom i dnešní setkání v Krupce, svědčí o tom chování cikánů a jejich sklony k násilí a vyhrožování. To je prosím ta generace, kterou*

tady pan Havel, Džamila, Kocáb a další pseudohumanisté dvacet let budovali. Jejich zásluhou zde vzniklo podhoubí pro černý rasismus, a my se s ním každý den potýkáme... voláme po změně systému a prolhaného režimu, ovšem děláme to s vědomím toho, že nechceme v naší zemi cizí moc a kulturu, ani Východu, ani Západu, ale naším cílem je národní a sociální stát, jehož občané budou doma pány, nikoliv přistěhovalci, nepřizpůsobiví cikáni, nebo zbabělci a sluhové ve vládě a parlamentu."

[298] Souladně s předchozím projevem a konstantní rétorikou DS pak Martin Zbela v článku „Doživotí za odsun cikánů na okraj města. Od ledna" (www.delnickelisty.cz) napsal: „*Od 1. ledna vstoupí v účinnost nový trestní zákoník, jehož součástí je rovněž zcela nový paragraf 402 „Apartheid a diskriminace skupiny lidí". „Kdo uplatňuje apartheid nebo rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou nebo třídní segregaci nebo jinou podobnou diskriminaci skupiny lidí, bude potrestán odnětím svobody na pět až dvanáct let," říká nový zákon...Cikánská sdružení se svým ministrem Kocábem se na nový trestní zákon těší a značně jim pomůže v jejich boji proti majoritě... Cikáni a jejich obhájci zatím jen mluví, od nového roku však budou mít proti občanům ČR velmi silnou zbraň. Kdokoliv se je bude snažit oddělit od „bílých", a to ubytováním, vzděláním nebo v zaměstnání, může se dočkat mnohaletého vězení. A netýká se to samozřejmě jen cikánů – nový trestní zákon nahrává všem menšinám.*"

[299] Rétorika vrcholných představitelů DS, týkající se romského etnika, je dále opakována i dalšími představiteli nebo členy a obdobné názory získávají prostor i ve stranickém tisku, resp. médiích.

[300] Příkladem může být podle vlády např. projev člena DS Jiřího Šlégra, který podle Zprávy Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, při projevu v Litvínově dne 18. 10. 2008 uvedl: „*Bílí lidé nemají vůbec právo na to, aby zde žili. Zato černí dostávají sociální dávky, na které jim přispíváme my... Proč je sídliště Janov dnes v tak devastátním stavu, vždyť dřív to bylo krásné sídliště a prostě dneska tam černí mafiáni všechno vlastní a policie je jen jejich loutkou. My jsme se tu dnes sešli, abysme řekli své ne černému rasismu, řekli své ne dalším přistěhovalcům, řekli své ne, že je tady nechceme, že je nechceme podporovat, že je nechceme živit z našich daní a ze všeho, co jim dáváme...*" Zde Soud připomíná, že se v souladu se svými závěry k projednatelnosti návrhu vlády nemůže zabývat shromážděním v Litvínově dne 18. 10. 2008 pro překážku věci rozhodnuté a při svém rozhodování tedy nebral nyní citovaný výrok na zřetel.

[301] Dalším příkladem, který již Soud na zřetel bral, je text (rozhovor s anonymním aktivistou) „Jedu do Přerova, protože nevěřím Systému" (www.odpor.org, www.delnicka-strana.cz, resp. odkaz na www.delnickelisty.cz), kde je mj. uvedeno, že „*se postaví za cikánské parazity (myšleno „systém", pozn. Soudu) a budou mlátit naše lidi, než aby řekli: Udělali jsme chybu, vychovali jsme zde jednu generaci cikánských rasistů a nemakačenků.*" A na otázku „*Jaké tedy nabízíš řešení kriminality v Přerově?*" následuje odpověď „*Okamžitou izolaci cikánských rasistů, oddělit je od společnosti, které si neváží, nikdy neválili a vážit nebudou. ... Sociální pokus začlenit je do normální společnosti nevyšel, což je dnes vidět v každé okrajové čtvrti většího města u nás.*"

[302] Spolupráci hnutí Národní odpor (a jeho webovým stránkám www.odpor.org) s Dělnickou stranou se Soud podrobně věnuje v další části rozsudku. Pouze k dokreslení rozhovoru citovanému v předchozím odstavci proto poukazuje i na text (pozvánku) „Postavme se černému rasismu v Přerově" (www.odpor.org), podle níž „*Můžeme si otevřeně*

říci, že Achillovou patou tohoto systému jsou především etnicko-rasové problémy, které dříve či později nastupují v každé multi-kulti společnosti. ... Cikánské etnikum vzhledem ke svému genofondu a kulturní tradici dokáže jen velmi obtížně nakládat s penězi či přírodními zdroji a investovat do budoucna. Cikánské etnikum si po staletí vývoje vyvinulo reflex parazita, který vyniká schopností nalézt slabé místo ve zdravém organismu. ... V integraci Cikánovi jednoduše brání onen geneticky zakódovaný parazitický reflex. ... Nejpřirozenější řešení cikánské otázky je etnická segregace. Etnická segregace má mnoho pozitiv pro obě strany. Cikán by nemusel čelit rasově motivovaným útokům a Češi by se mohli beze strachu pohybovat i v dosud životu nebezpečných lokalitách českých měst."

[303] K již citovaným důkazům týkajícím se otázky imigrantů Soud dále poukazuje na text člena DS Benedikta Váchy „Národe, probuď se!" (www.dsov.webnode.cz), podle kterého „*Jed liberalismu a multikulturnosti zachvátil naši kdysi tak krásnou zem, vyvolení pánové otrávili studny, ze kterých čerpal život náš národ a zaplavili naše země lidmi ne-evropského původu, lidmi nám tak vzdálenými a cizími. Naše mládež, jež je naší jedinou nadějí do budoucna, je vystavována útokům drog, pornografických zvrhlostí, nemravných filmů, za vzor jsou jí dáváni homosexuálové, cikáni a další. A výsledek? Mládež totálně zdecimovaná a zkažená ... Chceš práci? My pošleme cizí pracovní síly zpátky domů a všem našim lidem dáme práci. ... Chceš, aby naše země patřila opět našim lidem? My vyhostíme nežádoucí imigranty z naší vlasti, vystoupíme z EU a NATO a Čechy budou znovu patřit Čechům. A zdalipak ti nyní vrtá hlavou, kde na to vezmeme peníze? Na to jednoduše odpovím: my je vezmeme všem nepotřebným a zbytečným, všem těm, které živíme.*" U tohoto textu Soud vedle opakující se rétoriky namířené proti určitým sociálním skupinám a vedle zmínky o „braní peněz nepotřebným a zbytečným" zaznamenal i zmínku o „vyvolených pánech, kteří otrávili studny". Jedná se o zřejmou narážku na středověkou antisemitskou pověru, k níž se Soud vrátí v hodnocení dalších důkazů.

[304] Jako jednoznačně rasistické, směřující k vyvolání obav z imigrantů a osob jiné pleti a negativních pocitů vůči nim, Soud hodnotil i další články publikované ve stranickém tisku Dělnické strany. Zde lze hovořit o jejich přičitatelnosti Dělnické straně v širším slova smyslu, tj. zejména potud, že byly uveřejněny v oficiálním periodiku DS a odpovídají, jak je z jejich textu zřejmé, obvyklé rétorice vrcholných představitelů strany.

[305] Těmi byl zejména text tajemnice Dělnické mládeže Johany Březinové v Dělnických listech č. 20, roč. VII. (1-3/2009) „Braňme děti před multikulturismem!" podle kterého „*poslední dobou se mi chce ale skutečně plakat, když zapnu televizi kde dávají pohádku pro děti, ve které vystupují pro ostatní zřejmě „naprosto přirozené" postavy, které jsou žluté, černé a i bílé. Co si takové dítě, kterému jsou tři, čtyři roky, asi pomyslí? Že je to naprosto normální, ale přece není...Tyto pohádky dětem akorát ukazují fakt a vzbuzují v nich pocit, že je normální si domů třeba přivést nevěstu jiné pleti. Vždyť přece jedinečnost toho, že jsem bílý, nesmí jen tak zaniknout...Zabraňte tomu, zabraňte tomu, aby vaše dítě žilo konzumním stylem života a bylo ovládáno multikulturismem a pocitem normálnosti v tom smyslu, že svazek s někým jiným než s bílým je normální,... ale hlavně nenechte je si myslet, že je normální chodit s „nebílým"*."

[306] Další ukázkou je článek "Zlo je třeba vymýtit" v Dělnických listech č. 20 roč. VII., podle kterého „*dnes však není těžké nabýt pocitu, že my jsme zde ti úplně poslední, že o nás tady vůbec nejde. Mnohem podstatnější je, aby se v Evropě dařilo dobře imigrantům z Afriky či z jiných exotických míst. Vždyť tyto osoby k nám přijdou a za pár měsíců jsou již kompletně zabezpečeni. Kdo z nás například jen vzdáleně dosahuje takové životní úrovně, jako má průměrný „pražský" Afričan?"... Jed homosexuality je nyní oslavován a není daleko doba, kdy*

autoři článků poukazující na toto zlo budou trestně stíhaní (ostatně v zahraničí se tak již děje). Dnes je tato deviace módní, dnes je to cool, in, či chcete-li trendy. Liberální společnost se na homosexualitu dívá změkčilýma očima, jako by to bylo cosi sympatického a hezkého. Chceme to dál trpět?...Ve všelijakých pochybných časopisech a v médiích obecně se bezustání tvrdí, že žena, která ještě nespala s černým Afričanem, není vlastně normální a ochuzuje se tím o nesmírně krásné zážitky. V tomto hnoji se říká, že zářezy od exotických chlapců s čokoládovou pletí či vyznavačů Alláha jsou správné ženě obzvláště drahocenné. Tento liberální řád podporuje, aby krásná slovanská děvčata obcovala s kdejakými exoty a měla s nimi děti, jako by to bylo něco normálního. To se přece vždy činilo poraženým národům, že jejich ženy byly zneuctěny vítěznými dobyvateli. Chceme snad dál zůstávat těmi poraženými? Toto všechno je zlo, které je třeba vymýtit. Tak už nečekejme a začněme jednat. Razantně jednat."

[307] Ve vztahu k imigrantům Soud nepřehlédl starší projev tehdejšího člena DS Ladislava Malého, který podle Zprávy Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, na shromáždění v Ostravě dne 28. 10. 2006 mj. uvedl „*Kamarádi, žádejme na svých zákonných zástupcích, tedy poslancích, aby v parlamentu přijali zákon zamezující příliv tzv. uprchlíků do naší republiky, leda ze zemí s podobnými kulturními a historickými zkušenostmi. Rovněž požadujme zavedení zákona o národní příslušnosti a její povinnost uvádění v průkazech totožnosti občanů. Když neznemožníme tak aspoň znechutíme přistěhovalcům příchod do naší vlasti.*". V té souvislosti Soud připomíná i své pochybnosti o věrohodnosti vyjádření DS u jednání, když vysvětlovala obsah programového bodu o povinné evidenci národnosti.

[308] Vedle již provedených důkazů a sociálních skupin, vůči nimž se DS negativně vymezila, Soud dospěl i k závěru o jejím antisemitismu (ve významu nepřátelství či nenávisti vůči židům jako představitelům judaismu, příp. vůči Židům jako etnické skupině, resp. rase). Jeho náznak bylo možné zaznamenat v již citovaném textu Benedikta Váchy. Další, rovněž téměř neznatelný náznak, lze nalézt v projevu Tomáše Vandase v německém Altenburgu dne 13. 9. 2008 na tzv. Festivalu národů (Fest der Völker), který podle Zprávy Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, mj. uvedl: „*Odmítáme vizi architektů Nového světového řádu, kteří považují pevnost Evropu za poslední překážku k uskutečnění svého staletého snu, kterým je ovládnutí světa... Tento Festival národů je nejlepším důkazem toho, že boj proti liberalistům neprobíhá pouze v naší nebo vaší zemi, ale týká se celého kontinentu ... Zajisté nepřeháním, když tento boj také označím bojem za existenci, protože tlak, kterému jsme v dnešní době vystaveni, nemá zatím v dějinách lidstva obdoby.*" Právě zmínka o vizi architektů nového světového řádu s jejich staletým snem ovládnutí světa, v němž jim brání již pouze pevnost Evropa, představuje sice skrytý, nicméně i pro průměrného posluchače srozumitelný antisemitský náznak. V souvislosti s již citovaným textem Benedikta Váchy a v souladu s dále provedenými důkazy Soud shledal, že se v případě nyní citovaného projevu Tomáše Vandase nejednalo o pouhý exces.

[309] Soud ve svém závěru vycházel mj. i ze dvou článků místopředsedkyně Dělnické mládeže a členky DS Lucie Šlégrové, obou zjevně a velmi antisemitských.

[310] V článku „Domluvíme se tu za pár let ještě vůbec česky?" (www.delnickamladez.cz) L. Šlégrová mj. uvedla: „*Od hrdosti na svůj národ a tradice, k touze přijmout cizí tradice a ty původní nechat pomalu, ale jistě zaniknout. To přece nemůže přijít samo od sebe, že lidé začnou z ničeho nic přemýšlet naprosto jinak a navíc ještě proti svým přirozeným pocitům. Po takovém*

zamyšlení už pak každého napadne, že je to vážnější problém, než by kdokoliv očekával. Že to není náhoda, že nás takovému myšlení NĚKDO záměrně učí. Že někomu to musí být k jeho dobru, jelikož takové učení se nekáže jen tak...Další věcí však je, že když už se někdo odváží hlouběji uvažovat, odváží se i uvažovat nad tím, komu že je to ku prospěchu? To je ale to podstatné, nad čím máme povinnost se zamyslet! Zlo, které není vidět, je to nejnebezpečnější, co může existovat a proto je tak důležité ho pojmenovat, i když v dnešní době se to téměř rovná hrdelnímu hříchu. A na místo argumentů vůči tomu, proč jsme vůbec došli logicky k tomu, že viníky není nikdo jiný než onen„vyvolený" národ, slyšíme jen ubohé řeči o tom, co kdo spáchal či nespáchal před 70ti lety. Už to začíná být až ubohé a jen to ve mně prohlubuje pocit, že se nemýlím. Že ONI skutečně nemohou vyvrátit můj názor na to, o co se snaží. Nikdy ne reálnými a současnými důvody, což je nadmíru chabé. Myslím, že kdybychom se mýlili, dokázali by nám něco tak moc podstatného vyvrátit. To však nikdy nedokážou. Proto ty tresty a umlčování, to je jen strach z toho, že probudíme zbytek našeho národa a opět proti jejich teroru v podobě rozkladu společnosti společně povstaneme. Jak tomu bylo po celá staletí."

[311] Dále pak v článku „Konec umění? Spíše skoncujme s neumělci!", Hlas mládeže ze dne 1. 9. 2009, str. 3 (příloha Dělnických listů, věnovaná občanskému sdružení Dělnická mládež) jmenovaná napsala: „*Jako i na oněch dalších frontách, dochází k prznění naší kultury naprosto cíleně. Ti samí potomci „vyvoleného" národa, kteří určují standardy médií, určují stejně tak standardy celé kultury. Vědomě odřízli skutečné umělecké duše od povědomí lidstva a místo nich vybrali skutečně psychicky nemocné lidi, kteří chtějí své úchylky a pohnutky veřejně uplatnit. Samozřejmě, že většina těchto „umělců" pochází z jejich vlastní komunity. Jelikož styl tohoto národa byl vždy jen perverzní a nechutný. Odráží totiž plně jejich pokřivené myšlení.*"

[312] Z hlediska zkoumaného antisemitismu DS Soud hodnotil jako velmi podstatné i osoby řečníků a projevy, které přednesly na shromážděních této strany, případně na shromážděních, jichž se zástupci této strany účastnili.

[313] Na shromáždění v Praze dne 1. 5. 2008 vystoupil podle Zprávy Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, vedle Tomáše Vandase, jehož projevem se Soud již zabýval, také Jiří Bárta, člen DS a předseda Místní organizace DS Vlašim, který uvedl: „*Kam až musel zajít takový Izrael, aby se svých práv dočkal? Kam až musela pokleknout demokracie, aby ji právo sionistů překročilo a aby se Izrael dočkal pocitu zadostiučinění! ... Systém, který svými sympatiemi ke kapitalismu a sionismu šlape po všem, co se jen vymyká vylhanému veřejnému mínění! ... Musíme snášet represe pro-USraelských zaprodanců.*"

[314] Dalším řečníkem byl člen Slovenské pospolitosti, podle kterého „*veľmi dobre vieme, komu vyhovujú tieto dva systémy. Kto z nich profituje. Kto sa najviac obohacuje na úkor pracujúcich. A kto má záujem z nás spraviť stádo, ktoré je ochotné pre peniaze spraviť všetko. Sú to sionisti, komu najviac hrajú tieto systémy do karát. A tým, že bojujeme proti komunizmu a kapitalizmu, bojujeme rovnako proti sionizmu. Nie, my nepotrebujeme takéto systémy, aby vládli nad našimi životmi. Nech si ich vytvárajú ich tvorcovia vo svojich krajinách. Tam nech si ich nechajú, v USA alebo Izraeli. Ale nie v našich krajoch. ... Spája nás spoločný nepriateľ – sionizmus. Spája nás spoločná krv.*"

[315] Dále hovořil Jiří Bunda, představitel Autonomních nacionalistů, který mj. řekl: „*A kdo je oním nepřítelem? Vyvolení plutokrati a jejich chamtivost a touha po moci. Dříve se těmto kruhům říkalo židozedničáři. Po jedné jimi placené a pro ně vyhrané válce jim říkejme*

třeba nadnárodní kapitalisté! Jsme pro ně pól, vlastně víc dobytek než lidé! Jejich jméno se nesmí vyslovovat stejně jako jméno jejich boha. A jejich nástroje? To jsou finanční machinace obludných rozměrů, korumpování vlád, politických stran a státních institucí, účelové podporování neevropských imigrantů a multikulturní společnosti, zákony namísto spravedlnosti, teroristické praktiky a rozdmýchávání válek pro svoje sprosté sobecké světovládné zájmy. Je mně zle, když si vzpomenu na to, co se v jejich jménu beztrestně páchá. A národy mlčí zrazeny vlastními elitami. Se sklopenou hlavou a rukama v okovech jsou vydány napospas tomuto ztělesněnému zlu. Ale jsme tu my a třímáme v rukou pochodeň pravdy a prapor vítězství!"

[316] Michaela Dupová za RWU tvrdila: „*Režim ... je potápějící se lodí. Její kormidelníci jsou již nervózní. Burzy jim padají, je čas koupit nevratné letenky do Tel Avivu! ... Zatímco všichni Češi musí pracovat a platit vysoké daně, je tu skupina parazitů, kteří naše daně polykají po desítkách miliard. Všichni víme, kdo jsou tito paraziti a vídáme je denně v ulicích. Jiná skupina – asijští přistěhovalci, neplatí daně vůbec a rychle bohatnou. V čele okupačního režimu stojí pak ti, jejichž jméno se nesmí vyslovit. Opět všichni víme, co jsou zač.*"

[317] Dále zazněl projev Steffena Pohla (německé hnutí Freier Widerstand), který mj. pronesl: „*Ne sionisty okupované Evropské unii! Ano Evropě! ... Také velmi dobře předpokládají, že pokud se Evropané zformují dle odkazu své společné evropské kultury, historie a uvědomí si své společné kořeny, pošleme je zpět tam, odkud začali podkopávat naši soudržnost – do přední Asie. Když se Německo před 75 lety osvobodilo od sil mezinárodního finančního kapitálu, netrvalo dlouho a stejné instituce a lobbyisti, kteří dnes chtějí rozdělit Evropu, vyhlásili Německu válku. Chtějí udělat vše proto, aby znovu poštvali evropské národy proti sobě, aby zabránili vytvoření jednotné evropské koalice proti nepřátelským imperialistickým snahám ze západu a východu! ... Cesta k vítězství nad Sinajem je Evropa!*"

[318] Soud si je vědom, že v odstavci 93 rozsudku *Křišťálová noc II* připustil, že přestože různé projevy protestů, směřující proti Izraeli, mohou být moderní formou antisemitismu, jinými slovy, že mohou pouze zastírat projevy nesnášenlivosti směřující ve skutečnosti vůči židovskému etniku nebo náboženství, samy o sobě antisemitské smýšlení neprokazují. V případě shora citovaných projevů ovšem Soud neměl nejmenších pochyb, že se nejedná o jinak přípustnou kritiku jakéhokoliv státu. Za různými odkazy na sionisty, Sinaj, apod. nebylo z projevů možné seznat více, než moderněji se tvářící verzi antisemitismu.

[319] Dělnická strana se u jednání distancovala od posledního z projevů – projevu Steffena Pohla. Zároveň předseda DS uvedl, že se s výjimkou tohoto shromáždění se Steffenem Pohlem nikdy nesetkal. Po konfrontaci s dalšími důkazy, kdy vyšlo najevo, že se stejný řečník účastnil shromáždění DS v Hradci Králové dne 16. 8. 2008, a shromáždění DS v Brně dne 1. 5. 2009 (projevem na tomto shromáždění se Soud dále rovněž zabývá), předseda DS uvedl, že mu nemohou být známy všechny osoby, s nimiž se na shromážděních potká. Pouze pro úplnost Soud připomíná, že se v souladu se svými závěry k projednatelností návrhu vlády nemůže zabývat shromážděním v Hradci Králové pro překážku věci rozhodnuté a při svém rozhodování tedy nebral toto shromáždění na zřetel. K výslovnému dotazu Soudu se Dělnická strana odmítla distancovat od ostatních projevů na shromáždění dne 1. 5. 2008 s tím, že nemůže odpovídat za jiné řečníky.

[320] Toto odmítnutí je však zcela symptomatické – vzhledem ke skutečnosti, že Jiří Štěpánek glosoval shromáždění v textu „Česká mládež! Na stráž!" (www.odpor.org – převzato z webu DS), a mj. uvedl: „*Všichni vyjádřili svůj názor bez ohledu na následky. ...*

Všichni účastníci pochodu Dělnické strany si byli vědomi, že jsou součástí síly, na kterou nemůže ideopolicie, hejna policejních konfidentů či prodejní novináři. Proto voláme českou mládež na stráž. Na stráž odkazu Evropy, kolébky národů a civilizace. Na stráž proti homosexuální zvrácenosti a zničujícímu ateismu. ... Na 1. Máje vystavila česká mládež účet odcházejícímu světu nemohoucího a impotentního liberalismu a pseudodemokracie ..."

[321] Dělnická strana se tedy nejen nedistancovala od projevů, které na shromáždění zazněly, ale její první místopředseda jim naopak vyjádřil podporu. Tomu ostatně konvenuje skutečnost, že s hnutími, jejichž zástupci přednesli antisemitské projevy, DS dlouhodobě spolupracuje, jejich řečníci vystupují na akcích DS a naopak. V podrobnostech k této spolupráci Soud odkazuje na další část odůvodnění rozsudku.

[322] Na tomto místě je vhodné pouze stručně připomenout např. článek Martina Zbely „Dělníci ovládli 17.listopad, došlo k těžkým střetům s policií" (www.janov.delnickelisty.cz), kde je mj. uvedeno, že na shromáždění DS vystoupil zástupce Slovenské pospolitosti Marian Kotleba a Nového svobodného Slovenska Rado Novotný, kteří varovali před sionismem a jeho zhoubným vlivem na události v Evropě. Člen DS Jiří Bárta vyzval účastníky demonstrace k podpoře obyvatel Janova, kteří jsou každý den šikanováni ze strany cikánských parazitů a jejich ochránců na litvínovské radnici. V obdobném duchu mluvila i zástupkyně RWU. Z článku je zřejmá nejen spolupráce uvedených subjektů, ale také skutečnost, že se DS ztotožňuje s neonacistickými a antisemitskými projevy svých hostů. Tato skutečnost byla prokázána i dalším projevem již zmiňovaného Steffena Pohla, glorifikujícím Adolfa Hitlera jako „největšího Evropana dějin".

[323] Ten na shromáždění DS v Brně dne 1. 5. 2009 mj. uvedl: „*Národní socialismus je dokonce více než náboženství. Je to vůle vytvořit nového člověka, jak řekl jednou největší Evropan dějin. Musíme tedy být mnohem více než jenom pouhé politické hnutí – krví vymezené společenství s vůlí k moci, a chápající naši rasu a s ní spojené, aby zachránilo naše tisícileté dědictví Evropu. ... bílí židé Evropy zkouší porazit nebo udusit její hněv ... A pokud by policie dnes měla jednat podobně jako v Litvínově, bílí židé Evropy Vás nezastaví. ... Bude to poslední příležitost v dějinách Evropy, jak zajisti existenci bílého člověka v Evropě a nakonec na troskách demokratických systémů vybudovat říši Evropu. Nedobytelnou říši od Atlantiku až k Uralu, Odpůrce: Skandinávie až k Středozemnímu moři. Říši s obyvatelstvem čítajícím 500 milionů lidí. S vojenskou silou, která vykáže do patřičných mezí islám, Izrael, a sionisty kontrolované Spojené státy americké. Říše a pevnost Evropa. Jak jsem již řekl, jsem si jistý, že podnět k evropské revoluci přijde jednou z tzv. východního bloku. 16. 3. 1939 promluvil největší Evropan dějin z oken pražského hradu k českému lidu a zdá se, že český lid jako jeden z mála evropských národů na jeho slova dosud nezapomněl.*" (viz „Záznam, projevu – Dělnická strana 1. května 2009 náměstí Svobody", z něhož plyne rovněž, že projev byl prokládán potleskem).

[324] Vedle již citovaných článků L. Šlégrové poskytly Dělnické listy prostor pro šíření antisemitismu i při jiných příležitostech. Namátkou lze uvést v ročníku VI. 12/2008 (č. 19) glosu rovněž Lucie Šlégrové „Co je židům do toho?" v níž se mj. táže: „*Z jakého důvodu stojí Židé na straně cikánských mafiánů, vrahů a zlodějů? Já jsem toho názoru, že se asi nic neděje jen tak bez důvodu*"; nebo ve stejném čísle rubriku Knižní tipy, kde je doporučen „zajímavý titul" s názvem „Kdo skutečně řídí islám", a kde je mj. uvedeno: „*Islám pochází přímo z pokřesťanského (a protikřesťanského) židovství. Nebyli to ani „Alláh", ani archanděl Gabriel, kdo inspiroval „proroka" Mohameda, nýbrž rabín z Mekky. Původní, pravý korán*

nebyl ničím jiným než arabským překladem a předěláním pěti knih Mojžíšových. Skutečné ideologické poselství islámu staví do příznačného světla skryté hnací síly za dlouhodobou islamizací Evropy. Je jasné, že vzhledem ke svému nepatrnému počtu nemohli příslušníci „vyvoleného národa" sami pomýšlet na otevřené dobývání světovlády a proto si posloužili (jakožto mnohokrát předtím i potom) rasově příbuznými, mnohem početnějšími a do té doby čistě pohanskými Araby. A s opravdu talmudskou zchytralostí vybavili Araby ke „svaté válce" za cizí zájmy náboženskou ideologií, která by je současně ve (zcela nemyslitelném) případě realizace talmudsko-židovské světovlády zbavila sebemenšího podílu na ní, protože slouží nepravému Bohu a zákonu"; případně v ročníku VII. 1-3/2009 (č. 20) glosu Ladislava Malého „Mrtví v Gaze", kde mj. uvádí: „*Musíme si dále klást otázku, oč vlastně sionistům na Blízkém východě jde? Co chtějí docílit? Odpovědí jsou samotné zločinné akce sionistů a izraelské vlády: cílem všech jejich úporných vojenských a teroristických snah, je vytvořit na Blízkém východě tzv. Velký Izrael – Odpůrce: Eufratu k moři – a jako třešničku na dortu postavit na hoře Moria u Jeruzaléma svůj v pořadí v historii už třetí chrám – jako vítězství judaismu!*"; či v ročníku VII. 5/2009 (č. 22) glosu Martina Kněžského „Režim nenávidí náš národ" podle níž mj.: „*Představitelé země chrání pouze sami sebe, a na veřejnosti se mezi sebou předhání v podpoře cikánů, židů, cikánů, židů, cikánů, židů ... Český národ je podle nich jen rejdištěm extremistů, který nemá žádnou historii, jen holocaust, holocaust, holocaust, holocaust, holocaust ... Tato chorobná nenávist k našim vlastním lidem však pouze dokládá skutečnost, že máme pravdu.*"

V.2.3 Zhodnocení programatiky

[325] Na tomto místě Soud učinil dílčí závěr, že projevy DS, resp. jejích představitelů, které lze straně přičítat, a jejích členů a sympatizantů, které jí lze rovněž přičíst, neboť jsou v souladu s rétorikou představitelů DS, příp. ji dále rozvíjejí, objevují se ve stranickém tisku DS, příp. zaznívají na jejích shromážděních, strana se od nich nedistancuje a tyto osoby přednášejí své projevy na shromážděních DS opakovaně, směřují k vyvolávání rasové a sociální nesnášenlivosti. Dělnická strana se zobecňujícím a paušalizujícím způsobem vymezuje vůči romskému, vietnamskému a židovskému etniku, stejně jako vůči homosexuálům, přistěhovalcům a obecně lidem odlišné barvy pleti, o nichž hovoří vždy negativně jako o parazitech, povalečích, nepřizpůsobivých apod. se současným vytvářením dojmu, že se jedná o skupiny, které směřují k ovládnutí světa a Evropy, utlačují „bílou slušnou většinu", žijí na její úkor, a tato většina je odsouzena k zániku nebude-li se bránit. Zde Soud zdůrazňuje, že se v podání DS již nejedná o jinak přípustnou kritiku reálných společenských problémů, ale o zcela neakceptovatelné vyvolávání nenávisti.

[326] Nahlíženo prizmatem těchto projevů lze zároveň uzavřít, že program DS bezpochyby směřuje k omezování základních práv a svobod. Z jejích projevů je zřejmé, že evidence národnosti není neškodným opatřením směřujícím k lepší ochraně práv menšin, jak se předseda DS snažil při jednání tvrdit Soudu, ale krokem, který by vedl v lepším případě k úřední šikaně (jak lze seznat z projevu L. Malého 28. 10. 2006), v horším pak k otevřené diskriminaci. Právě varianta otevřené diskriminace se přitom jeví reálnou ve světle dalších programových bodů. Vysvětloval-li tedy předseda DS programové zvýhodnění občanů české národnosti chybou, kterou nebyl program na webových stránkách DS aktualizován, Soud naopak uzavřel, že zvýhodnění občanů české národnosti je zřejmě minimálním standardem, o který DS usiluje. Hovoří-li Soud o minimálním

standardu, upozorňuje např. na předvolební spot DS, podle kterého „*naše země patří pouze nám, ne ... lidem odlišné národnosti*“, na projev předsedy DS (6. 12. 2008) podle kterého „*chceme zemi čistou, bílou, bez parazitů a jiné verbeže*“, text Benedikta Váchy tvrdícího, že „*Čechy budou znovu patřit Čechům*“, a rozhovor s „neznámým aktivistou“ otištěný v Dělnický listech, nabízející jako řešení „cikánské kriminality v Přerově“ „*Okamžitou izolaci cikánských rasistů, oddělit je od společnosti, které si neváží, nikdy nevážili a vážit nebudou.*“, souznějící s textem na stránkách Národního odporu, podle kterého „*Nejpřirozenější řešení cikánské otázky je etnická segregace*“. Tyto výroky, nahlížené v souvislosti s programovým bodem o zavedení domovského práva, již nesměřují jen k „neškodné“ úřední šikaně, ale k v soudobé společnosti naprosto nepřijatelné etnické, resp. rasové segregaci, tedy apartheidu. Rovněž programový bod požadující zpřísnění trestní politiky státu přestává mít „pouze“ populistické rysy ve chvíli, kdy DS hovoří v nejrůznějších kontextech a při nejrůznějších příležitostech opakovaně a naléhavě především o „cikánské kriminalitě“, zpestřené občasnými zmínkami o „daňových únicích nebo drogové aktivitě“ vietnamské komunity a příp. také o nutnosti postihu pohlavních deviací, kterými je nepřehlédnutelně myšlena zejm. homosexuální pohlavní orientace. Byť rétorika DS směřuje primárně proti romskému etniku, nejedná se o jediný „cíl“. Vedle již zmíněných skupin stojí za zmínku i židovská komunita, které je naznačována možnost opakování pogromů článkem Lucie Šlégrové „Domluvíme se tu za pár let ještě vůbec česky“ a textem, podle kterého má daná skupina „*strach z toho, že probudíme zbytek našeho národa a opět proti jejich teroru v podobě rozkladu společnosti společně povstaneme. Jak tomu bylo po celá staletí.*“. I zde evidence národnosti ztrácí nevinnost naznačovanou Dělnickou stranou.

[327] Soud proto uzavřel, že cílem DS je odstranění některých základních náležitostí demokratického právního státu, mezi které náleží mj. ochrana základních lidských práv, včetně práv menšin. S tímto závěrem souzní závěr, že DS napadá samu podstatu demokratického právního státu, protože hovoří-li o boji proti „Systému“, a nutnosti jeho nahrazení modelem národního, resp. nacionálního socialismu, v pojetí DS, směřuje tím k likvidaci základů demokratického právního státu, ve smyslu článku 9 odst. 2 Ústavy nepřípustné.

[328] Z projevů DS - nahlíženo z časového hlediska - Soud dovodil, že se ideologické směřování strany v čase za sledované období (tj. projevy za období předcházející cca 2 – 3 roky rozhodování Soudu) nijak podstatně nezměnilo. Byť se tedy Soud zaměřil na stav v době svého rozhodování, kontextuálně nepřehlédl, že DS je v zásadě ideologicky „usazená“ a zejména Odpůrce: rozhodnutí Soudu *Dělnická strana I* u ní nedošlo k žádné podstatné programové a hodnotové změně.

V.3 Nacionální socialismus

V.3.1 Programatika a projevy

[329] Dále se Soud zabýval tvrzením vlády, že Dělnická strana ve svém programu a používané symbolice navazuje na hitlerovský nacionální socialismus, resp. moderní neonacismus.

[330] Dělnická strana odmítla, že by se užíváním pojmu národní, resp. nacionální, socialismus hlásila k odkazu hitlerovského nacionálního socialismu a k účasti na moderním nacionalismu nebo neonacismu. V té souvislosti poukázala i na dopis Martina Zbely ministru vnitra ze dne 19. 4. 2009, jehož součásti byla mj. otázka, zda *„Je podpora a propagace ideje národního socialismu v České republice trestným činem? Pokud ano, tak proč?“* a dále otázka, zda *„Je idea národního socialismu shodná s ideou nacionálního socialismu, respektive existuje rozdíl mezi slovem „národní“ a „nacionální“ ve významovém smyslu, pokud ano, tak jaký“*. Na dopis odpovědělo ministerstvo vnitra mj. tak, že pouze zákon stanoví jaké jednání je trestným činem, a policie s ostatními orgány činnými v trestním řízení posuzují každé konkrétní jednání individuálně a v celém jeho kontextu. Nezávislý soud pak v následném řízení zvažuje, zda došlo ke spáchání trestného činu. Ministerstvo vnitra uzavřelo, že mu nepřísluší činit apriorní závěry týkající se trestní odpovědnosti spojené s určitým jednáním.

[331] Předem dalšího odůvodnění a posuzování jednotlivých důkazů Soud předesílá, že se nezabýval izolovaným výkladem pojmů národní nebo nacionální socialismus, tedy jejich interpretací v obecném jazykovém smyslu. Není pochyb o tom, a z dále posuzovaných důkazů tato skutečnost jednoznačně vyplývá, že se DS hlásí k myšlenkám národního (užívá i pojmu nacionálního) socialismu a hovoří o tom, že staví svůj program na třech pilíř – národním, sociálním a konzervativním. Soud pak při svém rozhodování nehodnotil terminologii užívanou touto stranou, aniž by současně zkoumal obsah, jímž tuto terminologii naplňuje. Jinými slovy, lze si představit, že dva subjekty použijí pro svůj program sousloví národní a sociální, každý z nich však tato slova naplní různými významy. Z hlediska případné protiprávnosti jednání těchto subjektů pak není možné zastavit se na obecném jazykovém významu uvedených slov, ale je nutné zjistit i konkrétní obsah, který užívaným pojmům přiřazují. Výsledkem pak může být - a na tomto místě Soud hovoří teoreticky bez předjímání posouzení ve věci DS, zjištění, že se jeden subjekt hlásí k myšlenkám národního socialismu v návaznosti na ideologii např. původní ČSNS, a jeho aktivita je zcela legální, zatímco jiný subjekt, zaštiťující se rovněž pojmem národního socialismu, navazuje na německý nacionální socialismus Adolfa Hitlera a jeho aktivity jsou nezákonné.

[332] Soud provedl důkaz odborným vyjádřením Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd České republiky, v. v. i., ve vztahu Dělnické strany a nacistické ideologie, ze dne 2. 9. 2009. Podle něj je především zřejmé, že šíření nenávisti k „nečeským“ etnickým skupinám tvoří samotnou podstatu DS, je jeho jediným skutečným programovým bodem a existence hnutí by bez něj postrádal smysl.Program Dělnické strany nevykazuje mnoho obsahových shod s jinak chudými programovými texty NSDAP, vykazuje však shodu s německým nacionálním socialismem v obecnější rovině. Sdílí s ním konspirační vidění světa řítícího se do zkázy s mýtem znovuzrození. Dále program DS usiluje o právní vymezení etnických skupin, což byl první krok, kterým nacistický režim zahájil svůj diskriminační a později genocidní program. Požadavek odbourání systému liberální výchovy ve školách a jeho nahrazení výchovou k autoritě, sebeovládání a kamarádství evokuje ideologii a rétoriku NSDAP. Zdánlivě nevinný požadavek vytvořit atmosféru partnerství mezi zaměstnanci a zaměstnavatelem přímo odkazuje na korporativistické pojetí pracovně právních vztahů v Mein Kampf. Odborné vyjádření se dále věnuje Dělnické mládeži, kterou se Soud zabývá na jiném místě tohoto rozsudku. Dále vyjádření uvádí, že symboly DS svou barevností a kompozicí jasně odkazují na symboly používané NSDAP a spřízněnými organizacemi, zejm. Deutsche Arbeitsfront. Samotný název Dělnické strany odkazuje na předchůdce

NSDAP, Deutsche Arbeitpartei. DS operuje pojmem národního socialismu aniž by jej přesněji vymezila. V jejím podání se jedná o radikální, antiglobalizační, korporativistický program silného státu, kombinovaný s xenofobními a rasistickými výpady. Jedná se o pojetí národního socialismu blízké nacionalistické ideologii. Důležitým rozdílem mezi těmito ideologiemi je, že u DS nehraje principiální roli antisemitismus, ale je jen jedním z prvků v rámci protiromských atd. výpadů. Dělnická strana vyjadřuje své postoje otevřeněji ve veřejných vystoupeních a ve svém periodiku Dělnické listy než v programových dokumentech. Dělnické listy vyjadřují otevřeně antisemitské postoje, které v kombinaci s kritikou globalizace, resp. antiamerikanismu a obranou „národní ekonomiky" korespondují blízce s ideologií nacionálního socialismu. Podobně jako Mein Kampf Dělnické listy používají pro popis nepřátel téměř výhradně biologických metafor jako „bacil „ nebo „vir", které mají nejen rasistický, ale také genocidní podtext.

[333] DS namítla, že v jejím programu nelze hledat souvislost a odkazy na NSDAP Adolfa Hitlera. DS se za sedm let své činnosti nevymezovala rasisticky či etnicky vůči menšinám a zastává pouze názor, aby zákony platily pro všechny stejně bez rozdílu barvy pleti. Dále DS uvedla, že v České republice neexistuje zákon nařizující obsah programu politické strany. DS žádný zákon neporušila ani nebyla vyzvána Ministerstvem vnitra, aby reagovala na výtky, jež vůči ní byly vzneseny.

[334] Soud se již shora zabýval programatikou Dělnické strany i jejím rozvedením v projevech přičitatelných této straně. Závěry, které učinil, odpovídají východiskům o programu DS, která pro posouzení shody s německým nacionálním socialismem učinilo Odborné vyjádření. Zároveň je z předchozího odůvodnění tohoto rozsudku a závěrů Soudu naprosto zřejmé, že nemůže obstát obrana DS, podle níž se nikdy nevymezovala rasisticky či etnicky vůči menšinám. Pracovalo-li odborné vyjádření se symbolikou Dělnické strany, Soud konstatuje, že se jí bude zabývat v další části rozsudku.

[335] Dalším důkazem, který Soud provedl, byl Posudek Ústavu kriminalistiky a forenzních disciplín Vysoké školy Karlovy Vary o. p. s. ze dne 23. 8. 2009, jehož zpracovatelem byl Mgr. Michal Mazel.

[336] Dělnická strana i s odkazem na stanovisko advokáta Mgr. et Ing. Petra Prchala ze dne 10. 11. 2009 k povaze posudku zpochybnila, že se jedná o znalecký posudek, a tvrdila, že je pouze pokračujícím tvrzením vlády. U jednání také namítla, že zpracovatel posudku byl v minulosti ředitelem bezpečnostního odboru Ministerstva vnitra a je proto v této věci podjatý.

[337] Soud k povaze posudku uzavřel, že se nejedná o znalecký posudek ve smyslu § 127 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. a to zejména proto, že znalce neustanovil Soud. V souladu s § 125 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. však Soud provedl důkaz posudkem jako listinou a dále k jeho obsahu vyslechl jako svědka jeho zpracovatele Mgr. Michala Mazla. Ten úvodem svého výslechu uvedl, že od roku 1998 do roku 2007 pracoval na Ministerstvu vnitra se specializací na politický extremismus. Od roku 2007 do roku 2009 byl ředitelem odboru bezpečnosti na Ministerstvu obrany, kde se bezprostředně problematikou politického extremismu ani jinou související problematikou nezabýval. Dále uvedl k posudku, že podle zadání pracoval s otevřenými zdroji, zejména s těmi, o nichž se dá důvodně předpokládat, že jsou v dispozici Dělnické strany. Těmi byly zejména její webové stránky a Dělnické listy v elektronické i tištěné podobě. Svědek rovněž uvedl, že pracoval s vlastními poznatky a materiály získanými při výzkumu politického extremismu. Problematika jej

zajímá nejméně od roku 1997, kdy se jí začal věnovat na Masarykově univerzitě a kontinuálně si shromažďoval různé materiály, zejména z internetu a jiných veřejných zdrojů. Pro srovnání reality se zprávami v médiích se také účastnil některých akcí DS. Poznatky jsou tedy z otevřených zdrojů a z jeho vlastního pozorování.

[338] Soud předem zjištění provedených z důkazu provedeného posudkem a souvisejícím výslechem jeho zpracovatele konstatuje, že svědka hodnotil jako zcela věrohodného. Svědek vypovídal uceleně bez rozporů ve výpovědi, na otázky Soudu i účastníků reagoval bezprostředně a přesvědčivě.

[339] Z posudku a svědecké výpovědi jeho zpracovatele vyplynulo, že se DS „*v mnoha svých vyjádřeních k národnímu nebo nacionálnímu socialismu přihlásila*“ a byť se nehlásí explicitně k německému nacionálnímu socialismu, „*odkazuje na něj ... zřetelnými narážkami a současně nahodile poukazuje na historický fakt, že v českých podmínkách existovalo také specificky české hnutí národně sociální a politické strany hlásící se k národnímu socialismu*“. Z podrobnější analýzy projevů DS „*lze však poměrně snadno dovodit, že národní (nacionální) socialismus v podání Dělnické strany jednoznačně koresponduje v hlásané ideologii, používaných symbolech s hitlerovským nacionálním socialismem, případně s neonacismem*“. Souvislost s německým nacionálním socialismem svědek dovodil mj. z článku „Národní socialismus“ v časopisu Dělnické mládeže Hlas mládeže publikovaného pod pseudonymem Radol Moravec, odkazujícím na českého fašistu Radolu Gajdu a ideologa protektorátní pronacistické kolaborace Emanuela Moravce. Z textu článku „*Národní socialismus zde byl o mnoho dříve a dokonce již za Rakouska-Uherska fungovala v českých zemích Česká strana národně sociální, která vznikla odštěpením vlastenecky orientované části od jednotného dělnického hnutí ... Tato strana sice nevyznávala klasickou národně socialistickou ideu, ale nejen názvem se jí zpočátku (do vyloučení Stříbrného a spol.) částečně přibližovala.*“ svědek dovodil, jaká měla být ona klasická podoba národního socialismu. Jiří Stříbrný totiž „*po svém odchodu z Československé strany socialistické, kandidoval do parlamentu v roce 1929 společně s Národní obcí fašistickou, posléze založil a řídil fašistickou Národní ligu a po válce byl odsouzen v roce 1947 k doživotnímu vězení*“. Z projevů a článků citovaných v posudku svědek dovozuje, že se DS inspiruje v historickém nacionálním socialismu v programatice i v metodách. Shodu v programatice lze nalézt „*a) v prosazování vůdcovského principu, b) v rasismu a antisemitismu, jakož i v „biologizujícím“nacionalismu (který vnímá národ jako organismus, napadaný různými parazity, proti kterým je ho třeba bránit), c) odporu proti demokracii, svobodné soutěži politických stran i svobodné ekonomice*“. Dále, opět s demonstrací konkrétních příkladů, svědek tvrdil, že funkcionáři Dělnické strany používají při veřejných vystoupeních frazeologii zcela okopírovanou z historické hitlerovské. Shodu v metodách práce DS a nacionálního socialismu svědek tvrdil i „*v neustávajícím provokování etnické či sociální nenávisti, systematickém očerňování určitých skupin obyvatelstva (Romové, Židé, přistěhovalci, cizinci, homosexuálové), vytváření pogromistických nálad, připravenosti k násilí a jeho oslavování, a ve vytváření militantních struktur navázaných na stranu (ochranné sbory)*“. K antisemitismu Dělnické strany svědek uvedl: „*Pokud jde o používání protižidovské rétoriky, ta je ve shodě s neonacistickými moderními koncepty transformována do útoků na tzv. „sionisty“, což je však ve skutečnosti jen taktický postup, osoby napadené za sionismus se žádnému šíření skutečně sionistických myšlenek většinou vůbec nevěnují, jsou to prostě Židé, nebo jsou za ně, stejně prostě, jen označeni.* “ Další shodu svědek tvrdil v historickém revizionismu „*v podobě relativizace viny historického nacionálního socialismu na utrpení civilního obyvatelstva za druhé světové války. Ta se projevuje podporou nebo přímo organizováním všech veřejných akcí organizovaných*

k zdůraznění civilních obětí spojeneckých válečných operací. Jde o stejný modus operandi, jako používají němečtí neonacisté, kteří takto využívají obětí bombardování Drážďan.". Dále svědek glosoval „*pozitivní, obdivný a popularizační vztah*" DS k politickému násilí a uzavřel, že „*veřejně dostupné prezentace Dělnické strany ve svém komplexním vyznění korespondují s obsahovou charakteristikou pojmu neonacismus, uvedenou výše. Při znalosti tohoto kontextu a z řady uvedených konstatování lze bez pochybností dovodit, že Dělnická strana se používáním pojmu národní (nacionální) socialismus hlásí k odkazu hitlerovského nacionálního socialismu a k participaci na činnosti moderního nacionalismu.*" K dotazu Soudu na míru shody nebo inspirace Dělnické strany německým nacionálním socialismem svědek uvedl, že se nejedná o přímé či otrocké kopírování či přebírání symbolů, ale na druhé straně je zjevná silná ambice přihlásit se různými narážkami a náznaky k projevům historického nacionálního socialismu a k identifikaci s ním. Nejvýrazněji tato skutečnost vyplývá z užívané symboliky, ale projevuje se i v obdobné terminologii užívané na vystoupeních a také v tom, že DS samotná vystupuje umírněněji, ale pozve si na akci někoho, kdo již hovoří zcela jednoznačně.

[340] V hodnocení tohoto důkazu Soud především konstatuje, že východiska, na jejichž základě svědek hovořil o navazování Dělnické strany na ideologii německého nacionálního socialismu, odpovídají stejně jako v případě Odborného vyjádření Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd předchozím zjištěním Soudu, týkajícím se programu a projevů Dělnické strany. Soud se již vyjádřil k věrohodnosti svědka a jím zpracovaného listinného důkazu. Dále proto doplňuje již jen tolik, že shledal podstatnou i shodu tvrzení tohoto svědka s Odborným vyjádřením Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd. Snažila-li se Dělnická strana zpochybnit tento důkaz poukazem na jeho procesní irelevanci, nemohl jí Soud přitakat. Za situace, kdy tento důkaz zcela odpovídal jak jiným důkazům provedeným u Soudu, tak již citovanému Odbornému vyjádření, nebyl důvod, aby si Soud neosvojil závěry z něj vyplývající.

[341] Provedené důkazy byly navíc podpořeny i dalšími listinami, jimiž se Soud zabýval. Z těch je třeba zmínit především text bývalého člena DS Ladislava Malého „V očekávání" (www.cz.altermedia.info), podle kterého stál původní program DS na třech pilířích – konzervativismu, národovectví a sociálním státu. „*Vzorem mu měla být programová idea Druhé československé republiky – tedy žádný nacionální socialismus, tím méně pak sociálbolševismus. ... Jak se stalo, že nakonec Dělnická strana bude dána pod košerácký nůž sionistů a zaříznutá jako obětované jehňátko? ... Je nabíledni, že vedení DS se mělo více a ostřeji verbálně distancovat od NO a tvrdit, že jeho ideová představa není nacionální socialismus. ... Místo toho se stal pravý opak. Vedení DS v čele s předsedou kormidlující lodičku DS mezi Scallou (*zjevně má být Scyllou, *pozn. NSS) a Charybdou, nevydrželo volání sirén: z leva bolševický socialismus – zprava nacionální socialismus, a stočilo loď DS do smrdutých vod nacionálního socialismu. Kolem měsíce října předseda DS přijal svého přítele, rovněž renegáta od Republikánů, za staronového šéfredaktora Dělnických listů. Od té doby začala masivní kampaň v duchu nacionálního socialismu; ve straně se mediálně upřednostňovali lidé s vyloženě pronacistickým smýšlením.*" Dělnická strana předložila dopis Ladislava Malého ministru vnitra ze dne 11. 10. 2009, v němž jmenovaný nepopírá své autorství článku, ale protestuje proti manipulaci s fakty a tvrdí, že se jedná výhradně o jeho domněnky. Zde Soud vyšel ze skutečnosti – a obdobně hodnotí stejný důkaz i dále v části týkající se spolupráce DS s jinými subjekty, že Ladislav Malý je (nebo v nedávné minulosti byl - DS jej ve svém vyjádření označuje za svého bývalého člena) jedním z významných a jistě tedy i dobře informovaných představitelů DS (o čemž kupř. svědčí to, že jménem této strany

opakovaně mluvil na různých shromážděních a publikoval v médiích). Za situace, kdy se nejednalo o ojedinělý důkaz, který by byl v rozporu s ostatními provedenými důkazy, ale naopak o důkaz, který zcela ve shodě s dalšími provedenými důkazy prokazuje tvrzenou ideologickou návaznost DS na německý nacionální socialismus, neměl Soud důvod, aby z tohoto důkazu také nevycházel.

[342] Pro dokreslení postoje Dělnické strany k německému nacionálnímu socialismu Soudu posloužily také články publikované na stránkách Národního odporu (www.odpor.org). Spoluprací DS s tímto hnutím se Soud zabývá v další části tohoto rozsudku, v níž vzal tuto spolupráci, personální propojení i ideovou spřízněnost za prokázané. V textu „Nacionální socialismus" bylo mj. uvedeno: „*Na otázku co tedy chceme, lze většinou slyšet, že chceme bílou Evropu, případně bílý svět ... Máme ... velmi omezené povědomí o nacionálním socialismu. Je to jediný postoj nacionálního socialismu? Jak např. bude po revoluci organizována osvobozená, bílá společnost? Kapitalismus chceme zničit, protože je to židovský vynález a židovská zbraň proti gójům ... Stát (berme to jako zástupný termín pro to, co bude po revoluci), vlastnictvím a kontrolou velkých podniků, bude moci disponovat pracovními místy a zajišťovat tak stálou zaměstnanost ... Co se ... souhry mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem týče, té lze dosáhnout efektivně na základě rasové příslušnosti, která musí být v lidech budována a vychovávána. ... Rasová sounáležitost, nikoliv třídní, zaručí harmonické fungování zdravé společnosti. Nacionální socialismus znamená také dostatečný životní prostor pro bílého člověka – dosáhnout soběstačnosti bílé rasy. ... Vzhledem k dnešnímu rozkladu morálky, kultury i společnosti jako celku, došli jsme k závěru, že „demokracie" je zcela nefunkční ve sledování cíle zdravého růstu rasy. ... V krátkosti a obecných rysech jsme zde nastínili, co nacionální socialismus chce. Že je to utopie a snílkovství? Ale kdeže – tyto principy již byly nastartovány a vydaly se na cestu k cíli v různých podobách i dobách, naposledy v období Třetí říše – ano té říše, která dle dnešních hysterických řvounů z řad židů a jim podobných stvůr, šířila čiré zlo a chtěla pouze ničit, zabíjet, vyhlazovat ... Stále je nám a široké veřejnosti cpáno, že NS připravil o život miliony a miliony lidí, především oněch 6 milionů židů. Dnešní, zednářem řízená propaganda, šíří dojem o tom, že diktátorství je jev na 100% negativní a skutečná svoboda je ta demokratická ... My, nacionální socialisté, máme dostatek důstojnosti a dokážeme říci, že se svými nepřáteli zatočíme ... Naše cesta vede skrze krvavé řeky a víme, že je to jediná možná cesta – nikoliv přesouváním problému na jiné místo, ale jeho likvidací jej vyřešíme. Jsme v situaci, kdy je naše rasa vybíjena, a proto nemáme nejmenší důvod nakládat s nepřáteli „po křesťansku". Revoluce je bránou k nacionálně socialistické společnosti, která jediná je pro bílého člověka zdravá.*". Soud bude hodnotit tento text teprve v kontextu druhého dále citovaného článku.

[343] Druhý text je nazván „Nacionální socialismus dnes". Je v něm mj. uvedeno, že komunistický převrat byl v Rusku proveden z většiny zahraničními a domácími Židy a kazatelem jednoty a sociální spravedlnosti se stal teprve Adolf Hitler, jehož fotografie doprovázejí článek. Podle textu „*aktivisté musí dále hájit principy sociální a spravedlivé společnosti, ale musí si uvědomit, že podmínky sociálního boje se od začátku minulého století významně změnily, a přizpůsobit tomu svou činnost. ... NS hnutí bylo moderní a založené na vědeckých principech, přesně v protikladu ke zkostnatělé církvi. Reinhard Hendrich, vedoucí říšských bezpečnostních složek, považoval organizovanou církev za svého největšího nepřítele. ... V dnešní době stojí církev v čele invaze neevropských imigrantů do Evropy a Evropany osídlených krajů. Ve jménu rovnosti a bratrství církev ničí naši identitu a rozmělňuje naši krev. Za zmínku stojí i fanatická oddanost především protestantské církve věci Izraele a její zarputilá podpora jeho vražedné blízkovýchodní politiky. ... dnes bezpečně víme, že naše bílá rasa se před*

více než čtyřiceti tisíci lety oddělila Odpůrce: skupiny lidí, kteří před sto tisíci lety opustili kolébku člověka, dnešní Afriku a desítky tisíc let pak obývali dnešní Kavkaz v době, kdy byla severní polokoule pokrytá ledem. Když pak došlo k oteplení a ledy roztály, naši předci sestoupili z hor a rozešli se do všech stran. Podíleli se na vzniku civilizací v severní Indii, v Sumeru, v Egyptě a později i v Řecku a v Římě. Bez ohledu na to, zda se naši předci nazývali Germány,Slovany, Kelty nebo Řeky, Vizigóty či Maďary, šlo o jednu skupinu lidí, kteří asi před sedmi tisíci lety opustili Kavkaz a pustili se do osídlování svého blízkého i vzdáleného okolí. ... Nacionální socialisté věří v obnovenou jednotu tohoto lidu, chtějí zachovat jeho jedinečnost.". Vyznění text je takové, že současné pojetí nacionálního socialismu je založeno na neposkvrněnosti krevní linie a plynule a bezprostředně navazuje na ideologii německého nacismu, byť jej doslovně nepřejímá.

[344] Oba dva posledně citované texty ve svém vysvětlování obsahu nacionálního socialismu přes některé odlišnosti jednoznačně navazují na ideologii německého nacionálního socialismu v období tzv. Třetí říše. Byly publikovány na webových stránkách hnutí Národní odpor, jehož vazby s Dělnickou stranou vzal Soud v další části tohoto rozsudku za prokázané. Obsah webových stránek Národního odporu jistě nelze bez dalšího přičíst Dělnické straně. V tomto směru však bylo pro Soud podstatné, že uvedené články odpovídají svým náhledem na ideologii nacionálního socialismu závěrům, které bylo možné učinit přímo k Dělnické straně na základě dříve provedených důkazů – tj. zejm. Odborného vyjádření Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd, posudku a zejm. svědecké výpovědi Mgr. Michala Mazla, a článku Ladislava Malého „V očekávání". Tyto důkazy, vztahující se přímo k Dělnické straně, zároveň byly v souladu se zjištěními Soudu k programatice DS a jejímu obsahu.

[345] Soud při hodnocení postoje DS k německému nacionálnímu socialismu nepřehlédl článek publikovaný v internetové mutaci Dělnických listů, věnovaný nacisty popravenému hrdinovi protinacistického odboje armádnímu generálovi Josefu Bílému („Historie: První velitel Obrany národa", 12. 12. 2009), na nějž upozornil svědek Mgr. Michal Mazel. V kontextu ostatních zjištění a důkazů se ovšem jedná svým obsahem o výjimku, který svým vyzněním zcela vybočuje z jinak jednotného vyznění všech ostatních důkazů a z nich vyplynuvšího obrazu DS. I s přihlédnutím k datu publikace (tj. za prvé již po podání návrhu a za druhé bez zjevné vazby k datům týkajícím se Josefa Bílého – snad s výjimkou zmínky v prosincovém *sic!* článku, že souvisí s březnovým výročím německé okupace) jej proto Soud zhodnotil jako účelový.

[346] Dílčí závěr Soudu je tedy takový, že Dělnická strana ve svém programu a projevech navazuje na ideologii německého nacionálního socialismu a zároveň je tento její postoj v ideovém souznění s obdobným postojem Národního odporu.

V.3.2 Symbolika

[347] Dále se Soud zabýval symbolikou Dělnické strany, která se podle návrhu vlády rovněž opírá o německý, resp. hitlerovský nacionální socialismus.

[348] Nejprve se Soud zabýval logem Dělnické strany – červeným ozubeným kolem na bílém pozadí s černými iniciálami DS uvnitř.

[349] Svědek Mgr. Michal Mazel k barevné kombinaci uvedl, že se jedná o tzv. barevný akord černé, bílé a červené, odkazující k barvám německé říšské vlajky (vlajky německého

císařství v letech 1871-1918). K této kombinaci se hlásil již v knize Mein Kampf Adolf Hitler, který tak odmítal legitimitu Výmarské republiky, která říšské barvy opustila. Zároveň se k těmto barvám jako tradičním hlásí evropští neonacisté. Ke grafickému provedení loga DS svědek uvedl, že odkazuje na symboliku hitlerovské organizace Deutsche Arbeitsfront. Symbolika ozubeného kola byla používána také nacistickým hnutím Hammerskinheads, českým neonacistickým hnutím Národní odpor a obdobný symbol jako DS užívala německá neonacistická Freiheitliche Deutsche Arbeitpartei před tím, než byla německým Spolkovým ministerstvem vnitra zakázána pro činnost rozpornou s ústavním pořádkem. K dotazu Soudu svědek doplnil, že barevné provedení symbolu DAF nebylo totožné s barevným provedením loga DS.

[350] Dále Soud připomíná, že identický závěr, totiž o podobnosti symboliky DS a NSDAP, příp. DAF, vyplývá i z Odborného vyjádření Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd.

[351] DS zdůraznila, že použití ozubeného kola v jejím logu odkazuje k názvu strany, tj. dělnická. Rovněž dodala, že pravicové i levicové dělnické subjekty v minulosti používaly ozubené kolo jako svůj symbol, a zdůraznila, že rudé ozubené kolo bylo po roce 1945 oficiálním logem Československé sociální demokracie. Zároveň se jedná o symbol, který má v „*v české kotlině hlubokou tradici*“ a používala jej řada subjektů. Konečně DS konstatovala, že v České republice neexistuje zákon, který by politickým stranám zakazoval jejich oficiální symboliku, protože by se jednalo o hrubý zásah do svobody sdružování.

[352] Dále Soud přikročil k porovnání symbolů, jak byly znázorněny v rámci provedeného dokazování, a to

oficiální logo DS (obrázek pod č. 1)

1.

dále srovnání tohoto loga se symboly DAF a FAP (obrázky pod č. 2)

2.

příklad použití ozubeného kola na historickém plakátu (obrázek pod č. 3)

3)

příklad použití ozubeného kola v logu Československé sociální demokracie (obrázek pod č. 4)

4.

ČSSD po roce 1945, v první polovině 90. let, a v letech 2001 a 2008

příklady použití ozubeného kola dalšími subjekty (obrázek pod č. 5)

5.

[353] Na základě srovnání shora zobrazených symbolů Soud shledal, že opakující se motiv ozubeného kola je v jednotlivých případech proveden různě a s různými mírami podobnosti. V tomto směru Soud uzavřel, že tvarová podobnost provedení je v případě loga DS, DAF a FAP velmi vysoká, a to podstatně větší než v případě srovnání loga DS s dalšími shora zobrazenými symboly. Soud se proto na základě vlastní úvahy o podobnosti symbolů ztotožnil s tvrzením svědka Mgr. Michala Mazla o vysoké pravděpodobnosti inspirace loga DS od symbolů DAF a FAP. Tento závěr ostatně odpovídá i odbornému vyjádření.

[354] Pro úplnost Soud doplňuje, že logo Dělnické strany vztahující se k názvu, pod nímž původně vznikla (obrázek pod č. 6, návrh na registraci politické strany Nová síla), sice rovněž vycházelo z tzv. barevného akordu, ale celkově vykazovalo znatelně menší míru podobnosti se symboly DAF a FAP, než logo současné DS.

[355] Dále Soud podotýká, že pokud by byla podobnost některého ze symbolů jedinou skutečností vytýkanou DS, mohlo by se jednat o náhodu. V obecné rovině jistě nelze připustit, aby byla vyloučena z jakéhokoliv užití určitá barevná kombinace nebo určitá symbolika, vč. ozubeného kola, jen pro svou roli, kterou mohla hrát v dějinách. Problematickým se takové užití může nicméně stát, pokud cíleně směřuje k více či méně skrytému odkazu na negativní historické vzory, tj. např. pokud zjevně propaguje totalitní genocidní režim. Za situace, kdy z programu a projevů DS vyplývá, že tato strana zřetelně navazuje na německý nacionální socialismus, není již argumentace náhodnou shodou věrohodná – a to tím spíše, že DS zdůrazňuje nezávadnost jednotlivých skutečností, zároveň se jich však přes jejich zřejmou spojitost s neonacismem nebo německým nacionálním socialismem nehodlá vzdát, příp. se Odpůrce: nich ani nijak nedistancuje. Tvrzení o neškodnosti ozubených koleček přestává být přesvědčivé ve chvíli, kdy se tato kolečka ukážou být soukolím ve stroji totalitní ideologie.

[356] Soud se zabýval rovněž motivem dělníka s kladivem. Podle svědka Mgr. Michala Mazla byl beze zbytku překopírován z propagačních plakátů NSDAP z roku 1932.

[357] Dělnická strana uvedla, že motiv dělníka s kladivem byl poprvé publikován v Dělnických listech č. 1 dne 1. 5. 2003 a jednalo se o pozvánku na prvomájové shromáždění DS. Předlohou byl zřejmě historický plakát neznámé provenience. Činnost DS byla zpočátku amatérská a neprofesionální a svůj první oficiální plakát vydala tiskem ve větším nákladu až v roce 2008. Do té doby se jednalo o soukromá díla jednotlivců, členů nebo jen příznivců strany. Do této kategorie patří i straně vytýkané znázornění dělníka s kladivem, které vystřídalo od ledna 2004 v záhlaví Dělnických listů předchozí obrázek. DS nezjišťovala předlohu obrázku, ke kterému nebyl připojen původní nápis napovídající více o jeho historickém původu. Tato kresba nikdy nevyšla tiskem jako profesionální plakát DS a bylo možné pouze její stažení z webu strany k vlastnímu vytištění. Dělnická strana mohla pochybit pouze tím, že nestáhla obrázek ze své prezentace po zjištění jeho původu (článek v MF Dnes dne 16. 3. 2007). Vzhledem k tomu, že je v České republice beztrestně propagována a šířena symbolika zločinné komunistické strany, Dělnická strana nepovažovala problém za akutní. Daná kresba navíc nebyla oficiálním logem NSDAP, ale pouze jedním z jejích mnoha plakátů. Dělnická strana neupustila od propagace dělníka s pracovním nástrojem na rameni ani v současné době, kdy má k dispozici novou verzi tohoto motivu.

[358] Úplná shoda vyobrazení dělníka s kladivem v podání DS a NSDAP je zřejmá (obrázky pod č. 7)

[359] Soud provedl k důkazu i další vyobrazení dělníka, na která DS upozornila. Odlišnost jejich provedení od předchozích motivů je s výjimkou stejného tématu zjevná (obrázky pod č. 8)

8.

[360] Závěry Soudu k návrhem vytýkanému motivu dělníka s kladivem (obrázek pod č. 7 vlevo) jsou obdobné jako v případě loga DS. Obrana této strany odvolávající se na neznalost souvislostí a amatérské začátky činnosti by jistě mohla být věrohodným vysvětlením – kdyby se nejednalo o použití motivu vycházejícího z období tzv. Třetí říše, které je jen dalším z řady podobných „klopýtnutí“ DS.

[361] Symbol Ochranných sborů Dělnické strany, svislý meč na pozadí rudého ozubeného kola, podle vlády odkazuje na symboliku Hitlerových pouličních bojůvek SA.

[362] Podle svědka Mgr. Michala Mazla je zde určitá míra podobnosti s vyznamenáním SA (Sport – Wehr – Abzeichen), které zobrazuje meč ve vavřínovém věnci, oproti symbolu OS- DS je ovšem meč namířen vzhůru. Svědek rovněž uvedl, že stejné směrování meče jako u symbolu OS-DS, má jedno z nejvýznamnějších vyznamenání NSDAP (Coburger Ehrenzeichen).

[363] Zde Soud srovnáním symbolu OS-DS (obrázek pod č. 9)

9.

a vyznamenání zmíněných svědkem (obrázky pod č. 10)

10.

dospěl k závěru., že jejich podobnost vyplývá v zásadě pouze z protnutí podkladového symbolu mečem. Jak v této souvislosti podotkla DS, symbol meče nebo jiné sečné zbraně se objevuje i ve znacích oficiálních institucí. Oproti tvrzení Dělnické strany, která zdůraznila skutečnost, že členové jejích Ochranných sborů nejsou ozbrojeni, lze podotknout, že symbol meče se zpravidla objevuje ve znaku ozbrojených sborů. Tato skutečnost ovšem sama o sobě nevede ke ztotožnění symbolů OS-DS se symbolikou německého nacionálního socialismu. Taková vazba není dána díky použití meče v symbolu OS-DS, ale v použití podkladového symbolu – červeného ozubeného kola na bílém podkladu s černými iniciálami OS DS uvnitř, které podobně jako v případě symbolu DS připomíná znaky DAF a FAP.

[364] Z výslechu svědka Mgr. Michala Mazla také vyplynulo, že k německému nacionálnímu socialismu odkazuje řada hesel užívaných Dělnickou stranu. V této souvislosti zmínil zejména „Nejvyšší ctí je naše věrnost“ – jako heslo SS, dále „Evropo, povstaň. Za společnou Evropu našich lidí.“ – odvozené z hymny nacistické strany „Deutschland, erwache!“, dále „Národní socialismus, hned!“ – převzaté z německé neonacistické scény „Nationalsozialismus, jetzt!“, s tím, že oba posledně jmenované slogany jsou užívány k vytvoření evropské identity neonacistů. Podobně je v tomto prostředí používán termín „Pevnost (Festung) Evropa“, který se vžil pro soustavu opatření všeho druhu proti „neevropským“ vlivům.

[365] Co do symbolů užívaných Dělnickou stranou tedy Soud uzavřel, že i ty zřetelně navazují na některé symboly německého nacionálního socialismu, příp. neonacismu.

[366] Pokud DS navrhla k důkazu svou žalobu proti České republice (Ministerstvu vnitra) ze dne 28. 5. 2007, o odstranění neoprávněného zásahu do dobré pověsti právnické osoby, neshledal Soud tento důkaz pro své rozhodování podstatným. Žaloba se týkala zařazení symbolu DS (shora posuzovaného červeného ozubeného kola na bílém podkladu s černými iniciálami DS uprostřed) Ministerstvem vnitra v Instrukci „Symboly používané extremisty na území ČR v současnosti“. Soud hodnotil tento symbol DS na základě shora

popsaných důkazů. Již existující rozhodnutí civilního soudu o citované žalobě by pro rozhodování Soudu mohlo být relevantní (srov. § 52 odst. 2 s. ř. s.), za jeho neexistence však Soudu nic nebránilo posoudit si tuto otázku zcela samostatně. Nelze ostatně ani přehlédnout, že symbolika DS se neomezuje pouze na zmíněné ozubené kolo, kterého pouze se předmětná žaloba týká.

[367] Dále DS navrhla v této souvislosti k důkazu článek „Bývalí republikáni založili Dělnickou stranu". Zde Soud uzavírá, že tento článek nemá pro jeho rozhodování bezprostřední význam, jelikož se vztahuje k okolnostem vzniku DS a nikoliv k vládou předestřeným důvodů, pro které požaduje její rozpuštění. Je proto vhodné opět připomenout, že Soud hodnotí důvodnost návrhu podle skutkového stavu, který tu je v době jeho rozhodování, nikoliv podle okolností, které existovaly v minulosti, např. při zakládání politické strany.

V.4 Ochranné sbory DS

[368] Vláda Dělnické straně vytkla také vytvoření Ochranných sborů. Uvedla, že velká část jejich členů nesplňuje jednu z podmínek pro přijetí, kterou je čistý trestní rejstřík. Aktivními členy OS-DS jsou navíc osoby výrazně spjaté s krajně pravicovými hnutími, často ozbrojené. Politickým stranám nepřísluší vměšovat se do funkcí státních orgánů ani vytvářet ozbrojené složky, nebo organizační jednotky s ozbrojenými členy. OS-DS často cílí činnost (tzv. monitorovací hlídky) do problémových lokalit, a v souladu s programem DS, ze kterého je zřejmá podpora romské segregaci, cíleně vyvolávají strach u členů romské komunity a tím vytvářejí společenské napětí. Členové DS a OS-DS se snaží vyprovokovat jednání, na které poté reagují a vytvářejí dojem, že sjednávají pořádek. Ve skutečnosti pořádek narušují a vyvolávají nepokoje nejen v místě pořádání akcí, ale i v ostatních místech, kde se soustředí minority, vůči nímž akce primárně směřují.

[369] Ke svým Ochranným sborům Dělnická strana zdůraznila, že nejsou ozbrojené. Jedná se o její členy a sympatizanty. Jejich cílem je ochrana představitelů a shromáždění strany zejména před „*organizovanými útoky různých bojůvek, napojených, inspirovaných a často přímo řízených vládními orgány*". Dělnická strana poukázala také na „*tzv. Romské hlídky, které podle serveru Novinky.cz ... začaly procházet mosteckým sídlištěm Chanov, za účelem dohledu nad pořádkem a zároveň upozorňovat na přestupky či trestné činy ve městě*" a dodala, že se ve srovnání s jejími Ochrannými sbory jedná „*o stejný cíl i činnost, jenže vládou podporovanou*". DS připustila, že mohla suplovat činnost místních samospráv, ale podotkla, že se díky tomu podařilo „*dosáhnout aktivity některých měst a obcí při postupu proti různým živlům, kteří ohrožují českou většinu*".

[370] Soud zjistil, že OS-DS „*vznikly s účinností k 1. únoru 2008 s rozhodnutí Předsednictva Dělnické strany. Vrchním velitelem OS-DS je předseda strany, jemuž je podřízen výkonný tajemník. Další členění je na vedoucí pro Čechy a pro Moravu a Slezsko. Zemským vedoucím podléhají vedoucí pro kraje, dále městští či obecní vedoucí. Se vznikem OS-DS bude zahájen i nábor, ve kterém musí zájemci o členství prokázat svoji zdravotní a psychickou způsobilost a předložit výpis z rejstříku trestů. ... Úkolem OS-DS bude ochrana stranických představitelů, organizování a dohled nad stranickými akcemi a případná pomoc občanům při řešení nejrůznějších problémů*", OS-DS mají také svůj Kodex (www.delnicka-strana.cz).

[371] Dále vláda předložila důkazy k některým „akcím“ DS, resp. OS-DS. Takto Petr Kotáb 8. 3. 2009 vyzval na webových stránkách DS „vedení města k řešení“ v textu, podle kterého se Krupka začíná *„pomalu měnit v cikánské ghetto, podobně jako například litvínovské sídliště Janov, Postoloprty, části Bíliny, Mostu, Ústí nad Labem a mnoho dalších měst a obcí.Kriminalita je v Krupce opravdu veliká. Obchodníci i obyčejní občané nemají proti řádění cikánských zlodějských partiček prakticky žádnou šanci. Kradou každodenně ... Občané města jsou proti jejich řádění bezbranní. Špína je v částech města osídlených cikány neuvěřitelná. Na ulicích jsou zcela běžně k vidění lidské výkaly. Nejhorší situace nastává po výplatě sociálních dávek. Hospody a herny jsou plné cikánů, kteří jsou schopni za jedinou noc tyto příspěvky určené sociálně slabým občanům, prohrát v automatech a prolít hrdlem. V ulicích města je poté do časných ranních hodin neuvěřitelný hluk a bordel. ... Drtivá většina cikánů nepracuje, takže hluk do časných ranních hodin je naprostou samozřejmostí. Je zde také načerno nastěhováno mnoho cikánských rodin ze Slovenska. A prozatím proti tomuto nikdo nic nedělá. To se však musí změnit. Dělnická strana začíná situaci v Krupce monitorovat a vyzývá vedení města k nápravě zmíněných skutečností. ... Slušní občané Krupky musejí mít zajištěno právo na klidný a různými parazity nerušený život.*“

[372] Dále vláda k důkazu předložila řadu článků umístěných na webových stránkách tzv. Vzdororadnice Litvínov, stínové radnice Dělnické strany, (www.radnice-litvinov.cz). Zde byla umístěna mj. výzva, resp. informace o „SOS lince“ - *„Máte potíže se svými spoluobčany v místě bydliště? Nedokázala vám pomoci radnice ani místní policie? Volejte naše dvě SOS linky Ochranných sborů DS, které se věnují monitorování v rizikových oblastech:*“. K OS-DS je dále zmínka v článku „Oběti cikánů v Krupce přijeli podpořit i lidé z Litvínova“, podle kterého mj.: *„V sobotu 18. dubna se uskutečnila v Krupce na Teplicku monitorovací akce Ochranných sborů Dělnické strany (OS-DS). Stalo se tak na pozvání místních občanů, kteří žijí v nesnesitelných podmínkách, které jim způsobuje místní nepřizpůsobivá cikánská komunita.*“ O akci DS předem informovala na svých webových stránkách pod názvem „Den „18“ je tady: Krupka, Ústí, Pardubice, Kolín“ s tím, že *„douho očekávaný 18. duben je zde. Na pořadu dne jsou celkem čtyři významné akce českých nacionalistů. Zatímco v Ústí nad Labem si večer Autonomní nacionalisté připomenou smutečním pochodem oběti bombardování města v roce 1945, Ochranné sbory pomohou žijícím obětem v Krupce u Teplic, které jsou již celé roky terorizovány cikánským morem.*“ O průběhu akce následně informoval text „OS-DS KRUPKA – 18. 4. 2009“ umístěný na www.nacionaliste.webnode.cz.

[373] Dělnická stran se na stejné místo vrátila, jak vyplývá z textu „Dělnická strana opět navštívila Krupku“ (www.delnicka-strana.cz), podle kterého *„Ochranné sbory Dělnické strany (OS-DS) dnes po pouhém jednom týdnu opět navštívily severočeské město Krupka na Teplicku. Do akce se zapojila stovka aktivistů Dělnické strany (DS), které přišla podpořit řada místních občanů. Proti nim se postavilo několik stovek cikánů z různých měst, které podpořila skupinka opilých a zfetovaných příznivců extremistického spolku Antifa.*“. O shromáždění předem informovalo na svých webových stránkách i město Krupka, které v textu „Upozornění – shromáždění Dělnické strany v Krupce“ mj. varovalo, že *„je vysoký předpoklad, že dojde k incidentům*“ a vydalo řadu doporučení, jak se chovat a zabezpečit majetek. Na osoby, které by se shromáždění účastnily, město apelovalo, aby se chovaly bezkonfliktně a nenechaly se vyprovokovat ke střetu s druhou stranou.

[374] Další akce OS-DS se odrazila ve zprávách na webových stránkách DS „Ochranné sbory DS budou nasazeny v Postoloprtech“, podle které *„Severočeské město Postoloprty je*

jedním z mnoha míst, odkud přicházejí na adresu Dělnické strany (DS) od místních občanů žádosti o pomoc s vyřešením problémů, které způsobuje nepřizpůsobivá cikánská menšina. Dělnická strana se rozhodla vyjít místním slušným občanům vstříc“, a „Konečně řešení pro Postoloprty“, podle které „*nepřizpůsobivým v Postoloprtech zvoní hrana! Již tuto sobotu 21. února zamíří do městečka na Lounsku monitorovací hlídky Ochranných sborů Dělnické strany ... dojde ... k veřejnému zhodnocení výsledků monitoringu, do kterého se mohou zapojit i místní obyvatelé, znechucení parazitováním nepřizpůsobivé komunity*“. Zpráva upozorňovala i na možnost stažení plakátů „Konečně řešení!“.

[375] Soud již shora zmínil, že DS se přihlásila pozitivně k akci OS-DS v Litvínově/Janově dne 4. 10. 2008, jako spouštěči následných událostí tamtéž, stranou rovněž kladně hodnocených. Ve světle tohoto postoje nelze další akce OS-DS v Krupce a Postoloprtech vnímat jinak než jako pokus o vyvolání obdobných událostí. Vzhledem k jazyku užitému touto stranou v oznámení o budoucím nasazení Ochranných sborů a způsobu informování o situaci v daných lokalitách Soud neměl pochyb, že cílem DS bylo vyvolání rasové nesnášenlivosti. Tento závěr je podpořen i dalšími kryptogramy užitými Dělnickou stranou. Informovala-li Dělnická strana o shromáždění v Krupce jako „den 18 je tady“, přičemž číslovka 18 byla dále zvýrazněna uvozovkami, Soud vyšel z výpovědi svědka Mgr. Michala Mazla, že neonacistické hnutí užívá číslovku 18 jako symbol iniciál Adolfa Hitlera. Obdobně informace uvozená názvem „Konečně řešení pro Postoloprty“ vyvolává jednoznačné asociace s „konečným řešením židovské otázky“ režimem Adolfa Hitlera a to tím spíše, že následná věta informace zněla „*Nepřizpůsobivým v Postoloprtech zvoní hrana!*“.

[376] Odmítla-li proto DS u jednání jakoukoliv souvislost činnosti Ochranných sborů s tzv. Třetí říší, neshledal Soud, ve světle svých závěrů vyjádřených shora, její vyjádření důvěryhodným.

[377] Na základě provedeného dokazování Soud nezjistil, že by se uskutečnil „monitoring“ nějaké lokality Ochrannými sbory po akci v Krupce 25. 4. 2009. DS k tomu u jednání uvedla, že na základě rozhodnutí předsedy strany a předsednictva jsou v současné době příslušníci OS-DS nasazováni pouze jako pořadatelská služba při shromážděních DS a strana ani do budoucna neplánuje jejich jiné nasazení. V tomto směru DS nenavrhla žádné důkazy, s výjimkou slova jejího předsedy.

[378] Ke složení OS-DS, resp. osob, které jako členové těchto sborů vystupovaly, Soud provedl k důkazu zprávu Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy (Služby kriminální policie a vyšetřování) ze dne 25. 8. 2009, č. j. KRPA-27025-4/ČJ-2009-000088, která se obsahově prakticky překrývala s dalším důkazem, zprávou Policejního prezidia České republiky (Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování) ze dne 31. 8. 2009, č. j. PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO. Tyto zprávy shodně uváděly řadu osob spjatých s prostředím pravicového extremismu, které byly označeny bílou páskou na ruce jako pořadatelé na shromáždění Dělnické strany v Praze 1. 5. 2008, specifikovaly jednotlivé pravicově zaměřené akce, jichž se jmenované osoby účastnily, a obsahovaly seznam obvinění, která byla těmto osobám sdělena, případně jejich odsouzení. Soud předem dalšího odůvodnění na tomto místě připomíná, že v rámci trestního práva platí zásada presumpce neviny. K prostému sdělení obvinění proto Soud nepřihlížel. Osobami označenými jako pořadatelé na jmenovaném shromáždění DS byli Tomáš Kebza, Jiří Tůma, Lukáš Rod, Jan Strnad, Antonín Nedvěd, Petr Knor, Petr Svatek a Jan Dufek. Účast těchto osob na jmenovaném shromáždění a jejich pořadatelská činnost byly prokázány

také fotografiemi z uvedeného shromáždění. Identifikace těchto osob byla vedle legendy připojené k fotografiím provedena i v rámci svědecké výpovědi mjr. Mgr. Davida Jandy. Ten byl v rámci své přesvědčivé a zcela věrohodné výpovědi schopen identifikovat např. i zakukleného Jiřího Tůmu s tím, že většinu osob pohybujících se v prostředí pravicového extremismu dlouhodobě zná a řadu z nich je schopen poznat i v případě jejich maskování podle postavy, chůze, držení těla, gest atd. Jmenované osoby svědek jednoznačně charakterizoval jako příslušníky neonacistického hnutí. Příslušnost jmenovaných osob k pravicovým extremistům byla prokázána vedle zmíněných zpráv a výpověďmi i fotografiemi z některých pravicově extremistických akcí, jichž se účastnili.

[379] V souvislosti se shromážděním v Praze 1. 5. 2008 DS ve vyjádření k návrhu tvrdila, že není podložené tvrzení o členství pořadatelů v hnutí Národní odpor. Teprve v rámci jednání DS, resp. její předseda, namítl, že mu jmenované osoby s výjimkou Tomáše Kebzy nejsou známy. Posléze ještě k přímému dotazu Soudu DS uvedla, že byla pouze spolupořadatelem předmětného shromáždění, spolu s hnutím Svobodná mládež Praha, DS nezajišťovala pořadatelskou službu

[380] Soud především konstatuje, že vývoj argumentace DS k pořadatelství jmenovaných osob snižuje její věrohodnost. Zároveň však Soud dodává, že vláda neprokázala, ani nenavrhla žádné důkazy k tvrzení, že by tyto osoby vykonávaly pořadatelskou činnost na shromážděních DS po shora rozebíraném shromáždění (přestože se některé z těchto osob účastnily dalších shromáždění DS jako účastníci).

[381] Ve vztahu k pořadatelské službě na shromážděních DS byl dále u jednání svědkem kpt. Ing. Rostislavem Chobolu jmenován Jakub Kotlář s tím, že byl označen páskou pořadatele na shromáždění DS v Litvínově 17. 11. 2008. Věrohodně a přesvědčivě vypovídající svědek identifikoval Jakuba Kotláře ve shodě s dalším prováděným důkazem, Podkladovou analýzou ke kriminálně závadovým osobám Severomoravské krajně pravicové scény neonacistické organizace Národní odpor a z řad radikálů Autonomních nacionalistů zařazených na kandidátky Dělnické strany (zpracovanou právě svědkem), jako krajně pravicového aktivistu neregistrované neonacistické organizace Národní odpor Slezsko a klíčovou osobu a organizátora mnoha aktivit pravicového extremismu na území severní Moravy.

[382] V tomto směru Soud dále dodává, že podle vyjádření DS u jednání čítají její Ochranné sbory v současné době cca 20 osob. Nejsou organizovány podle jednotek vymezených v oznámení o založení Ochranných sborů, ale zhruba polovina z nich působí v Čechách a polovina na Moravě. DS zároveň v současné době nepřijímá žádné nové zájemce o členství v Ochranných sborech. Dále DS uvedla, že poslední monitoring OS-DS se uskutečnil na jaře r. 2009 a od té doby OS-DS vyvíjejí činnost pouze jako pořadatelská služba na mítincích strany. Členové OS-DS neprocházejí žádným výcvikem, nejsou uniformovaní, jejich činnost je dobrovolná v rámci volného času.

[383] Ve vztahu k Ochranným sborům DS Soud učinil dílčí závěr, že jejich činnost v minulosti, tj. naposledy cca tři čtvrtě roku před rozhodováním Soudu, směřovala k vyvolávání konfliktů a rasové nesnášenlivosti vůči romskému etniku. Tvrzené omezení jejich činnosti je relativně krátkodobé, aby bylo možné činit závěry o změně jejich předchozí aktivity. Dále, i když nebylo prokázáno, že se jedná o členy OS-DS, bylo prokázáno, že pořadatelskou službu na shromážděních pořádaných a spolupořádaných Dělnickou stranou, vykonávaly osoby spjaté s krajně pravicovou, resp. neonacistickou

scénou v ČR. Dělnickou stranou tvrzené změny, tj. zejména omezení činnosti OS-DS pouze na pořadatelskou službu a nezávadné profily členů nebylo možné ověřit. Tvrzení o počtu členů nebylo podloženo žádnými důkazy, tím méně pak bylo prokázáno, o jaké osoby se jedná. Jakýkoliv přezkum, zda se nejedná o osoby spojené s neonacistickým hnutím, tak byl vyloučen. Provedené důkazy a příklad shora jmenovaného Jakuba Kotláře spíše naznačují, že složení OS-DS odpovídá shora popsanému programovému zaměření této strany.

[384] Pro úplnost Soud doplňuje, že DS v souvislosti s činností svých Ochranných sborů poukázala zcela nepřípadně na romské hlídky na sídlišti Chanov (článek „Romská hlídka poprvé vyrazila do ulic problémového sídliště Chanov“, www.novinky.cz). Z citovaného důkazu vyplývá, že tzv. romské hlídky byly ustaveny ve spolupráci s městskou policií, jejich členové pracují v rámci dohod o pracovní činnosti a související mzdové náklady hradí Ministerstvo vnitra. Je zřejmé, že tento model je kvalitativně nesouměřitelný s OS-DS, tedy skupiny osob organizované v rámci politické strany, jejíž činnost je již z hlediska ústavních principů oddělená od státu (čl. 20 odst. 4 Listiny). Z tohoto ústavního principu rozvedeného Zákonem (§ 5 odst. 1) zároveň vyplývá, že politické strany mají zapovězeno zasahovat svou činností do činnosti orgánů státu, resp. suplovat výkon státní moci, s výjimkou institucionalizovaného podílu na výkonu moci v návaznosti na výsledku voleb.

V.5 Propojení Dělnické strany s jinými subjekty

[385] Vláda dovozuje důvodnost návrhu na rozpuštění DS rovněž z její tvrzené spolupráce s neonacistickými a ultranacionalistickými hnutími, a to konkrétně s Národním odporem, Autonomními nacionalisty, Resistance Women Unity, Národním korporativismem a Dělnickou mládeží. K tomu Soud konstatuje, že toto tvrzení by mělo v nyní projednávané věci relevanci za splnění a prokázání dvou podmínek: „závadnosti“ jmenovaných subjektů (tj. jejich protiprávní činnosti) a jejich faktické spolupráce s DS.

[386] Ke druhé uvedené podmínce Soud uvádí, že se - s výjimkou Dělnické mládeže – nejedná o hnutí, která by existovala formálně právně, tj. že by např. byla zaregistrována na Ministerstvu vnitra podle zákona č. 83/1990 Sb., o právu sdružovacím, resp. že by měla nějakou jinou právní formu. Nic takového ostatně netvrdila ani vláda. Jak plyne podrobněji z dále provedeného rozboru dokazování, tato hnutí v současnosti zásadně působí na principu odporu bez vedení (*leaderless resistance*), jsou organizována velmi volně, bez pevné formální struktury a mají do značné míry spontánní povahu. Jejich vnitřní komunikace a rozhodování neprobíhá standardními mechanismy typu hierarchického rozhodování orgánů sdružení, ale zejména díky komunikaci prostřednictvím elektronických sítí. Proto je zřejmé, že neexistují ani žádné statutární orgány, stanovy, majetek, sídlo atp. těchto hnutí. Již z povahy věci tedy jejich spolupráci s DS nelze prokazovat standardními formalizovanými institucemi typu smluv o spolupráci, členskými průkazy, hierarchickou strukturou členů apod. Pokud proto DS v průběhu jednání opakovaně trvala právě na takovýchto důkazech a dokonce zpochybňovala samotnou existenci Národního odporu, když např. opakovaně vyzývala vládu k předložení smlouvy o její spolupráci s DS, je zřejmé, že vědomě dezinterpretovala podstatu označených hnutí. Pokud totiž tato hnutí existují pouze fakticky a nikoliv právně, fungují zcela neformálně a nejsou založena na hierarchické struktuře, nelze očekávat, že právě jejich spolupráce

s jinými subjekty bude mít písemnou podobu. Trvání DS na předložení důkazů o formalizovaném propojení je proto zavádějící a zcela se míjí s povahou označených hnutí.

[387] Z jediného důkazu plyne informace o jakési dohodě mezi DS a dalšími hnutími – z textu L. Malého ze dne 11. 2. 2009 „V očekávání" (www.cz.altermedia.info), podle nějž mj. *„někdy na jaře došlo k gentlemanské dohodě mezi Dělnickou stranou a Národním odporem k vzájemné podpoře. Současně byli do strany přijati i lidé z hnutí Autonomních nacionalistů. Ze strany vedení DS to byl zajisté rozumný tah, jenž vedl k sjednocení pravicových subjektů, ale hlavně k zmohutnění a zviditelnění strany a jejího předsedy*." V reakci na tento důkaz DS předložila dopis L. Malého ze dne 11. 10. 2009, adresovaný ministru vnitra, v němž jmenovaný protestuje proti manipulaci s fakty, když sice nepopírá svoje autorství citovaného textu, avšak s tím, že nikdy neměl žádné důkazy o smlouvách DS s jinými hnutími a jde proto výhradně o jeho vlastní domněnky.

[388] Tato tvrzení Soud vyhodnotil tak, že s ohledem na výše uvedenou neformální povahu NO i AN skutečně není podstatné, zda bylo prokázáno uzavření dohody mezi označenými subjekty a text L. Malého proto nevnímá jako potvrzení jejich formalizované spolupráce. Na straně druhé však nelze přehlédnout, že L. Malý je, resp. přinejmenším v nedávné minulosti byl (DS jej ve svém vyjádření označuje za svého bývalého člena), jedním z významných a jistě tedy i dobře informovaných představitelů DS (o čemž kupř. svědčí to, že jménem této strany opakovaně mluvil na různých shromážděních a publikoval v médiích). Z citovaného textu plyne, že se DS podařilo sjednotit pravicové subjekty, přičemž k jejímu největšímu zviditelnění došlo demonstrací 17. 11. 2008 v Janově. Jinými slovy, tento důkaz zmíněnou spolupráci potvrzuje. Soud má pochopitelně za to, že důležitá je fakticita a nikoliv formalizovaná podoba této spolupráce. Právě zmíněná fakticita je přitom doložena řadou dalších důkazů (viz podrobněji níže).

[389] Za významný důkaz potvrzující přinejmenším v obecné rovině spolupráci zmíněných subjektů považuje Soud rovněž text umístěný dne 8. 4. 2008 na webové stránce www.nacionaliste.com, jehož autorem je představitel Národního korporativismu J. Petřivalský (současný funkcionář – předseda rozhodčí komise DS). Je v něm uvedeno, že NK končí svoji činnost a *„pobočky NK budou nadále pokračovat ve své práci pod hlavičkou Autonomních nacionalistů. Dále vyzýváme všechny naše členy, kteří mají zájem o politickou činnost na oficiální úrovni ke vstupu do Dělnické strany*." Z tohoto důkazu má Soud jednak za prokázáno personální propojení NK a AN a dále snahu o politickou profilaci osob spojených s AN a dříve NK právě prostřednictvím oficiální politické platformy, kterou je DS.

[390] Lze tak shrnout, že pro vyvození skutkových závěrů o propojení DS s označenými hnutími není nutno prokazovat jejich formalizovanou a institucionalizovanou spolupráci, jelikož to objektivně ani není možné, nýbrž postačuje prokázat provázanost faktickou. Tento způsob propojení pak lze dovodit zejména z hlediska pořádání společných akcí, personální propojenosti a dalších aktivit (vzájemná podpora, výměna informací apod.).

V.5.1 Národní odpor (NO)

[391] Jak plyne z dříve předestřeného, Soud se nejprve zabýval otázkou existence (Dělnickou stranou v průběhu jednání opakovaně zpochybňované) a protiprávnosti Národního odporu. V tomto směru dospěl k závěru, že NO skutečně představuje

neregistrovanou radikální neonacistickou organizaci, která je rozhodující součástí krajně pravicové politické scény. Vycházel přitom z některých rozhodnutí trestních soudů, předložených vládou, jejichž závěry – coby „předběžnou otázku *sui generis*“ – plně respektuje. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 5 Tdo 79/2006, tak plyne, že NO představuje neonacistické hnutí, které vyvíjí činnost spočívající mj. ve vydávání periodik a organizaci srazů jejích přívrženců často doprovázených hudební produkcí tzv. skinheadských skupin. Jde o hnutí do určité míry organizované, leč formálně neregistrované. Je přitom nepochybné, že hlásá stanoviska a zastává postoj zjevně neslučitelný se zachováním práv a svobod všech lidí, zejména práva na existenci a rovné postavení národnostních a rasových menšin (čl. 1, 3 odst. 1, 24 a 25 Listiny).

[392] K obdobným závěrům dospěl Krajský soud v Brně, který ve svém usnesení ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. 4 To 98/2009, potvrdil rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. T 179/2008. V tomto usnesení krajský soud uvedl, že není pochyb, že NO *„je takovým hnutím, které je decentralizované, bez centrálního vedení nebo jednoho vůdce, fungující na principu kooperace jednotlivých lokálních autorit, kdy jednotlivé akce jsou na lokální úrovni koordinovány.“* Krajský soud tak potvrdil názor městského soudu, že se jedná o hnutí decentralizované *„do různých buněk, jejich členové však o sobě vědí, vzájemně se setkávají a společné akce pořádají…“*. Krajský soud se ztotožnil s názorem městského soudu rovněž v tom, že NO je hnutím směřujícím k potlačení práv a svobod člověka a hlásající národnostní a rasovou zášť vůči odlišným skupinám lidí ve smyslu ustanovení § 260 tehdy platného trestního zákona. Soud přitom uvedl, že tento závěr není potřeba odborných znalostí a postačuje *„paměť, zejména historická, tolerantnost a uznávat podstatu života, kterou je mnohost, četnost a rozdílnost.“* Potvrdil tak názor městského soudu, že NO představuje organizaci zastřešující neonacistickou scénu v ČR a hlásající stanoviska a zastávající postoje zjevně neslučitelné se zachováním práv a svobod lidí. Barevná symbolika NO má vztah k historickým fenoménům německého nacionálního socialismu a poválečného neonacismu.

[393] Extremistická a protiprávní orientace a činnost NO je patrná rovněž z některých jeho akcí. Soud má za prokázáno, že příznivci NO dne 17. 9. 2005 uspořádali neonacistický koncert (tzv. white power music – WPM) v obci Křtětice a v jeho rámci byla oslavována osoba Rudolfa Hesse. Účastníci se zdravili pozdravem „Sieg Heil“ a byla používána svastika a další nacistické symboly. Podobně 10. 12. 2005 v Praze, ul. Zenklova, proběhlo setkání „nejvěrnějších soukmenovců“ NO, v jehož rámci opět v reprodukované hudbě a projevech účastníků zazněly skladby podněcující rasovou nenávist, antisemitismus a k propagaci nacismu (viz Zpráva ÚOOZ SKPV ke krajně pravicovému hnutí „Národní odpor“, ze dne 29. 10. 2008, č.j.: ÚOOZ-541-/ČJ-2008-27). Citovaná zpráva dále předestírá výsledky domovních prohlídek u představitelů NO B. Šišáka a E. Sedláčka, u nichž se našly materiály svědčící o jejich aktivitách v rámci skinheadské scény a také materiály propagující nacismus a antisemitismus. Symbolika NO opět vychází z výše pojednaného tzv. barevného akordu.

[394] Jak je pojednáno podrobněji níže (V.6), o neonacistickém zaměření NO, o jeho nesnášenlivosti k některým skupinám obyvatel a o používání násilí svědčí rovněž některé konkrétní akce. V tomto směru byla v řízení prokázána účast aktivistů NO na shromáždění nacionálních socialistů v Budapešti dne 9. 2. 2008 pod názvem „Den cti“, na kterém byla uctěna poslední jednotka SS, která se v roce 1945 bránila Rudé armádě. Tito aktivisté zde představili nový transparent s nápisem „Nationaler Widerstand Böhmen und

Mähren“. Jednalo se zejména o T. Kebzu, R. Langa, M. Hrocha a P. Ludvíka. Další akce, jejíž součástí výzdoby byl i transparent NO, byl koncert WPM dne 24. 8. 2007 v restauraci osady Poddubí. Veřejně vystoupili aktivisté NO také na shromáždění homosexuálů pod názvem „Queer parade“ dne 28. 6. 2008 v Brně, které násilným způsobem narušovali (viz Zpráva ÚOOZ SKPV ke krajně pravicovému hnutí „Národní odpor“, ze dne 29. 10. 2008, č.j.: ÚOOZ-541-/ČJ-2008-27). Ke spáchání trestné činnosti (výtržnictví, úmyslné ublížení na zdraví, útok na veřejného činitele) ze strany aktivistů a stoupenců NO došlo v rámci tzv. trestné výpravy proti romské komunitě v Janově 17. 11. 2008. Žádnou z těchto skutečností přitom DS během jednání před Soudem nezpochybnila, když pouze opakovaně uvedla, že s těmito akcemi neměla nic společného.

[395] Soud dospěl k závěru o protiprávnosti aktivit Národního odporu rovněž na základě řady informací a článků, publikovaných na webové stránce www.odpor.org. Skutečnost, že se jedná o stránku Národního odporu, je patrná z jejího obsahu (viz zejména rubrika „kontakty“, v níž jsou uvedeny kontaktní údaje na jednotlivé regionální organizace NO, anebo texty typu „Prohlášení o vzniku NO Svitavsko“ ze dne 30. 8. 2008). V tomto případě spatřuje Soud protiprávnost činnosti NO zejména v pozvánkách na konkrétní akce se zjevně extremistickým zaměřením a také ve zveřejňování nacionalistických, příp. rasově nesnášenlivě orientovaných textů. K závěru, že www.odpor.org představuje informační server NO, ostatně dospěl i Městský soud v Brně ve shora citovaném rozsudku ze dne 5. 11. 2008.

[396] Z konkrétních provedených důkazů textů publikovaných na www.odpor.org Soud odkazuje např. na zjevně rasistický obsah článku „Postavme se černému rasismu v Přerově!“ (ze dne 29. 3. 2009), v němž se zejména hovoří o etnicko-rasových problémech, jež Systém nedokáže, nechce a nesmí řešit, „*neboť s řešením této otázky stojí a padá sionokapitalistický princip globální nadvlády*“. „Cikánské“ etnikum je zde označováno za nepracující třídu, a to i s ohledem na svůj genofond a kulturní tradici, a jejich integraci brání „*geneticky zakódovaný parazitický reflex*“.

[397] Neonacistický obsah má rovněž text publikovaný dne 8. 12. 2008 na www.politikacz.nazory.cz, obsahující odkaz na www.odpor.org, a nazvaný „Nacionální socialismus dnes“. Autor zde rozebírá program nacionálního socialismu v historii; tvrdí, že komunistický převrat byl v Rusku proveden z většiny zahraničními a domácími Židy a kazatelem jednoty a sociální spravedlnosti se stal teprve Adolf Hitler (jeho fotky doprovázejí článek). Současné pojetí nacionálního socialismu je založeno na neposkvrněnosti krevní linie a kontinuálně navazuje na ideologii německého nacismu (blíže viz V.3).

[398] Rovněž text umístěný na www.odpor.org dne 22. 12. 2008 a nazvaný „Nacionální socialismus“ je zcela otevřeně neonacisticky zaměřený. Jsou v něm totiž jako pozitivní prezentovány cíle národního socialismu, o který autor textu usiluje, a to jako bílá Evropa a bílý svět, kdy zdravá společnost je pouze ta, která je tvořena obyvateli spřízněné krve (rasy). Úkolem státu je vlastnictvím a kontrolou velkých podniků zajistit stálou zaměstnanost; mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem nastane souhra, které však bude dosaženo na základě rasové příslušnosti. Právě rasová sounáležitost zaručí harmonické fungování zdravé společnosti a dostatečný životní prostor pro bílého člověka. Demokracie je označována za nefunkční. Závěr textu se otevřeně přihlašuje k principům Třetí říše „*ano té říše, která dle dnešních hysterických řvounů z řad židů a jim podobných stvůr šířila čiré zlo a chtěla pouze ničit, zabíjet a vyhlazovat*.“ Nacionální socialisté zatočí se svými nepřáteli,

jelikož „*naše cesta vede skrze krvavé řeky ... Jsme v situaci, kdy je naše rasa vybíjena, a proto nemáme nejmenší důvod nakládat s nepřáteli „po křesťansku*"". Článek „Horst Wessel – Vlajku vzhůru. Příběh nacionálního socialisty" (vloženo na www.odpor.org dne 23. 9. 2006) je oslavou velitele SA a člena NSDAP, zastřeleného v roce 1930. Článek končí zvoláním „Heil Horst Wessel!" K tomuto textu je připojen překlad článku J. Goebbelse z časopisu Der Angriff, nazvaný „Vlajku vzhůru".

[399] Jednoznačně antisemitské vyznění má podle názoru Soudu text „Židé a sionisté hlavní pákou zrodu ČSR" (vloženo na www.odpor.org dne 2. 10. 2008), v němž je první republika označována za žido-zednářskou ČSR, příp. za židokratickou republiku. Jakkoliv totiž se údajně jedná pouze o překlad části knihy bývalého izraelského velvyslance v ČR (1993-1995) Moshe Yegara „Československo, sionismus a Izrael", je podstatné, do jakého kontextu jej zasadil zpracovatel. Ze samotného textu plyne, že prvorepublikoví politici na čele s Masarykem byli vnímaví pro uznání národních práv Židů, a to již proto, že sami bojovali o uznání během I. světové války a již od Hilsnerova procesu měli dobré vztahy s židovskou komunitou a organizacemi. Masaryk vždy považoval Židy za homogenní národ a jeho styky mu pomohly i při získání podpory od prezidenta W. Wilsona. Nakonec se Československo stalo prvním státem, v němž byla úředně uznána židovská národnost. Z těchto skutečností však neznámý zpracovatel textu dovozuje, že ČSR představovala „žido-zednářský paskvil" a že se Masaryk a jeho věrní sionisté zřejmě obrací v hrobě, když slyší o republice vybojované legionáři.

[400] Na citovaném webu byl dne 3. 4. 2009 umístěn rovněž česky a německy psaný text nazvaný „Základní úmluva mezi českými a německými kamarády", z jehož obsahu plyne, že došlo k dohodě mezi stoupenci Národního odporu v ČR, SRN a Rakousku, kterou jsou odsouzeny Benešovy dekrety. Dále se v této smlouvě odkazuje na „*tradici Německé říše a spojenců říše jako jádra a opory Evropy. Nepřátelskou mocí páchanou zkázu na našich národech skrze biologické a ekonomické zatěžování cizími vlivy může zastavit jen náš společný boj.*"

[401] Vláda předložila jako důkazy rovněž dokumenty nazvané Strategie boje proti extremismu za roky 2006, 2007 a 2008, zpracované Ministerstvem vnitra a schválené vládou. Z těchto dokumentů především plyne, že Národní odpor a Autonomní nacionalisté jsou považováni za neonacistická hnutí a jsou zde mapovány jednotlivé akce jejich stoupenců. Stejné zjištění obsahuje důkaz předložený DS: Výroční zpráva BIS za rok 2007. Plyne z ní, že v uvedeném roce funguje neonacistická scéna i nadále podle koncepce tzv. autonomního nacionalismu a přední místo na ní zaujímal právě NO.

[402] Soud nemohl opomenout ani důkaz provedený řadou fotografií předložených vládou, které se týkají veřejných i soukromých akcí osob, spojených s Národním odporem, a v řadě případů i s DS. Na těchto fotografiích (viz zejména Podkladová analýza ke kriminálně závadovým osobám severomoravské krajně pravicové scény neonacistické organizace NO a z řad radikálů AN – fotografická příloha, předloženo kpt. R. Chobolou) jsou např. zachyceny některé osoby před vlajkami s logem Národního odporu, příp. nesoucí transparenty s tímto nápisem. Konkrétně jde (z níže označených osob, u nichž je prokázána činnost v rámci DS) o Jiřího Švehlíka a Markétu Pavlíčkovou, kteří před vlajkami hajlují; další osoby spojené s DS se podle předložených fotografií podílely na akcích NO – kupř. Benedikt Vácha, Jakub Kotlář. Z těchto fotografií a z dalších provedených důkazů je navíc zřejmé, že z kombinace používané symboliky (např. pod nápisem Národní odpor se pravidelně objevují slova „Braune Macht", tj. hnědá moc), způsobu odívání (příp. v některých případech i tetování) a místa a důvodu této prezentace

jasně plyne určitý stupeň uniformovanosti stoupenců NO, který jednak zcela vyvrací námitku DS, že NO vůbec reálně neexistuje, a dále také svědčí o celkové orientaci tohoto hnutí.

[403] Tuto programovou orientaci NO shrnuje text „Co chceme?“, v němž je uvedeno, že „*naším cílem není pouze zabíjet, ničit a vyhlazovat Rómské, černé či žluté obyvatelstvo, ale také chránit naši bílou rasu a národ před činiteli je ohrožujícími, a právě tyto činitele nenecháme nikdy v klidu usnout ani poklidně žít, budeme tu vždy aby jsme je zlikvidovali. Za tyto považujeme největší zrádce rasy – ty kteří se mísí s ostatními rasami a tak slepě degenerují vlastní dokonalejší bílou rasu; dále feťáckou lůzu, která pobízí k fetování a tím ohrožuje naše bílé děti a podkopává morálku národa; cikány okrádající a vykořisťující náš stát a rasisticky útočí na naše bílé obyvatele, ale také bojujeme perem a slovy proti naší sionistické vládě*“ (Nacionálně socialistický magazín Eagle Unit – Silesian Division, č. 1/2004).

[404] Lze tak učinit dílčí závěr, že protiprávní zaměření a činnost NO byla beze zbytku prokázána. Soud má na základě citovaných důkazů za postaveno najisto, že NO je svým ideovým zaměřením a konkrétní projevovanou činností neonacistickou organizací, založenou na rasové a etnické nesnášenlivosti, xenofobii, antisemitismu a používání násilí vůči skupinám obyvatel Soud se proto v dalším zabýval tvrzeným propojením NO a DS.

[405] Rovněž v tomto směru Soud přisvědčil argumentaci vlády, že tato spolupráce byla způsobem nevzbuzujícím žádné rozumné pochybnosti prokázána. Projevovala se přitom v několika formách: ve společném pořádání shromáždění (resp. ve vzájemném zvaní řečníků na vlastní akce), v přebírání textů ze svých webových stránek a zejména v personální propojenosti.

[406] V případě pořádání shromáždění má Soud za prokázánu spolupráci DS a NO ohledně následujících akcí (podrobněji viz V.6).

[407] Na demonstraci Národního odporu za vězněného V. Pechance dne 21. 4. 2007 v Plzni vystoupil představitel DS L. Malý (Zpráva Policie České republiky ze dne 23. 10. 2008, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, č.j.: ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27).

[408] Na demonstraci Národního odporu za vězněného V. Pechance dne 21. 7. 2007 ve Svitavách vystoupili L. Malý a předseda DS T. Vandas (viz citovaný důkaz).

[409] Na demonstraci Národního odporu v Plzni dne 1. 3. 2008 „Za svobodu slova“ vystoupil předseda DS T. Vandas (viz citovaný důkaz).

[410] Na demonstraci Dělnické strany v Praze dne 15. 3. 2008 „Za celistvost Srbska“ se podíleli aktivisté NO (viz citovaný důkaz).

[411] Demonstraci 1. 5. 2008 v Praze původně ohlásil člen NO Martin Matička, nicméně po jejím zákazu magistrátem se pořadatelem stala přímo DS, což svědčí o koordinované činnosti obou uvedených subjektů. Na této akci vystoupili představitelé NO i DS (viz citovaný důkaz).

[412] Na demonstraci Národního odporu za vězněného V. Pechance dne 26. 7. 2008 ve Svitavách vystoupili předseda DS T. Vandas a L. Malý (viz citovaný důkaz).

[413] Akce v Litvínově – Janově dne 17. 11. 2008 proběhla v návaznosti na shromáždění svolané Dělnickou stranou a nazvané „Proti pozitivní diskriminaci a policejnímu násilí“ (viz oznámení o konání shromáždění ze dne 24. 10. 2008, podepsané 1. místopředsedou DS J. Štěpánkem). Na této následné akci se významně podíleli aktivisté NO, o čemž svědčí

popis jejího průběhu včetně policejního videozáznamu. Jak plyne např. z textu umístěného na www.odpor.org dne 29. 3. 2009 a nazvaného „Postavme se černému rasismu v Přerově!“, jeho autor poukazuje na to, že „*Dělnická strana v Janově strhla lavinu, která se převalila přes celou zem*i“ a v těchto akcích je třeba pokračovat, proto dne 4. 4. 2009 pořádali Autonomní nacionalisté za podpory NO shromáždění s následným pochodem nejrizikovějšími lokalitami Přerova.

[414] O úzkém propojení DS a NO svědčí rovněž vzájemná podpora. Např. na webu www.odpor.org byla umístěna reklamní pozvánka na politicko hudební odpoledne Dělnické strany dne 11. 10. 2008 v Plzni a Chrástu, jejímž obsahem je i volební propagace DS v krajských volbách (viz Zpráva Policie České republiky ze dne 23. 10. 2008, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, č.j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27). Spíše pravidlem než výjimkou je pak skutečnost, že řada textů zveřejněných na www.odpor.org pochází z webu www.delnickelisty.cz, tzn. z oficiálního webu DS. Jedná se např. o text „Jedu do Přerova, protože nevěřím Systému“ (vloženo tiskovým odborem DS dne 31. 3. 2009; jedná se o rozhovor s „mladým aktivistou národního socialismu Miroslavem L.“, který hovoří o důvodech, pro který jeden na akci pořádanou AN za podpory NO), nebo o rozhovor s T. Kebzou, umístěný na www.odpor.org dne 7. 12. 2008. V pozvánce aktivistům a sympatizantům NO na 1. máj 2008, umístěné na www.odpor.org, je výslovně uvedeno, že oficiálními pořadateli jsou DS a Svobodná mládež Praha. Z jejího dalšího kontextu je nicméně zřejmé, že se jedná o reakci na rozpuštěné shromáždění 1. 5. 2007, kterou v Brně pořádal právě NO. O této akci následně informoval text „Report – 1. Máj 2008“, v němž se např. hovoří o odmítnutí ztotožnění se se zednáři ovládanou politikou první republiky. Podobně text místopředsedy DS J. Štěpánka „Česká mládež! Na stráž!“ byl na www.odpor.org převzat z webu Dělnických listů. V projevu na shromáždění DS dne 24. 5. 2009 v Praze předseda T. Vandas vyslovil podporu osob, kteří „byli posláni do kriminálu“ za držení transparentu s nápisem Národní odpor. Na stejném webu byl publikován text J. Petřivalského (předseda rozhodčí komise DS) „Pojďme společně k cíli“ ze dne 21. 6. 2009, bilancující výsledky voleb do Evropského parlamentu a oslovující příznivce Republikánů a Národní strany, aby podporovali DS. Stejný autor publikoval na www.odpor.org dne 1. 7. 2009 článek „Koho chcete poučovat?“, brojící proti tvůrcům Nového světového řádu.

[415] Pokud DS při jednání u Soudu opakovaně namítal, že nikdo nemůže odpovídat za to, že někdo jiný umístí jeho text na svoji webovou stránku, lze s tímto názorem – v obecné rovině – samozřejmě souhlasit. V nyní projednávané věci nicméně nelze přehlédnout, že frekvence textů představitelů DS, umisťovaných na www.odpor.org, svědčí o tom, že nejde o záležitost nahodilou, nýbrž o systematickou, která ve svém důsledku potvrzuje ideové propojení obou těchto subjektů. Jinak řečeno, pokud by mezi oběma těmito subjekty existovala názorová disharmonie, sledovaly by odlišné cíle a oslovovaly by jiný okruh příznivců, nevidí Soud žádný rozumný důvod, pro který by v takovéto míře internetová doména NO přebírala názory představitelů DS. Ani tuto námitku DS proto Soud nepovažuje za důvodnou.

[416] Personální propojenost DS a NO má Soud za prokázánu na základě řady skutečností. Především jde o to, že se na předních místech kandidátních listin DS v roce 2008 a 2009 ve volbách do zastupitelstev krajů, Evropského parlamentu a neuskutečněných voleb do Poslanecké sněmovny v řadě případů objevily osoby významně spjaté s NO.

Jejich sepětí s tímto hnutím vzal Soud za prokázané z důkazů, na něž vždy u jednotlivých osob odkazuje. Soud zjistil propojení mezi DS a NO u následujících osob.

[417] Martin Anlauf, kandidát DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (15. místo na kandidátce v Moravskoslezském kraji), zároveň aktivista NO Slezsko (Havířov), násilník Anti-Antifa (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; podobně Podkladová analýza ke kriminálně závadovým osobám severomoravské krajně pravicové scény neonacistické organizace NO a z řad radikálů AN /dále též „Podkladová analýza SM"/ a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[418] Lukáš Besta, kandidát DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (13. místo na kandidátce v Moravskoslezském kraji), zároveň aktivní účastník řady akcí NO Slezsko a v další části rozsudku analyzovaných Autonomních nacionalistů (dále též „AN") (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; podobně Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[419] Ladislav Budz, kandidát DS ve volbách do Evropského parlamentu (22. místo na kandidátce) a člen WPM (White Power Music) kapel Squad 96 a Uličníci 88, pohybuje se v prostředí NO a AN (Zpráva Policie České republiky, Policejního prezidia ČR, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 31. 8. 2009, č. j. PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO);

[420] Václav Bureš, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Plzeňského kraje (2. místo na kandidátce), hlavní organizátor demonstrace Národního odporu v Plzni dne 1. 3. 2008 „Za svobodu slova" (Zpráva Policie České republiky ze dne 24. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-1/ČJ-2008-99TO);

[421] Daniel Čerpák, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje (3. místo) a ve volbách do Poslanecké sněmovny (10. místo na kandidátce), zároveň aktivista NO Slezsko (Orlová) (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; podobně Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[422] Josef Formánek, kandidát DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (6. místo na kandidátní listině v Olomouckém kraji) a aktivní účastník akcí NO Olomouc (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; podobně Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[423] Jiří Friedrich, kandidát DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (16. místo na kandidátce v Moravskoslezském kraji) a aktivista NO Slezsko (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; podobně Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[424] Jiří Froněk, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Karlovarského kraje (2. místo na kandidátce) a čelný představitel karlovarské pobočky NO (Zpráva Policie České republiky ze dne 24. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-1/ČJ-2008-99TO);

[425] Petr Fryč, kandidát DS ve volbách do Evropského parlamentu (18. místo na kandidátce), pohybuje se v blízkosti nejaktivnějších příznivců NO (Zpráva Policie České republiky, Policejního prezidia ČR, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 31. 8. 2009, č. j. PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO);

[426] Tomáš Höger, kandidát DS ve volbách do Evropského parlamentu (21. místo) a ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje (2. místo na kandidátce), účastník akcí NO (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO);

[427] Milan Hroch, kandidát DS ve volbách do Evropského parlamentu (17. místo) a ve volbách do zastupitelstva kraje Vysočina (1. místo na kandidátce), jeden z největších aktivistů NO (Zpráva Policie České republiky, Policejního prezidia ČR, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 31. 8. 2009, č. j. PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO);

[428] Michal Hudák, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Karlovarského kraje (7. místo na kandidátce) a člen NO Karlovy Vary (Zpráva Policie České republiky ze dne 24. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. : PPR-23192-1/ČJ-2008-99TO);

[429] Andrea Juriašová, kandidátka DS ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje (16. místo na kandidátce) a účastnice řady akcí NO Slezsko (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO);

[430] Jakub Kotlář, kandidát DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (12. místo na kandidátce v Moravskoslezském kraji) a jeden z hlavních aktivistů NO Slezsko, účastník akcí AN, klíčová osoba a organizátor pravicově extremistických aktivit na severní Moravě (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; podobně Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[431] David Kundľa, kandidát DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (6. místo na kandidátce v Moravskoslezském kraji) a aktivista NO Slezsko, účastník akcí krajní pravice vč. AN (Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[432] Iveta Machová, kandidátka DS ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje (4. místo na kandidátce), organizátorka a účastnice akcí NO (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; okrajově též Podkladová analýza SM a výslech kpt. R. Choboly);

[433] Lukáš Mikuš, kandidát DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (28. místo na kandidátce v Moravskoslezském kraji), aktivista „minibuňky“ NO (Divize Zábřeh), aktivní účastník akcí NO Slezsko (Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[434] Mirko Musil, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje (1. místo) a ve volbách do Poslanecké sněmovny (1. místo na kandidátce v Moravskoslezském kraji), aktivista NO Slezsko, násilník Anti-Antifa (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; podobně Zpráva Policie České republiky, Policejního prezidia ČR, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne

31. 8. 2009, č. j. PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO; a Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[435] Markéta Pavlíčková, kandidátka DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (35. místo na kandidátce v Moravskoslezském kraji) a aktivistka NO Slezsko (Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[436] Antonín Poledník, kandidát DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (11. místo na kandidátce v Olomouckém kraji) a aktivní účastník akcí NO Olomouc (Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[437] Zdeněk Strnad, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Karlovarského kraje (4. na kandidátce) a člen NO Karlovy Vary (Zpráva Policie České republiky ze dne 24. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. : PPR-23192-1/ČJ-2008-99TO);

[438] Jiří Šlégr, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Ústeckého kraje (13. na kandidátce), aktivní účastník a organizátor akcí pravicově extremistických hnutí a NO (materiál Policie ČR, Krajské ředitelství policie Severočeského kraje, č. j. KRPU-93729/ČJ-2009-00871/ dále též „Podkladová analýza SČ"/, a výslech svědka por. Bc. Ing. J. Nováka);

[439] Nikola Štrbáň, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje (12. na kandidátce) a účastník na akcích NO Slezsko (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO);

[440] Jiří Švehlík, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Olomouckého kraje (1. na kandidátce) a ve volbách do Poslanecké sněmovny (1. na kandidátce Olomouckého kraje), člen předsednictva DS, aktivista NO Olomouc, organizátor a účastník krajně pravicových akcí vč. AN, jeden z hlavních představitelů tzv. POW (Prisoners of War) (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; podobně Zpráva Policie České republiky, Policejního prezidia ČR, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 31. 8. 2009, č. j. PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO; a Podkladová analýza SM a výslech svědka kpt. R. Choboly);

[441] Benedikt Vácha, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje (6. na kandidátce) a přední aktivista NO Slezsko (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO; okrajově též Podkladová analýza SM a výslech kpt. R. Choboly);

[442] Patrik Vondrák, kandidát DS ve volbách do Evropského parlamentu (9. na kandidátce), jeden z čelných a nejaktivnějších představitelů NO (Zpráva Policie České republiky, Policejního prezidia ČR, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 31. 8. 2009, č. j. PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO);

[443] Lucie Vyklická, kandidátka DS ve volbách do zastupitelstva Karlovarského kraje (6. na kandidátce) a členka NO Karlovy Vary (Zpráva Policie České republiky ze dne 24. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. : PPR-23192-1/ČJ-2008-99TO);

[444] Vladimír Žiška, kandidát DS ve volbách do Poslanecké sněmovny (3. místo na kandidátce Olomouckého kraje), aktivista NO Olomouc a účastník akcí krajní pravice vč. AN (Podkladová analýza SM a výslech kpt. R. Choboly).

[445] Propojenost DS a NO je rovněž (nepřímo) dovoditelná i ze skutečnosti, že Dělnická mládež, coby organizačně a personálně propojené sdružení s DS (viz níže), je vydavatelem periodického tisku s názvem Národní odpor, tj. tisku se stejným názvem, jako je popisované extremistické hnutí. Motivace takového označení periodika je přitom zcela zřejmá a postačuje zde odkázat na projev Martina Zbely (šéfredaktor Dělnických listů, člen předsednictva DS a současně předseda Dělnické mládeže), v němž zaznělo, že tím mělo být poukázáno na nesmyslnost a nespravedlnost rozsudků nad *„aktivisty, kteří kvůli veřejnému propagování slov Národní odpor musí do vězení*“ (Dělnické listy č. 31, květen 2009). Text stejného autora „Za tohle půjde pět lidí do kriminálu“ byl umístěn na www.odpor.org dne 2. 4. 2009. Jeho obsahem je ostrý nesouhlas s odsouzením pěti představitelů NO.

[446] Soud na základě shora uvedeného uzavírá, že v případě Národního odporu byla v řízení prokázána jeho existence, protiprávnost činnosti a rovněž velmi úzké propojení s Dělnickou stranou. Přitom je nutné akcentovat, že tato spolupráce a propojení vykazuje rysy dlouhodobosti (přinejmenším od roku 2007 až do současnosti) a také vzájemné výhodnosti. Soud považuje za významné, že tato spolupráce prokazatelně pokračovala i po březnu 2009, kdy bylo rozhodnuto o prvním návrhu na rozpuštění DS, což dokládá zejména účast členů a aktivistů na kandidátních listinách DS pro volby do Evropského parlamentu a Poslanecké sněmovny v roce 2009. Je přitom zřejmé, že tato účast není symbolická, nýbrž natolik masivní, že svědčí spíše o tom, že DS v současnosti představuje politickou instituci napomáhající prosazovat cíle Národního odporu a za to od něj inkasuje potřebnou podporu jeho stoupenců. K podobnému závěru ostatně dospěl i Městský soud v Brně ve dříve citovaném rozsudku ze dne 5. 11. 2008, v němž uvedl, že NO usiluje „*o změnu vnějšího image na veřejnosti. Proto právě po předmětné události (poznámka NSS: 1. máj 2007 v Brně) došlo již k potlačení jejich symbolů a názvů na veřejnosti a přechod v další organizace, zejména oficiálně registrovanou Dělnickou stranu*.“

V.5.2 Autonomní nacionalisté (AN)

[447] Podobně jako v případě Národního odporu, také u Autonomních nacionalistů se Soud nejprve zabýval otázkou protiprávnosti tohoto hnutí a poté tvrzeným propojením s DS. V tomto případě totiž DS (na rozdíl od NO) existenci AN nepopřel a v průběhu jednání předseda DS uvedl, že vystoupil i na některých akcích tohoto hnutí, a to tehdy, když tyto akce obsahově konvenovaly s programovými hodnotami DS. Pozvánky na akce AN prý dostával elektronicky, a to od lidí, které osobně neznal, nicméně představili se jako zástupci AN a akci prezentovali jako pořádanou AN.

[448] Vláda při vymezení AN vycházela z oficiálního informačního portálu AN, kterým je webová stránka www.nacionaliste.com. Na této stránce byl dne 28. 12. 2006 umístěn programový dokument nazvaný „Autonomní nacionalismus“ a vysvětlující organizaci a cíle tohoto hnutí. Je zde zejména uvedeno, že výraz „autonomní“ znamená svobodní či nezávislí. „*Centrální řízení organizace také bývá dost často nepružné a zranitelné vůči zásahu zvenčí. Chtěli jsme do budoucna předejít podobným problémům a zvolili jsme jinou cestu. Cestu na sobě nezávislých skupin, nejlépe členěné na město či menší územně správní celek(např. okres), které jsou ve své činnosti nezávislé na centrálním řízení. Každá skupina se*

tedy prezentuje sama svojí činností. Skupiny samozřejmě mezi sebou spolupracují a podporují se na různých akcích, ale jejich provázanost není tak velká, aby absence jednoho článku ohrozila fungování ostatních skupin. Tyto skupiny pak pojí zejména společné veřejné a soukromé akce, distribuce materiálů či webový info-portál, který je informačním médiem pro všechny (středočeské) skupiny. Tato strategie má za cíl aktivizovat místní doposud neorganizované skupiny nacionalistů a zároveň jim poskytnout dostatečnou volnost při realizaci svojí politiky v okolí."

[449] Cíle AN jsou zde popsány jako „*boj za národ a jeho práva na vůdčí roli při řízení této země. Nechápeme jej jako úzkoprsý šovinismus a s ním spojenou nevraživost vůči jiným evropským národům. Nechápeme jej jako primitivní tezi "vše české je dobré a co není, je špatné". Ale na své úspěchy a svoje kořeny jsme patřičně hrdí. V dnešní době čelíme s evropskými národy všichni společně několika hrozbám a pro vzájemné rozpory již není místo. Máme společné protivníky a to si musíme všichni uvědomit. Zároveň ale jako nacionalisté odmítáme zásahy do naší státní suverenity. Národ chápeme jako skupinu lidí se společnými tradicemi, historií, etnicitou a jazykem.*" AN sdružují „*nacionalisty, patrioty, antikomunisty, národní socialisty, fotbalové fans, příznivce Straight Edge, Black block, fanoušky hudebních stylů R.A.C., Hate-Core, Black metal a všechny mladé lidi, kteří se chtějí zapojit do naší činnosti. S autonomními nacionalisty úzce spolupracují skupiny Anti-Antifa, které mají za cíl zabránit rudým násilníkům narušovat naše akce a napadat nacionalisty*."

[450] Soud má za to, že ze samotného citovaného programového vyjádření nikterak neplyne, že by AN představovalo neonacistické hnutí. Jiná je však otázka konkrétní činnosti aktivistů a stoupenců tohoto hnutí. V tomto směru se podařilo vládě prokázat, že se někteří představitelé a pravidelní účastníci akcí AN podílejí na pravicově extrémistické a někdy dokonce i násilné činnosti. Konkrétně se jedná např. o J. Páníka (člen DS), opakovaně odsouzeného za výtržnictví a násilnou trestnou činnost (viz Policie ČR, Krajské ředitelství policie Severočeského kraje, č. j. KRPU-93729/ČJ-2009-00871), J. Kotláře, opakovaně vyšetřovaného Policií ČR pro násilné delikty (viz tamtéž), L. Bestu (viz citovaný důkaz), Jiřího Švehlíka, opakovaně vyšetřovaného pro rasový delikt (viz tamtéž) a Vladimíra Žišku (viz tamtéž). Nelze ostatně přehlédnout ani velmi úzké personální propojení aktivistů Autonomních nacionalistů a Národního odporu a společné pořádání (příp. účast) řady akcí (podrobně k tomu viz V.6).

[451] Za zdůraznění v tomto kontextu stojí zejména akce nazývaná jako tzv. „bitva o Janov", k níž došlo dne 17. 11. 2008. Jak je podrobně popisováno níže (V.6), v tomto případě byla prokázána velmi úzká spolupráce mezi DS spočívající v tom, že DS na místo svolala politický mítink, na který bezprostředně navazoval pochod, uspořádaný aktivisty AN, několika stovek svých ozbrojených stoupenců do Janova, přičemž zjevným cílem této akce mělo být fyzické napadení zde žijících romských obyvatel. Tento pochod přitom navazoval na akci členů OS-DS dne 4. 10. 2008 a měl představovat jakousi odvetu za napadení těchto členů místními Romy. Podobně zaměřený pochod uspořádali AN následně dne 4. 4. 2009 v Přerově (viz V.6), přičemž úmysl byl zřejmý: mělo se pokračovat ve způsobu akcí, zahájených právě ve zmiňovaném Janově. Nelze přehlédnout, že svolavatelem přerovského pochodu byl J. Švehlík, přední aktivista AN a současně člen předsednictva DS.

[452] Právě na základě těchto konkrétních aktivit Autonomních nacionalistů je vláda v již citovaných dokumentech nazvaných jako Strategie boje proti extremismu za roky 2006, 2007 a 2008 označila za neonacistické hnutí. S tímto hodnocením se Soud ztotožňuje,

a to zejména právě z hlediska hodnocení konkrétních akcí a projevů, na který se představitelé AN podíleli. Tato činnost totiž jednoznačně svědčí o jejich rasové nesnášenlivosti, xenofobii, v některých případech i antisemitismu a zjevných projevech sympatií k představitelům a ideologii Třetí říše a o používání násilí proti některým skupinám obyvatel (podrobněji viz část V.6).

[453] Soud dále přistoupil k hodnocení spolupráce, případně propojení DS a AN. V tomto směru je třeba vycházet z toho, že spolupráci obou těchto subjektů při jednání přiznal i předseda DS, když mimo jiné uvedl, že vystoupil s projevem na některých akcích pořádaných či spolupořádaných AN. Toto konstatování ostatně odpovídá i obsahu provedených důkazů. Např. na webu www.nacionaliste.com byla dne 7. 3. 2008 umístěna pozvánka na shromáždění konané dne 15. 3. 2008 v Praze před velvyslanectvím Srbska nadepsaná jako „Dělnická strana podpoří Srbsko" a obsahující výzvu: „*Dělnická strana podpořila Autonomní nacionalisty a jejich protest proti nezávislosti Kosova, ti teď podpoří Dělnickou stranu*!" Dále má Soud za prokázáno konání společného shromáždění v Košicích, kde vystoupil společně s řečníky z AN Považie předseda MO DS Praha P. Vondrák (viz www.delnickelisty.cz, vloženo 18. 5. 2009). Za společnou akci, na které se podíleli společně DS a AN, je třeba považovat rovněž demonstraci dne 4. 4. 2009 v Přerově (viz Podkladová analýza ke kriminálně závadovým osobám severomoravské krajně pravicové scény neonacistické organizace NO a z řad radikálů AN – fotografická příloha, předloženo kpt. R. Chobolou).

[454] Soud přirozeně nepřehlédl ani již jednou citovanou informaci umístěnou dne 8. 4. 2008 na webové stránce www.nacionaliste.com, jejímž autorem je představitel AN J. Petřivalský (současný funkcionář DS) a v níž je uvedeno, že NK končí svoji činnost s tím, že „*pobočky NK budou nadále pokračovat ve své práci pod hlavičkou Autonomních nacionalistů. Dále vyzýváme všechny naše členy, kteří mají zájem o politickou činnost na oficiální úrovni ke vstupu do Dělnické strany*." Z tohoto důkazu má Soud jednak za prokázáno personální propojení NK a AN a dále snahu o politickou profilaci osob spojených s AN právě prostřednictvím oficiální politické platformy, kterou je DS.

[455] Jak ostatně plyne z níže provedeného popisu jednotlivých akcí, na nichž se DS podílela, byla v řadě případů prokázána spolupráce mezi oběma subjekty – viz Beroun 24. 2. 2007, Kladno 29. 9. 2007, Praha 23. 2. 2008, Praha 15. 3. 2008, Praha 1. 5. 2008, Děčín 14. 6. 2008, Rokycany 6. 9. 2008, Kladno 28. 9. 2008, Janov 17. 11. 2008, Přerov 4. 4. 2009, Brno 1. 5. 2009, Kladno 28. 9. 2009. Ve většině případů tuto spolupráci ostatně nepopřela ani samotná DS.

[456] Personální propojenost DS a AN má Soud za prokázánu rovněž na základě toho, že se na předních místech kandidátních listin DS v roce 2008 a 2009 ve volbách do zastupitelstev krajů, Evropského parlamentu a neuskutečněných voleb do Poslanecké sněmovny objevily osoby významně spjaté s AN. Jejich sepětí s tímto hnutím vzal Soud za prokázané z důkazů, na něž vždy u jednotlivých osob odkazuje. Soud zjistil propojení mezi DS a AN u těchto osob.

[457] Pavel Andrle, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Plzeňského kraje (3. místo na kandidátce) a aktivní člen AN (Zpráva Policie České republiky ze dne 24. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-1/ČJ-2008-99TO).

[458] Petr Andrle, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Plzeňského kraje (6. místo na kandidátce)a aktivní účastník akcí AN a krajně pravicové scény (viz citovaný důkaz).

[459] Petr Bratrych, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Plzeňského kraje (12. místo na kandidátce), sympatizující s AN a dalšími neonacistickými skupinami (viz citovaný důkaz).

[460] Tomáš Budín, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Plzeňského kraje (13. místo na kandidátce), sympatizující s AN a dalšími neonacistickými skupinami (viz citovaný důkaz).

[461] Vlastimil Budín, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Plzeňského kraje (17. místo na kandidátce), sympatizující s AN a dalšími neonacistickými skupinami (viz citovaný důkaz).

[462] Jiří Bunda, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Středočeského kraje (4. místo na kandidátce), aktivista AN (viz jeho vystoupení jménem tohoto hnutí na řadě akcí sub V.6, výslech svědka Jandy).

[463] Michal Glas kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Středočeského kraje (7. místo na kandidátce), aktivista AN (viz výslech svědka D. Jandy).

[464] Vedle jmenovaných osob Soud připomíná, že někteří výše jmenovaní aktivisté NO, kandidující za DS ve volbách v letech 2008 a 2009, jsou zároveň aktivisty nebo pravidelnými účastníky akcí AN. Konkrétně se jedná o Lukáše Bestu, Jakuba Kotláře, Jiřího Švehlíka, a Vladimíra Žišku. V podrobnostech Soud odkazuje na odstavce věnované těmto osobám v části rozsudku zabývající se Národním odporem (V.5.1).

[465] Dalším aktivistou AN, který je zároveň členem DS, jakkoliv za ni v letech 2008 a 2009 nekandidoval, je Josef Páník, jak vyplynulo z Podkladové analýzy SČ a výslechu svědka por. Bc. Ing. J. Nováka.

[466] Podobně jako v případě NO lze tedy i u Autonomních nacionalistů shrnout, že byla v řízení prokázána protiprávnost řady jejich aktivit a rovněž velmi úzké propojení s Dělnickou stranou. Rovněž zde platí, že tato spolupráce a propojení vykazuje rysy dlouhodobosti a že prokazatelně pokračovala i po březnu 2009, kdy bylo rozhodnuto o prvním návrhu na rozpuštění DS, což dokládá zejména účast členů a aktivistů na kandidátních listinách DS pro volby do Evropského parlamentu a Poslanecké sněmovny v roce 2009. Také v tomto případě má Soud za postaveno najisto, že tato účast svědčí o tom, že DS v současnosti představuje politickou instituci napomáhající prosazovat cíle AN na oficiální scéně a za to od nich dostává potřebnou podporu stoupenců a medializaci.

V.5.3 Resistance Women Unity (RWU)

[467] V tomto případě se jedná o „ženskou odnož NO“, jejíž existenci nezpochybnila ani DS. V písemném vyjádření se od tohoto hnutí distancoval, při jednání se odmítl jakkoliv vyjádřit. Ze stanov RWU (viz www.women-unity.net, 4. 2. 2009) plyne, že „*RWU má za cíl oslovit další ženy v našem hnutí, inspirovat je především k aktivismu a tvořivosti, a tím přispět k posílení opozice vůči stávajícímu Systému, který podporou politiky spočívající v potlačování porodnosti našich lidí, ve schvalování homosexuálních sňatků, v zavádění složitých a zdlouhavých obstrukcí při adopci dítěte z (nejen) českého dětského domova, v porovnání s veřejnou propagací adopce afrických dětí pod záštitou boje proti rasismu, jde cíleně proti*

dlouhodobému přežití bílých rodin. Problémů, kterým je potřeba čelit, je mnohem víc, chtěly bychom se jimi dále zabývat na našich stránkách." Na jiném místě se zde píše o ambici přimět čtenáře „*sundat růžové brýle v otázkách přežití nás bílých žen, našich mužů a především našich potomků.*" Z této poslední věty podle názoru Soudu plyne jednoznačný důraz na preferenci jedné (bílé) rasy.

[468] Na stejné webové stránce je publikován článek „10 slov" (31. 10. 2008), v němž se objevila následující pasáž: „*Mladí čeští rodičové, mějte na prvním místě své bílé děti...Ale jak už několikrát zaznělo - mnoho je ve výchově. Snem Roberta Metthewse bylo vybojovat zemi pro svého bílého synka. My svým dětem dejme alespoň zdravý domov a připravme je na krutou realitu čím dál černějších ulic.*" Jak k tomu uvedla vláda, název článku odkazuje na tzv. 14 slov Davida Lanea („*We must secure the existence of our people and future for white children*"), amerického rasisty, člena a zakladatele Řádu Mlčenlivých Bratří – The Order, který byl v roce 1985 za spoluúčast na rasové vraždě odsouzen na 190 let odnětí svobody. Ve stejném textu se dále objevuje potěšení ze vzniku národně a rasově uvědomělé ženské organizace RWU, myšlenky „multi-kulti" jsou označeny za zrádcovské a důraz je kladen na „řádnou výchovu mladého árijce" v mladých nacionalistických rodinách. Autor vyjadřuje vděk svojí matce za to, že ho vedla ke sportu, zejména k bojovým uměním, což bylo prozíravé, jelikož vyrůstal nedaleko „cikánské čtvrti".

[469] Soud má za prokázáno, že z obou textů, charakterizujících zaměření a program RWU, je patrná xenofobie, rasová nesnášenlivost a agresivita (je např. zdůrazněno, že nacionalistický boj mladých rodičů nekončí ani po založení rodiny, nýbrž pokračuje pouze jinými formami).

[470] Ideová orientace RWU je ostatně patrná i z veřejných vystoupení jejich představitelek, zejména Michaely Dupové. Jak bude podrobněji rozvedeno později (viz část V.6), např. na shromáždění v Praze dne 1. 5. 2008 jmenovaná svůj projev zaměřila zjevně antisemitským a xenofobním směrem.

[471] Spolupráce a propojení mezi DS a RWU plyne především ze společně pořádaných akcí (Plzeň, 1. 3. 2008, Praha 1. 5. 2008, Svitavy 26. 7. 2008, Janov 17. 11. 2008, Brno 1. 5. 2009).

[472] V personální rovině lze toto propojení dovodit i ze skutečnosti, že Michaela Dupová byla kandidátkou DS ve volbách do zastupitelstva Středočeského kraje 2008 (18. místo na kandidátce).

[473] Lze tak shrnout, že v řízení bylo prokázáno zaměření RWU jako pravicově extrémistického, rasově nesnášenlivého a xenofobního hnutí, které úzce spolupracuje s DS. Rovněž v tomto případě je přitom zřejmé, že tato spolupráce se datuje již delší dobu a pokračuje i po březnu 2009, kdy Soud poprvé rozhodoval o návrhu na rozpuštění DS.

V.5.4 Národní korporativismus (NK)

[474] V případě Národního korporativismu Soud konstatuje, že vládou tvrzená spolupráce a propojení s DS má pro nyní rozhodovaný případ omezený význam – jakkoliv zejména ze společného pořádání některých akcí v minulosti (demonstrace, protestní pochody, podrobně viz V.6) nemá Soud žádné pochybnosti o tom, že toto propojení a názorová blízkost reálně existovala.

[475] Jak totiž vláda uvedla v návrhu, toto hnutí ukončilo svoji činnost dne 8. 4. 2008, což nebylo mezi účastníky řízení činěno sporným. Jelikož podle ustanovení § 96 s. ř. s. platí, že o návrhu na rozpuštění politické strany rozhoduje Soud podle skutkového stavu, který tu je v době rozhodnutí Soudu, je zřejmé, že nemá smysl jakkoliv se vyslovovat k povaze a k případné spolupráci s DS u takového hnutí, které zaniklo již téměř před dvěma lety. Jak je totiž uvedeno na jiném místě tohoto rozsudku, rozpuštění politické strany nemá být vnímáno primárně jako sankce za dřívější protiprávnost, nýbrž především jako preventivní opatření, nezbytné pro zachování ústavního a demokratického systému do budoucna. I pokud by tedy v daném případě byla prokázána protiprávnost činnosti Národního korporativismu, případně dokonce jeho extrémistická či neonacistická povaha, nemohlo by to znamenat žádný podstatný důvod pro úvahy o rozpuštění Dělnické strany za situace, kdy spolupráce obou zmíněných subjektů již přinejmenším dva roky nemohla probíhat, tj. když ze strany NK neexistuje žádná hrozba do budoucna.

[476] Lze tak k tomuto bodu uzavřít, že Soud vzal na vědomí toliko provedený důkaz – výzvu představitele NK J. Petřivalského, současného funkcionáře DS (ze dne 8. 4. 2008, www.nacionaliste.com) k politické činnosti členů NK v rámci DS. Z tohoto důkazu však neplyne nic ve vztahu k NK, co by mohlo podpořit návrh vlády na rozpuštění DS, jelikož se jedná dnes již o neexistující hnutí. Pouze se jedná o významnou skutečnost z hlediska celkového kontextu hodnocení nyní projednávané věci: tento důkaz potvrzuje velmi úzkou propojenost jmenovaných subjektů.

V.5.5 Dělnická mládež (DM)

[477] V případě Dělnické mládeže není pochyb o její legální existenci (jedná se o sdružení registrované na Ministerstvu vnitra dne 3. 3. 2009) ani o úzkém propojení s DS. V oficiální prezentaci DM je totiž uvedeno, že „*DM je nepolitickým hnutím mladých národních socialistů, kteří sympatizují s DS nebo se přímo podílejí na její činnosti. Zatímco DS je už podle svého názvu organizována jako politická strana, DM, coby sdružení, představuje její kulturní odnož, věnovanou zejména mládeži*“ („Dělnická mládež – kdo jsme“, www.delnickamladez.cz).

[478] Provázanost obou subjektů je velmi silná, o čemž svědčí například to, že nový časopis Dělnické mládeže „Hlas mládeže“ je přílohou Dělnických listů, sídlo DS a DM se nachází na stejné adrese, předseda DM M. Zbela je zároveň člen předsednictva DS a 1. místopředsedkyně DM L. Šlégrová je předsedkyní MO DS v Mostě. Jak plyne z výše uvedeného, někteří funkcionáři DM také kandidovali za DS v některých z voleb v roce 2008 a 2009 (L. Šlégrová, D. Kundľa).

[479] Je také pravdou, že si DM nechala Ministerstvem kultury zaregistrovat periodický tisk s názvem Národní odpor. Totožnost názvu zaregistrovaného periodika a neonacistického hnutí není náhodná, což potvrzují i slova předsedy Dělnické mládeže Martina Zbely v jeho projevu v Brně ze dne 1. 5. 2009, kde vyslovil podporu osobám, odsouzeným Krajským soudem v Brně v březnu 2009 za trestný čin podpory a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověk podle § 260 odst.1 trestního zákona.

[480] Soud nicméně v případě DM dospívá k závěru, že personální propojenost s DS je zcela jednoznačná (prakticky všichni členové vedení DM jsou funkcionáři, členy či přinejmenším aktivisty DS). S ohledem na legální existenci DM však není vhodné a

případné v nyní prováděném řízení zjišťovat, případně prokazovat, její protizákonnost. Proto Soud činí závěr, že pokud z jednotlivých aktivit představitelů DM, kteří jsou současně přímo činní v DS plyne protiprávnost (viz další části odůvodnění tohoto rozsudku), je tato protiprávnost přímo přičitatelná DS a není třeba dovozovat protiprávnost činnosti DM jako celku.

V.5.6 Zhodnocení spolupráce DS s označenými subjekty

[481] Soud má za prokázáno, že Národní odpor, Autonomní nacionalisté a Resistance Women Unity představují pravicově orientovaná extrémistická hnutí, která sice na straně jedné nemají žádnou právní formu, nicméně jsou velmi dobře organizována, jsou značně aktivní a často se veřejně projevují. Jejich činnost přitom z velké části a ve svém celkovém vyznění vykazuje znaky rasové a etnické nesnášenlivosti, xenofobie, neonacismu, nezřídka je prováděna i za použití násilí a jedná se proto o činnost protiprávní.

[482] Z některých provedených důkazů (viz zejména výslechy svědků D. Jandy a J. Nováka, Strategie boje proti extremismu za roky 2006, 2007 a 2008) je přitom patrno, že aktivita těchto hnutí v posledních letech (přinejmenším od roku 2006) významně narůstá, dochází k radikalizaci, přibývá násilných střetů a používání zbraní. Jakkoliv v roce 2009 došlo k určitému útlumu těchto aktivit, jedná se o útlum pouze ve smyslu nižšího počtu účastníků na jednotlivých akcích, nikoliv o snížení jejich frekvence či o změnu ideového zaměření. Je tak zřejmé, že zmíněná hnutí představují neustálou hrozbu pro demokratický ústavní systém České republiky. Soud má proto za to, že protiprávnost činnosti je v případě NO, AN a RWU zcela zřejmá.

[483] Ohledně Národního korporativismu Soud uvádí, že pro nyní projednávanou věc činnost tohoto hnutí již nemůže mít význam, jelikož Soud rozhoduje o důvodnosti návrhu na rozpuštění DS podle současného stavu. Jak je však uvedeno výše, NK formálně i fakticky zanikl již v dubnu 2008, takže případné propojení DS s NK v minulosti nemůže být rozhodující. Soud proto pouze konstatuje, že způsob zániku NK velmi přesvědčivě dokumentuje vzájemné propojení jednotlivých subjektů: stoupenci NK byli totiž vyzváni, aby nadále pokračovali ve své práci pod hlavičkou Autonomních nacionalistů a zájemci o politickou práci měli vstoupit do DS. Pouze v tomto smyslu proto Soud ve svých dalších úvahách zohlednil i NK: jako (1.) potvrzení skutečnosti o personálním propojení zmíněných subjektů a dále jako (2.) názorný příklad jejich různých úkolů a zaměření v rámci pravicového extremismu.

[484] Soud po pečlivém vyhodnocení provedených důkazů dospěl k přesvědčení, že personální i ideové propojení Dělnické strany s Národním odporem, Autonomními nacionalisty a Resistance Women Unity je jednoznačné. Koexistence těchto subjektů je totiž vzájemně výhodná, dochází k jakémusi rozdělení rolí. Zatímco totiž zmíněná neformalizovaná hnutí působí zásadně mimo politický systém a pod rouškou anonymity mohou daleko otevřeněji projevovat svoje cíle, představuje pro v zásadě stejnou skupinu osob DS politickou platformu, která jim umožňuje legálně působit i na politické scéně. Jinak řečeno, zatímco zmíněná hnutí, resp. jejich stoupenci, se dopouštějí velmi otevřených verbálních a v řadě případů dokonce i fyzických útoků (ať již individuálních či kolektivních) proti jiným skupinám obyvatel (cizinci, Romové, homosexuálové apod.), je taktika Dělnické strany daleko opatrnější. Na svých akcích a ve svých oficiálních vyjádřeních totiž její představitelé činí spíše jen náznaky, nicméně z celkového kontextu je

zcela zřejmé, jak jsou tyto náznaky zamýšleny a komu jsou určeny. DS se tedy neustále snaží zachovat dojem, že je „salonfähig“ a skutečné vzkazy pro své příznivce proto do určité míry šifruje. Reálně se však jedná o dvě tváře stejného fenoménu: zmíněná tři hnutí ukazují tvář skutečnou, Dělnická strana pak tvář předstíranou.

[485] Je třeba zdůraznit, že prokázaná spolupráce DS se zmíněnými hnutími je dlouhodobá a v žádném případě se v posledním roce nezeslabila. Právě naopak, především ze shora předestřených kandidátních listin, podaných v roce 2009, je zřejmé, že aktivisté těchto hnutí jsou na nich zastoupeni velmi významným způsobem, a to zejména na jejich předních místech. Rovněž tato skutečnost potvrzuje, že právě osoby spojené s těmito hnutími reprezentují skutečné tváře a faktické směřování DS.

[486] Specifickou roli má Dělnická mládež. Ta jako jediná ze jmenovaných subjektů má formu právnické osoby (sdružení) a o jejím personálním i programovém propojení s DS není sebemenších pochyb. Tato propojenost je dokonce tak intenzivní, že je v podstatě dokonce nemožné odlišovat jejich jednotlivé aktivity. Představitelé DM jsou totiž současně aktivní v DS a byť i někdy vystupují na akcích formálně pořádaných jen jedním z těchto subjektů, jsou jejich projevy a aktivity přičitatelné jak DM, tak také DS.

[487] Konečně pak Soud podotýká, že vazby DS s krajně pravicovou scénou nemají pouze podobu propojení s konkrétními shora popsanými subjekty. V řízení bylo totiž prokázáno, že někteří z členů nebo kandidátů za DS se pravidelně účastní řady akcí krajně pravicových hnutí, aniž by byla současně prokázána jejich vazba k určitému z těchto hnutí. Těmito osobami byli Jiří Löschner, kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Ústeckého kraje 2008 (Podkladová analýza SČ a výslech svědka por. Bc. Ing. J. Nováka); Simona Skoumalová, kandidátka DS ve volbách do Evropského parlamentu 2009 (Zpráva Policie České republiky, Policejního prezidia ČR, Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 31. 8. 2009, č. j. PPR-14583-32/ČJ-2009-99TO); Lucie Šlégrová, kandidátka DS ve volbách do zastupitelstva Ústeckého kraje 2008 (Podkladová analýza SČ a výslech svědka por. Bc. Ing. J. Nováka); a Jan Špachman, kandidát DS do zastupitelstva Moravskoslezského kraje 2008 (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j. PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO).

V.6 Veřejné akce za účasti Dělnické strany

[488] Vláda dovozuje protiprávnost a provázanost DS se jmenovanými hnutími rovněž z pořádání, příp. z její účasti na celé řadě akcí, organizovaných osobami spojenými s NO, AN a RWU. Přitom tvrdí, že od roku 2008 lze vysledovat určitý posun spočívající v tom, že představitelé DS již nejen navštěvují akce pořádané nacionalistickými a neonacistickými subjekty, nýbrž některé z nich pořádá přímo DS za aktivní účasti extremistických hnutí. Vláda uvádí, že na těchto akcích dochází velmi často k projevům rasismu a antisemitismu, k páchání trestných činů, přestupků, k narušování veřejného pořádku a k jednání, pro které je zahajováno trestní stíhání.

[489] V průběhu jednání zástupce vlády uvedl, že netvrdí protiprávnost konání a zaměření všech popsaných akcí. Často jde totiž o realizaci ústavně zaručené svobody shromažďování. Vládě se však tímto způsobem snaží prokázat propojení DS s dříve označenými hnutími a dále růst agresivity a jejich přerůstání v protiprávní excesy.

24. 2. 2007, Beroun - demonstrace proti raketové základně v ČR

[490] Soud má za prokázáno, že svolavatelem tohoto shromáždění byl představitel Autonomních nacionalistů Jiří Bunda (kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Středočeského kraje v roce 2008, byť s označením, že není členem žádné politické strany) a se svými projevy zde vystoupili právě J. Bunda, předseda Národního korporativismu J. Petřivalský a předseda Dělnické strany T. Vandas. Tato skutečnost nebyla DS zpochybněna, když ta pouze zdůraznila, že nebyla svolavatelkou protestu. Konání akce a účast T. Vandase na ní s projevem prokazuje jeho záznam (Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č.j. : ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 6-7).

[491] Důkaz předložený DS (článek z MF Dnes „Komorous velebil ruskou okupaci a StB“) považuje Soud za zcela irelevantní, jelikož se vůbec nevztahuje k projednávané akci. Soud totiž nikterak nezpochybňuje právo nejen kterékoliv politické strany, nýbrž každého občana, veřejně se vyjadřovat k takovým otázkám, jako je zřízení raketové základny na státním území. Za významné pro další úvahy Soudu proto není považováno zaměření předmětné demonstrace, nýbrž prokázání propojení činnosti DS, AN a NK.

10. 3. 2007, Přerov - demonstrace proti komunismu

[492] Rovněž v tomto případě DS popřela, že by akci svolala, což však ostatně vláda ani netvrdila, nicméně nezpochybnila, že zde vystoupil místopředseda Národního korporativismu R. Fojtík společně s předsedou DS T. Vandasem. Konání akce a účast T. Vandase na ní s projevem prokazuje opět jeho záznam (Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č.j.: ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 7 - 8).

[493] Soud má tím za prokázánu spolupráci, resp. součinnost, DS s Národním korporativismem při organizaci této demonstrace. Za významnou považuje Soud rovněž skutečnost, že DS nepopřela, že se této akce zúčastnilo cca 200 představitelů Národního odporu. Tato demonstrace tak podle názoru Soudu prokazuje rovněž propojení, resp. přinejmenším názorovou blízkost, DS a NO.

[494] Důkazy předložené DS (článek převzatý ze serveru www.aktualne.centrum.cz „Nový premiér: Spolehlivý úředník bez politické ambice“, a článek „Začala restaurace starého režimu. Tiše a bez povyku, www.delnickelisty.cz) se k této akci vůbec nevztahují a T. Vandas je během jednání uvedl pouze tím, že jimi dokládá, že premiér J. Fischer, někteří členové současné vlády a hejtmani krajů byli členy KSČ.

[495] Stejně jako v předchozím případě Soud zdůrazňuje, že nikterak nezpochybňuje právo kriticky se vyjádřit ke komunistické ideologii a k politické minulosti veřejných činitelů. Rovněž tato akce proto neprokazuje protiprávnost činnosti DS, nýbrž pouze její provázanost s uvedenými hnutími.

21. 4. 2007, Plzeň - I. ročník protestního pochodu za Vlastimila Pechance

[496] Ani v tomto případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že svolavatelem akce nebyla přímo DS (svolavatelem byl představitel NO J. Švehlík, v současnosti člen předsednictva DS, v minulosti opakovaně jako lídr kandidoval ve volbách za DS), nicméně vystoupil zde – mimo jiné - předseda Národního Korporativismu J. Petřivalský a představitel DS Ladislav Malý. Záznam jeho projevu doložila vláda (Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č.j.: ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 8).

[497] Soud rovněž v tomto případě uzavírá, že konání a průběh tohoto protestního pochodu prokazuje propojení DS, NO a NK.

1. 5. 2007, Brno 1. máj, oslava Svátku práce

[498] Průběh této akce je částečně zmíněn již v části V.5.1 odůvodnění rozsudku, v němž je uvedeno, že pravomocnými rozhodnutími Městského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2008 a Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2009 bylo odsouzeno sedm osob za spáchání trestného činu podle ustanovení § 260 trestního zákona. Této trestné činnosti se dopustili tím, že propagovali Národní odpor, tj. hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka a hlásající národnostní a rasovou zášť vůči odlišným skupinám lidí.

[499] DS uvedla, že nebyla svolavatelkou akce a neexistuje ani žádná spojitost mezi ní a DS. Toto tvrzení se však podle názoru Soudu podařilo vládě vyvrátit. Přinejmenším jeden z odsouzených (T. Kebza) byl totiž v minulosti členem DS, což výslovně při jednání připustil i T. Vandas. Z jeho sdělení navíc plyne, že toto členství existovalo právě v době konání zmíněného shromáždění. Ostatně v Dělnických listech č. 19 byl publikován rozhovor s T. Kebzou ze dne 7. 12. 2008, který s ním vedl M. Zbela (člen předsednictva DS, předseda DM), nazvaný „20 měsíců za držení transparentu“. V tomto rozhovoru byl T. Kebza označen za veterána nacionální scény a v jeho závěru mu byla položena otázka: „*V DS nejsi žádným nováčkem, s jejími zakladateli a členy tě váže dlouholeté kamarádství a politické aktivity ještě z dob minulého století. Čím hodláš přispět k její činnosti a co by měla DS udělat ke svému budoucímu úspěchu*?“ Na takto postavenou otázku T. Kebza odpověděl, že je důležité pracovat s lidmi, být aktivní a odkázal na citát: „*Velebeno budiž, co posiluje tvrdos*t.“ Je tak zjevné, že T. Kebza byl přinejmenším do konce roku 2008 významným členem DS. Z publikace a stylizace rozhovoru v Dělnických listech navíc plyne, že DS tomuto svému členovi právě za nyní projednávanou akci a za následné trestní stíhání vyslovovala sympatie a plnou solidaritu.

[500] Námitku DS, že předmětný rozhovor byl nejprve publikován v Dělnických listech a teprve poté na www.odpor.org, považuje Soud pro své rozhodování za zcela irelevantní. Důležité je totiž aktivní členství T. Kebzy v DS a přízeň, kterou mu tato strana projevila, nikoliv časové pořadí publikace rozhovoru v uvedených zdrojích. Zmíněná publikace na www.odpor.org podle Soudu prokazuje propojení DS a NO: názorovou spřízněnost a personální vazby (T. Kebza byl odsouzen za propagaci NO).

[501] Sympatie DS k osobám odsouzeným za propagaci NO na této akci jsou rovněž zřejmé z textu představitele DS M. Zbely „Rozsudky nad aktivisty Odporu potvrzeny“, publikovaného na www.delnickamladez.cz a také na www.odpor.org.cz. Autor zde mimo jiné píše, že vyzývá členy Dělnické mládeže i jiných národně sociálních subjektů ke společnému národnímu odporu proti stávajícímu režimu.

[502] V tomto bodu má proto Soud za prokázáno propojení DS s NO a také podíl některých členů DS na trestné činnosti.

21. 7. 2007, Svitavy - II. protestní pochod za Vlastimila Pechance

[503] Bylo prokázáno, že hlavním organizátorem protestu byl opět opakovaně zmiňovaný aktivista NO a současně čelný představitel DS J. Švehlík (viz oznámení o shromáždění ze dne 5. 6. 2007). Soud má rovněž za nesporné (průběh akce u jednání DS nerozporovala), že na akci vystoupil s projevem T. Vandas a také další představitel DS L. Malý. Vystoupili zde např. aktivista Vlastenecké Ligy Fr. Rozhoň a za Slobodný odpor Slovensko Rado Novotný.

[504] Důkaz předložený DS (článek z www.idnes.cz „Nová Unie svobody láká hlasy od kuřáků marihuany“) považuje Soud za zcela irelevantní, jelikož se vůbec nevztahuje k projednávané akci. Opět totiž Soud připomíná, že nezpochybňuje legitimitu konání podobných akcí.

[505] K tomuto shromáždění Soud konstatuje, že jeho zaměření a průběh opět prokazuje spolupráci DS s NO a dále také s Vlasteneckou Ligou a Slobodným odporem Slovensko. V případě dvou posledně zmíněných subjektů však jejich protiprávnost nebyla v řízení prokazována, takže Soud ve svých dalších úvahách spolupráci DS s nimi nijak nezohlednil.

29. 9. 2007, Kladno - Svatováclavská demonstrace

[506] Soud má za postaveno najisto (Zpráva Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27), že organizátory shromáždění byli předseda Autonomních nacionalistů J. Bunda (kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Středočeského kraje v roce 2008) a místopředseda F. Pošva. Demonstrace se zúčastnil také zástupce ruské krajně pravicové politické organizace DPNI (Dviženie protiv nelegalnoj imigracii). S projevy vystoupili J. Bunda, F. Pošva, předseda NK J. Petřivalský, zástupkyně ženské organizace RWU M. Dupová (kandidátka DS ve volbách do zastupitelstva Středočeského kraje v roce 2008) a předseda DS T. Vandas. Této akce se jako členka RWU zúčastnila rovněž místopředsedkyně DM a členka DS L. Šlégrová.

[507] Soud vycházel z toho, že nastíněný program akce a označení jednotlivých řečníků nebylo učiněno sporným, když je při jednání T. Vandas – jakožto přímý účastník a jeden z řečníků – nijak nerozporoval. Soud má proto i z konání této akce za prokázánu úzkou spolupráci DS s AN a RWU a propojení DS s DM. K účasti ruské DPNI nicméně Soud uvádí, že jeho protiprávnost nebyla v tomto řízení prokazována a ke spolupráci DS s ním na pořádání této demonstrace proto v dalším nijak nepřihlížel.

28. 10. 2007, Moravská Ostrava - demonstrace k výročí vzniku republiky

[508] Také na tomto shromáždění vystoupil T. Vandas, ačkoliv DS nebyla jeho svolavatelem (Zpráva Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27). DS nezpochybnila tvrzení vlády, že pořadatelem akce byl předseda krajně

pravicové organizace Národní Čest M. Kratochvíl a představitelé Národního korporativismu I. Machová, pozdější kandidátka DS ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje. S projevy vystoupili rovněž J. Petřivalský, aktivistka NK Soňa Vilingrová a zástupce Slobodného odporu Slovensko R. Novotný.

[509] Také tato akce dokládá propojení DS s označenými subjekty, byť v případě organizace Národní Čest opět platí, že její protiprávnost nebyla prokazována, takže tuto tvrzenou spolupráci Soud při rozhodování o návrhu na rozpuštění DS nijak nezohlednil.

23. 2. 2008, Praha - demonstrace proti nezávislosti Kosova

[510] Soud má za prokázané (Zpráva Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27), že tato demonstrace byla organizována představitelem AN J. Bundou a že na ní s projevem vystoupil i T. Vandas, což ostatně sám uvedl. Na akci vystoupili rovněž předseda Slovenské Pospolitosti I. Sýkora a zástupkyně RWU M. Dupová.

[511] Také tato akce, pořádaná ke zcela legitimnímu tématu, podle názoru Soudu prokazuje spolupráci DS, AN a RWU; ke Slovenské pospolitosti se Soud nijak nevyslovuje s ohledem na skutečnost, že její protiprávnost nebyla vládou prokazována.

1. 3. 2008, Plzeň - demonstrace za svobodu slova

[512] Tento protestní pochod byl organizován čelními aktivisty NO V. Burešem a J. Švehlíkem; v obou případech se současně jedná o kandidáty DS ve volbách do krajských zastupitelstev v roce 2008. Bylo prokázáno, že na akci vystoupil s projevem T. Vandas a také např. představitelka RWU M. Dupová. DS ve vyjádření uvedla, že se T. Vandas věnoval zejména aktuální politické a ekonomické situaci v zemi, např. reformě veřejných financí.

[513] V projevu T. Vandase nicméně také zaznělo (viz Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č.j.: ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 15 - 16): „*Vždyť v jaké společnosti to vlastně žijeme? Na jedné straně parazité, členové nejrůznějších rodinných klanů, vysávající naší společnost a zamořující ovzduší, nicméně mající všechny výsady, neboť patří k preferované elitě. Na druhé straně mladí lidé, aktivisté, kteří jsou stíháni jen proto, že mají jiný pohled na vývoj ve společnosti a například na svém těle vytetovaný symbol, jenž je v dané době prohlášen za extremistický... Potřebujeme finančně dotovat různé pochybné spolky a organizace, jejichž jediným cílem je propagace pozitivní diskriminace, feminismu či sexuálních úchylek?*“

[514] Tento citát Soud hodnotí jako značně xenofobní, agresivní vůči některým menšinám a verbálně napadající celé skupiny obyvatel. Současně zjevně vyslovuje zřejmé sympatie k trestně stíhaným aktivistům pravicového extremismu. Kompozice celé této akce opět prokazuje spolupráci DS a RWU.

15. 3. 2008, Praha - demonstrace na podporu Srbska

[515] Toto shromáždění svolala přímo DS, což souhlasně uvedla i ve svém vyjádření. Tento nicméně v průběhu jednání popřel, že by DS pozvala i aktivisty NO, NK a RWU. V tomto směru má Soud za prokázáno, že se na webu www.delnickastrana.cz objevila pozvánka nazvaná „Dělnická strana podpoří Srbsko“ (viz také V.5.2), z níž je patrno, že DS podpořila AN a jejich protest proti nezávislosti Kosova a ti teď podpoří DS. Z tohoto důkazu je tedy patrna spolupráce DS a AN při pořádání této akce, nikoliv však součinnost s NO či NK.

[516] Na prezentovaném shromáždění vystoupili místopředseda DS J. Štěpánek, předseda NK J. Petřivalský, zástupce Mládeže DS J. Šlégr a člen vedení Křesťanskosociálního hnutí Tuleškov (Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č. j.: ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 17-18).

[517] V tomto případě má Soud za prokázánu spolupráci DS s AN. Naopak spolupráci s NO či RWU při pořádání této konkrétní akce vláda neprokázala; k případné spolupráci s Křesťanskosociálním hnutím Soud nepřihlížel, jelikož jeho protiprávnost nebyla prokazována.

1. 5. 2008, Praha - 1. máj, oslava Svátku práce

[518] V tomto případě byla DS svolavatelem demonstrace. Soud považuje ve shodě s vládou za významné, že původně bylo toto shromáždění ohlášeno jako pochod Národního svobodného odporu za svobodu slova členem NO M. Matičkou, stejně jako v roce 2006. Z důvodu zákazu následně ohlásila shromáždění DS. Soud má proto za prokázánu úzkou spolupráci DS a NO. Potvrzením této skutečnosti je rovněž provedený důkaz – pozvánka na tuto akci, umístěná na webu NO www.odpor.org, jejímž obsahem je výzva určená aktivistům a sympatizantům NO k manifestaci pronárodních sil. Po krátkém připomenutí 1. máje 2007 v Brně, pořádaného členy NO, je zde uvedeno, že „*namísto toho, abychom pořádali shromáždění vlastní, které by bylo vystaveno značnému politickému tlaku, raději svou účastí hromadně podpoříme prvomájové shromáždění Dělnické strany*.“ Je tedy zcela zřejmé, že NO od počátku považoval toto shromáždění za svoji akci, kterou pouze z ryze taktických důvodů pořádala právě DS. To potvrzují další provedené důkazy, např. informace o demonstraci umístěná na webu NO (Report – 1. máj 2008, in: www.odpor.org), zakončená heslem „Odpor společně!“ Nelze ostatně ani přehlédnout, že řada řečníků na tomto shromáždění zakončila svoje projevy zvoláním: „Odpor!“

[519] Na stejné webové stránce byl umístěn rovněž projev J. Štěpánka, převzatý z webu www.delnickastrana.cz, a nadepsaný “Česká mládež! Na stráž!“ V něm je zejména uvedeno: „*Dnes Evropa připomíná pevnost, která je obležena davy cizozemců, kteří se chtějí dostat dovnitř, za účelem vyplenění, vysání a ovládnutí. Nejhorší je, že uvnitř pevnosti Evropa existují skety, chtějící těmto hordám otevřít bránu, a kriminalizují ty, kteří volají ostatní do zbraně a na hradby. V každé evropské zemi jsou tyto skety a zrádci. A právě s nimi musí národovci bojovat... Proto voláme českou mládež na stráž. Na stráž odkazu Evropy, kolébky národů a civilizace. Na stráž proti homosexuální zvrácenosti a zničujícímu ateizmu. Kamarádi a kamarádky z nacionálního tábora nastupují do první linie boje o duši českého národa. Na I. Máje vystavila česká mládež účet odcházejícímu světu nemohoucího a impotentního liberalismu a pseudodemokracie, kterého se drží „osvědčení političtí lídři“. I. Máj 2008 byl jasným hlasem nastupující české nacionální mládeže, která se přihlásila o svá práva na spolurozhodování o své zemi a národu. Mládeži! Na stráž!*“

[520] Vláda doložila důkazy podrobně popisující průběh demonstrace (viz zejména Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č. j.: ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 19-29). Zdokumentovala (a DS tento důkaz nezpochybnila), že akci moderoval místopředseda DS J. Štěpánek a první projev přednesl předseda T. Vandas, který se jasně přihlásil k pořádání této akce a k pozvání dalších krajně pravicových hnutí, když uvedl: „*Vážení přátelé, vlastenci! Dovolte mi, abych vás pozdravil jménem Dělnické strany a poděkoval vám, že jste přijali naše pozvání na tuto akci. Zároveň zde vítám všechny přátele z nám blízkých organizací a hnutí, kteří nás přijeli podpořit.*“ (zvýraznil Soud). Dále např. řekl: „*Budeme prosazovat náš program, jehož základní pilíře – národní, sociální a konzervativní – jsou podle našeho přesvědčení lékem na liberální nemoc, kterou je naše země nakažena. Odmítáme, aby se o nás rozhodovalo někde v Bruselu, ve stylu o nás bez nás. Nechceme aby se naše země stala žumpou, v níž se budou hromadit imigranti ze všech koutů světa, kde veškeré výhody budou mít nepřizpůsobivé menšiny a poctivě pracující občan je bude dotovat ze své kapsy.*“

[521] Poté vystoupil zástupce Slovenské pospolitosti, který svůj projev započal slovy „Kamaráti, na stráž“. Dále uvedl: „*Veľmi dobre vieme, komu vyhovujú tieto dva systémy. Kto z nich profituje. Kto sa najviac obohacuje na úkor pracujúcich. A kto ma záujem z nás spraviť stádo, ktoré je ochotné pre peniaze spraviť všetko. Sú to sionisti, komu najviac hrajú tieto systémy do karát. A tým, že bojujeme proti komunizmu a kapitalizmu, bojujeme rovnako proti sionizmu... Prišla doba, kedy nestačia len slová. Treba činy. Ja verím, že práve v tento deň sme začali našu spoločnú púť. Cesta, ktorá vedie k európe suverennych, silných národov. Preto musíme hľadať to, čo máme spoločné, nie to, čo nás rozdeľuje. Spája nás spoločný nepriateľ – sionizmus. Spája nás spoločná krv. Tak nedovoľme, aby nás rozdelili! Verní sebe, svorne napred!*“

[522] Předseda AN J. Bunda ve svém projevu uvedl: „*Tento svátek musí být čím dál víc chápan jako den národní jednoty! Svorně se musíme postavit a čelit našemu společnému nepříteli. A kdo je oním nepřítelem? Vyvolení plutokrati a jejich chamtivost a touha po moci. Dříve se těmto kruhům říkalo židozednáři. Po jedné jimi placené a pro ně vyhrané válce jim říkejme třeba nadnárodní kapitalisté! Jsme pro ně póvl, vlastně víc dobytek než lidé! Jejich jméno se nesmí vyslovovat stejně jako jméno jejich boha. A jejich nástroje? To jsou finanční machinace obludných rozměrů, korumpování vlád, politických stran a státních institucí, účelové podporování neevropských imigrantů a multikulturní společnosti...*“.

[523] Zástupkyně RWU M. Dupová ve svém projevu mimo jiné uvedla: „*Režim, který se bojí už i slova, názorů a myšlenek nacionální mládeže, je potápějící se lodí. Její kormidelníci jsou již nervózní. Burzy jim padají, je čas koupit nevratné letenky do Tel Avivu! V panujícím režimu se již poctivá práce necení. Vyhrávají zloději, podvodníci a paraziti. Zatímco všichni Češi musí pracovat a platit vysoké daně, je tu skupina parazitů, kteří naše daně polykají po desítkách miliard. Všichni víme, kdo jsou tito paraziti a vídáme je denně v ulicích. Jiná skupina – asijští přistěhovalci neplatí daně vůbec a rychle bohatnou... Co je to za režim, který otvírá hranice naší země a pouští do ní hordy přistěhovalců a černých drogových dealerů? Co je to za režim, který má tu drzost nazývat se demokracií a zavírat mladé lidi pro jejich názor a touhu po svobodě? Co je to za režim, který nutí české maminky s dětmi platit v nemocnicích, zatímco hordy přistěhovalců platit nemusejí?... Jestlipak si stovky policistů kolem nás uvědomují, jaký režim chrání? Stejné peníze by si mohli vydělat i s čistým svědomím. Uvědomují si, že jejich děti a vnuci už nebudou chodit do českých škol, ale do multi-kulti vzdělávacích center k vymývání mozků? Páni policisté, vidíte opravdu budoucnost svých dětí v multikulturním kotli*

plným přistěhovalců? Víte, že vaše děti a vnuci budou muset tvrdě pracovat do úmoru, aby užívily miliony přistěhovalců? Vy, okolo nás v černých kombinézách a s odznaky, víte, že Schengen je brána přistěhovalcům otevřená dokořán?"

[524] Zástupce německého Svobodného odporu Dortmund Steffen Pohl dále uvedl: „*Ne sionisty okupované Evropské Unii! Ano Evropě! ... předpokládají, že pokud se Evropané zformují dle odkazu své společné evropské kultury, historie a uvědomí si své společné kořeny, pošleme je zpět tam, odkud začali podkopávat naši soudržnost – do přední Asie. Když se Německo před 75 lety osvobodilo od sil mezinárodního finančního kapitálu, netrvalo dlouho a stejné instituce a lobbisti, kteří dnes chtějí rozdělit Evropu, vyhlásili Německu válku... Cesta k vítězství nad Sinajem je Evropa! A i když se dnes cizí mocí ovládaná Evropa vyvíjí v obrovský kontinent teroru, stále je naší nadějí a poslední šancí. A i přes formování mocného policejního eurostátu, tu stále existuje evropský odpor! Evropský odpor je odpovědí na euroteror! Bojujte proti sionistům okupujícím vládu v každé evropské zemi! Evropo, povstaň!*"

[525] Vystoupili rovněž zástupkyně slovenského Sĺobodného odporu a zástupce českého Svobodného (Národního) odporu Jiří Bárta (kandidát za DS ve volbách do Středočeského kraje v roce 2008, na kandidátce měl uvedeno členství v DS); mezi projevy zazněla hudební vystoupení L. Budze (představitel white power music, hudební skupiny Uličníci 89-1, SQUAD 69, kandidát DS do Evropského parlamentu) a Kamila Víty (kytarista hudební skupiny Imperium, stíhané za vydání alba s názvem Triumph of the Will, jelikož obsahující skladby, jejichž texty vyzývají k rasismu a propagují neonacismus).

[526] Na základě shora uvedeného má Soud za prokázáno, že DS úzce spolupracuje se všemi uvedenými hnutími (AN, NO, Slovenská pospolitosť, Svobodný slovenský odpor, RWU, Freier Widerstand). Jiným způsobem ostatně ani nelze vysvětlit úvodní slova T. Vandase, jimiž přivítal „*všechny přátele z nám blízkých organizací a hnutí, kteří nás přijeli podpořit*", a to za situace, kdy právě představitelé jmenovaných hnutí na tomto shromáždění dokonce vystoupili s projevy.

[527] Podstatné je rovněž, jaké názory na shromáždění pořádaném DS zazněly. K tomu totiž v průběhu jednání T. Vandas uvedl, že nemůže vědět, s jakým projevem kdo vystoupí, nicméně pokud by zazněl názor, který by porušoval právní řád a odporoval by programu DS, tak by se prý od něj distancoval. V daném případě se tak však ani v jednom případě nestalo (a to ani následně, např. ohrazením se na webové stránce DS) a lze se proto logicky domnívat, že zde vyslovené názory podle předsedy DS konvenují nejen s právním řádem, nýbrž i s programem DS.

[528] Jak je však patrno ze shora provedené rekapitulace výňatků přednesených projevů, jednalo se o výroky zjevně antisemitské [hovořící o boji proti sionismu (zástupce Slovenské pospolitosti), proti „židozednářům" (J. Bunda z AN), o koupi nevratných letenek do Tel Avivu (M. Dupová z RWU)], xenofobní (připodobnění imigrantů k žumpě – T. Vandas, označení přistěhovalců za parazity – M. Dupová) a dokonce jednoznačně neonacistické (S. Pohl, viz výše).

[529] Právě ve vztahu k poslednímu označenému řečníkovi se T. Vandas k dotazu Soudu poněkud distancoval od zjevné adorace A. Hitlera. Tento krok však považuje Soud spíše za úkrok, tedy za velmi nedůvěryhodný. Jednak proto, že jej T. Vandas učinil teprve více než s odstupem jednoho roku od jeho pronesení, a to až při jednání Soudu, rozhodujícího o návrhu na rozpuštění DS, a také proto, že Soudu vědomě uvedl nepravdu. Nejprve totiž na výslovný dotaz Soudu popřel, že by se ještě někdy v budoucnu se S. Pohlem setkal,

takže se snažil vyvolat zdání, že šlo o nahodilé setkání. O něco později bylo nicméně prokázáno, že se T. Vandas se S. Pohlem setkal ještě přinejmenším dvakrát na podobných akcích – konkrétně na akci DS nazvané Den svobody v Hradci Králové, konané dne 16. 8. 2008, což T. Vandas vysvětlil pouze svojí zapomnětlivostí, a dále na shromáždění DS 1. 5. 2009 v Brně. Jen pro úplnost Soud dodává, že v tomto případě z důvodu překážky věci rozsouzené nehodnotí průběh samotné akce v Hradci Králové, nýbrž pouze konstatuje účast S. Pohla na ní, což je zde významné jen v rámci celkového kontextu prokázání spolupráce DS s organizací Freier Widerstand a konkrétně právě s touto osobou.

[530] K této akci Soud uzavírá, že prokazuje úzkou spolupráci DS s označenými hnutími, a dále skutečné programové a ideové zaměření DS a jejích názorových a personálních spojenců: rasová a etnická nesnášenlivost, příklon k neonacismu, antisemitismus.

14. 6. 2008, Děčín - demonstrace proti legalizaci drog

[531] Soud má za postaveno najisto, že tuto demonstraci uspořádali Autonomní nacionalisté Severočeského kraje vedení J. Engelhartem. O tom svědčí zejména pozvánka umístěná na www.sever.nacionaliste.com (Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č.j.: ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 29).

[532] Jakkoliv tedy DS nebyla jejím svolavatelem, vystoupil na ní místopředseda DS P. Kotáb. Rovněž promluvili M. Dupová (RWU) a J. Engelhart. Tato akce proto prokazuje spolupráci DS s AN.

28. 6. 2008, Brno - protest proti shromáždění gayů a lesbiček

[533] Tuto akci organizovala DS na protest proti pochodu „Duhová vlna 2008 (Queer parade)“. K této akci se DS hlásí, když ve svém vyjádření k návrhu uvedla, že na www.delnickastrana.cz bylo publikováno oficiální oznámení, kterým T. Vandas vyhlásil „*mobilizaci Ochranných sborů DS, které budou akci monitorovat a dohlížet, aby ze strany účastníků této zvrácené akce nedocházelo k napadání slušných lidí, kteří přijdou vyjádřit nesouhlas. Odmítáme tolerovat amorálnosti a nechutnosti, které nemají se zdravým vývojem civilizace nic společného. Nechceme rodinu ve složení tatínek Josef a maminka Karel. Své NE! řekneme hlasitě a rázně*!“

[534] K tomu vláda předložila důkaz - Zprávu Policie ČR ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č.j.: PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO. Z této zprávy plyne, že v souvislosti s protestní akcí byly zadrženy 3 osoby: Lubomír Hamza (občan Slovenské republiky, který dne během shromáždění narušil hrubým způsobem pořádanou akci tím, že po účastnících házel vajíčka a za to mu bylo sděleno podezření ze spáchání trestného činu podle ustanovení § 202 odst. 1 trestního zákona -výtržnictví), Martin Václavek (během shromáždění nosil viditelně hnědý opasek s kovovou přezkou, na které byl hákový kříž jako součást znaku německé armády - Wehrmachtu. Jmenovanému bylo sděleno podezření ze spáchání trestného činu podle ustanovení § 261 trestního zákona - veřejné projevování sympatií k hnutí, směřujícímu k potlačování práv a svobod člověka nebo hlásá rasovou, náboženskou nebo třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob) a Alexandr Kysilka (během shromáždění narušil hrubým způsobem pořádanou akci tím, že po účastnících házel vajíčka, za to mu bylo sděleno

podezření ze spáchání trestného dle § 202 odst.1 trestního zákona). K tomu DS při jednání pouze uvedla, že jmenované osoby nejsou jejími členy.

[535] Na základě provedených důkazů Soud konstatuje, že tato akce svědčí o xenofobním a agresivním postoji DS ke skupině homosexuálně orientovaných osob. Není sporu o tom, že kdokoliv má právo svobodně vyjádřit svůj názor na prakticky jakoukoliv záležitost, a to včetně sexuální orientace. A priori nelze označit za protiprávní ani používání expresivních výrazů, kterými T. Vandas označil homosexualitu za zvrácenost, amorálnost a nechutnost. Nepřípustná xenofobie a agresivita DS je však zřejmá z toho, že vyhlásila mobilizaci svých Ochranných sborů za účelem „ochrany slušných lidí". Jinak řečeno, DS dělí společnost na slušnou a zvrácenou a k ochraně tzv. slušné části neváhá nasadit svoji zvláštní jednotku, a to navzdory tomu, že povinnost chránit veřejný pořádek přísluší veřejné moci a nikoliv soukromým sborům. Nelze opomenout ani skutečnost, že v tomto případě byly Ochranné sbory „mobilizovány" nikoliv na ochranu vlastních akcí DS, jak opakovaně tvrdil T. Vandas při jednání, nýbrž pro omezení shromáždění pořádaného jiným svolavatelem.

[536] Soud má za zřejmé, že takovýmto postupem DS aktivně a zcela vědomě vyvolala střet a konflikt, což již v žádném případě nelze ospravedlnit ústavně zaručenou svobodou projevu. Není proto náhodou, že v průběhu akce došlo k zadržení několika osob, podezřelých ze spáchání trestných činů. V tomto kontextu viděno proto není ani rozhodující, zda tito byli či nebyli členy DS, jak uváděl T. Vandas.

[537] Průběh této akce podle Soudu prokazuje nejen popsanou programovou orientaci DS, nýbrž i sklony k praktickému použití násilí vůči některým skupinám osob, jejichž sexuální orientace (případně jen vyjádřený názor) nekonvenuje s představami DS.

26. 7. 2008, Svitavy - III. ročník protestního pochodu za Vlastimila Pechance

[538] Soud má za prokázáno, že svolavatelem akce byla I. Machová (kandidátka DS ve volbách do zastupitelstva Moravskoslezského kraje v roce 2008 a také aktivistka NO) - viz doložená oznámení o shromáždění ze dne 30. 4. 2008 a 2. 6. 2008, podepsaná právě I. Machovou. Jak plyne z důkazu předloženého vládou (Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č.j.: ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 30), na shromáždění vystoupili s projevem J. Švehlík (DS, NO), T. Vandas, Fr. Rozhoň z organizace Vlastenecká fronta, M. Dupová společně s Kristýnou Harflovou (RWU), R. Novotný (Slobodný odpor Slovensko), který svůj projev zakončil pozdravem „Na stráž"; stejný pozdrav použil i J. Švehlík před představením L. Malého z DS. Několikrát mezi projevy zahrál Ladislav Budz (člen a kandidát DS do EP v roce 2009 a člen hudebních skupin Squad 96 a Uličníci 89-1).

[539] Jakkoliv Soud nezpochybňuje, že obsahem projevu T. Vandase byla kritika vládnoucího režimu a tehdejší vlády, což jmenovaný zdůraznil při jednání, považuje za důležité, že rovněž tato akce prokazuje velmi těsné propojení DS s uvedenými extremistickými hnutími NO a RWU.

16. 8. 2008, Hradec Králové - Den svobody

[540] Jak plyne z jiné části rozsudku, průběhem konání tohoto shromáždění se Soud zabýval již ve svém předchozím rozsudku (*Dělnická strana I*) a s ohledem na překážku věci rozsouzené se jím již nemůže zabývat znovu.

6. 9. 2008, Rokycany – „spontánní demonstrace proti černému rasismu"

[541] K tomuto shromáždění DS Soudu sdělila, že je nesvolala. Nezpochybnila nicméně fakt, že svolavateli byli V. Bureš a P. Andrle, kandidáti DS ve volbách do krajských zastupitelstev. Toto shromáždění reagovalo na napadení několika Romů ze strany aktivistů NO v Rokycanech v baru Ural a na jejich následný trestní postih. Z fotodokumentace předmětné demonstrace je zřejmé, že se jí účastnili Autonomní nacionalisté i stoupenci Národního odporu; o demonstraci ostatně byla publikována informace na www.odpor.org (Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č.j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 33).

[542] Soud má za prokázáno, že v tomto případě aktivisté DS jednak velmi úzce spolupracovali s AN a NO a také že veřejně podpořili násilí, vykonané ze strany NO vůči romské menšině.

28. 9. 2008, Kladno - Svatováclavská demonstrace

[543] Tuto akci uspořádali společně DS a AN, což DS nezpochybnila. O spolupráci obou subjektů ostatně svědčí stylizace pozvánek, na nichž se objevuje logo AN (viz Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č.j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str.33), a videozáznam, z něhož je patrna přítomnost symboliky AN na účastnících shromáždění, a také plakáty s nápisem Odpor. S projevy zde vystoupil J. Bunda (AN) a T. Vandas a J. Štěpánek (DS). T. Vandas se ve svém projevu kriticky vyjádřil k odsouzení Erika Sedláčka za šíření antisemitismu a veřejně roztrhal českou Ústavu s vysvětlením, že zákony v ní obsažené se v České republice stejně nedodržují. K tomuto výroku se jmenovaný přihlásil i při jednání.

[544] V tomto případě má Soud za prokázánu spolupráci DS s AN a také účast příznivců NO na akci. Jakkoliv totiž T. Vandas při jednání trval na tom, že se zde objevil pouze pojem „odpor" a nikoliv „národní odpor", má Soud z okolností věci za postaveno najisto, co tento pojem použitý na „tradičním setkání národně orientované mládeže" (viz citované pozvánky) ve skutečnosti znamená: účast sympatizantů hnutí, označovaného převážně jako NO.

13. 9. 2008, Altenburg - Fest der Völker (Festival národů)

[545] V řízení byla prokázána účast představitelů DS T. Vandase, J. Štěpánka a L. Malého na této oficiální akci německé krajně pravicové politické strany Nationalpartei Deutschland (NPD). Vystoupili zde řečníci z krajně pravicových politických organizací ze zahraničí a stoupenci evropského Odporu (viz Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 23. 10. 2008, č. j. ÚOOZ-2619-1/ČJ-2008-27, str. 34 - 38). Z českých zástupců byli dále přítomni např. J. Petřivalský, P. Vondrák, T. Kebza, J. Bárta a M. Hroch (všechno členové, funkcionáři či kandidáti DS ve volbách do

krajských zastupitelstev), účastníky z ČR byli také aktivní stoupenci NO. Hudební část tvořily kapely mezinárodní white power scény např. White Law, Sleipnir či Strappo.

[546] Při jednání T. Vandas popřel, že by ve svém projevu vyslovil výrazy jako „bílá rasa" či „bílé evropské národy". Tomu je třeba s ohledem na předložený přepis jeho projevu přisvědčit. Zaznělo v něm např., že ČR je státem, kde převzali moc liberálové. Předmětný festival označil jmenovaný za *„nejlepší důkaz toho, že boj proti liberalistům neprobíhá pouze v naší nebo vaší zemi, ale týká se celého kontinentu. Je to boj národů za nezávislost, svobodu. Zajisté nepřeháním, když tento boj také označím bojem za existenci, protože tlak, kterému jsme v dnešní době vystaveni, nemá zatím v dějinách lidstva obdoby. Jedná se totiž již o přímý útok na instituci rodiny, útok na partnerské vztahy mezi mužem a ženou, útok na zdravý růst dětí v uspořádané rodině."* Současně se T. Vandas kriticky vyslovil k tomu, že jsou mladí lidé odsuzováni jen za to, že mají na těle vytetovaný symbol, který je údajně extremistický, a že všichni, kteří jsou proti EU a proti masám přistěhovalců a nechtějí, aby se naše vlast stala smetištěm, mají cejch extremisty a neonacisty. Projev zakončil slovy: *„Nacionalisté Evropy, povstaňte*!" Soud má za to, že v řízení nebylo prokázáno, že následně T. Vandas posluchače pozdravil zdviženou pravicí (hajlováním).

[547] O celé akci podrobně informoval web www.odpor.org, kde se k účasti Dělnické strany uvádí: *„Třetí ročník „Fest der Völker" se stal průlomovou akcí také z hlediska širší zahraniční spolupráce s českou nacionalistickou scénou. Bylo to vůbec poprvé, kdy zástupce české politické strany, která nyní v České republice kandiduje do krajských voleb, vystoupila na podobné akci v zahraničí. Předseda Dělnické strany pan Tomáš Vandas se svého úkolu ujal bravurně a během svého projevu sklidil nemalý potlesk."*

[548] Z popisu a z fotografií z celé akce (Zpráva Policie České republiky, Odbor terorismu a extremismu ÚOOZ SKPV, ze dne 15. 9. 2008, č .j.: ÚOOZ-541-36/ČJ-2008-27) je patrno, že za pódiem byli zobrazeni vojáci Wehrmachtu se štíty a německý nápis „Evropa nastoupila – pro svoji svobodu!" a že jednotliví účastníci nosili nacistickou symboliku.

[549] V tomto případě má Soud za prokázánu názorovou blízkost DS a dalších zmíněných subjektů, které se akce účastnily. To svědčí o mezinárodních kontaktech DS na zahraniční nacionalistické subjekty. Celkové zaměření akce pak jednoznačně ukazuje na - přinejmenším – značné sympatie jeho účastníků k nacismu. O tom svědčí používaná symbolika, skladba účastníků, verbální podpora osob stíhaných např. za propagaci nacistických symbolů, xenofobní výroky (spojení pojmu přistěhovalců s pojmem smetiště v projevu T. Vandase), agresivní terminologie podobná terminologii nacismu („náš boj s liberálním nepřítelem", neustále sugerovaný pocit ohrožení vyvolávající nutnost bojovat o holé přežití) a také náznaky antisemitismu (např. T. Vandas zmínil nutnost postavit se proti tlaku nadnárodních korporací, *„ať už v jejich čele stojí Židé, Američané nebo Číňané*" – byť se při jednání snažil tento svůj výrok relativizovat).

4. 10. 2008, Janov - akce Ochranných sborů Dělnické strany

[550] V tomto případě se jednalo o průchod 12 členů Ochranných sborů DS sídlištěm, obývaným zejména Romy. Údajným účelem této akce měl být monitoring života v tomto místě. Proti nim radikálně vystoupilo několik desítek místních Rómů a za častování nadávkami a vyhrožování fyzickým útokem tyto aktivisty vyhnalo.

[551] K tomu DS ve vyjádření uvedla, že akci předcházelo jednání s vedením litvínovské radnice (23. 7. 2008). Na tomto setkání DS oznámila, že s ohledem na „nekontrolovatelný příliv cikánů“ a ochrany života slušných občanů tam vyšle monitorovací tým. Dne 28. 7. 2008 tiskový odbor DS vydal zprávu, že Ochranné sbory zatím do Janova vyslány nebudou, jelikož vedení města sdělilo, že má situaci pod kontrolou. Následovala beseda občanů Janova s T. Vandasem a s místopředsedou DS P. Kotábem dne 2. 8. 2008 (viz zpráva tiskového odboru DS ze dne 3. 8. 2008), při níž zástupci DS slíbili, že se o situaci budou i dále zajímat a pokud nebude zbytí, nasadí OS ke stabilizaci situace. DS předložila rovněž článek P. Kotába ze dne 14. 9. 2008 (www.delnickelisty.cz), nazvaný „Takový normální den na sídlišti Janov“, popisující výsledek monitoringu, provedeného členy DS dne 11. 9. 2008.

[552] K návrhu DS provedl Soud důkaz rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 21. 9. 2009, č. j. 1 T 50/2009 - 130, kterým byli M. Sina a V. Matej odsouzeni pro spáchání trestného činu výtržnosti a veřejného hanobení národa, kterého se dopustili tím, že dne 4. 10. 2008 při střetu členů DS s romskými obyvateli na sídlišti v Janově přistoupili k L. Šlégrové a V. Matej do ní s golfovou holí v ruce strčil a se slovy „kundo špinavá česká“ jí vyhrožoval, že ji „odvede na trasu a bude pro něho šlapat“ a M. Sina jí nadával, že ji rozseká a rozštípe a vulgárně jí nadával. Za to byli odsouzeni k trestu 400 hodin obecně prospěšných prací. Stejnou skutečnost prokazuje článek převzatý ze serveru www.ceskenoviny.cz, nazvaný „Napadení členů DS soud potrestal veřejnými pracemi“.

[553] Tuto událost považuje Soud za významnou pouze v kontextu dalších akcí v Janově. Sama o sobě totiž neprokazuje jakoukoliv protiprávnost činnosti DS. Určitý význam má však v tom smyslu, že je z ní patrna snaha DS nahrazovat činnost státních orgánů: namísto policejních sil nasazuje do míst, kde dochází k určitým problémům soužití, Ochranné sbory, tj. jakýsi zvláštní oddíl, předurčený k řešení konfliktních situací. To je samozřejmě věc, která politickým stranám zásadně nepřísluší.

11. 10. 2008, Plzeň, Chrást u Plzně - politicko hudební odpoledne Dělnické strany v rámci předvolební kampaně

[554] U této akce vláda tvrdí, že po předvolebním mítinku DS se v restauraci v Chrástu u Plzně konal hudební koncert s projevy řečníků v uzavřené společnosti a vystoupil zde se silně antisemitským projevem T. Babka, nezbývá Soudu než konstatovat, že tato záležitost zůstala v pouhé rovině tvrzení a vláda neprokázala, v jakém smyslu má mít tato akce relevanci pro návrh na rozpuštění DS. Jestliže totiž zástupce vlády uvedl, že je v souvislosti s projevem T. Babky prošetřováno podezření ze spáchání trestného činu, nedokázala toto tvrzení jakkoliv důkazně podpořit. Tuto akci proto s ohledem na předmět nyní prováděného řízení Soud ve svém rozhodování v neprospěch DS nijak nezohlednil.

18. 10. 2008, Litvínov, Janov - protest proti černému rasismu

[555] Jak plyne z jiné části tohoto rozsudku, průběhem konání tohoto shromáždění se Soud zabýval již ve svém předchozím rozsudku (*Dělnická strana I*) a s ohledem na překážku věci rozsouzené se jím již nemůže zabývat znovu.

28. 10. 2008, Praha - shromáždění pod názvem „Den národní jednoty"

[556] V tomto případě není sporu o tom, že organizátorem akce byla přímo DS, což její zástupce ve svém vyjádření ani při jednání nepopřel. Vláda chtěla v tomto bodu prokázat účast ozbrojených osob na akci DS. K tomu z provedeného důkazu (Zpráva Policie České republiky ze dne 30. 10. 2008, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, č. j.: PPR-23192-2/ČJ-2008-99TO) skutečně plyne, že na shromáždění bylo přítomno cca 200 příznivců DS a v jeho průběhu bylo předvedeno 8 osob pro přestupek a 4 osoby ke zjištění totožnosti. Předveden byl rovněž E. Sedláček (kandidát DS v krajských volbách v roce 2008), ozbrojený teleskopickým obuškem.

[557] DS na tento důkaz zareagovala předložením výpisu z rejstříku trestů jmenovaného, z něhož je patrno, že tento zde nemá žádný záznam.

[558] V tomto případě má Soud za to, že bylo v souvislosti s pořádáním akce DS prokázáno páchání přestupků a porušování veřejného pořádku. Erik Sedláček je skutečně významným aktivistou DS (např. kandidát č. 2 ve volbách do zastupitelstva kraje Vysočina v roce 2008) a jeho zjištěné ozbrojení teleskopickým obuškem potvrzuje tendenci příznivců DS k násilným akcím a odporuje rovněž ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb. o právu shromažďovacím (dále též „shromažďovací zákon"), podle něhož účastníci shromáždění nesmějí mít u sebe nejen střelné zbraně a výbušniny, nýbrž ani „*jiné předměty, jimiž lze ublížit na zdraví, lze-li z okolností nebo z chování účastníků usuzovat, že mají být užity k násilí nebo pohrůžce násilím*."

17. 11. 2008, Janov - „bitva o Janov"

[559] Ve vztahu k tomuto shromáždění Soud promítl obrazový záznam celé události pořízený Policií a vyslechl svědky por. Bc. Ing. Jana Nováka (Krajské ředitelství policie Severočeského kraje, územní odbor SKPV Most, 1. oddělení obecné kriminality, Most), a kpt. Ing. Rostislava Chobolu (vrchní komisař, Policie České republiky, správa Severomoravského kraje, Ostrava), kteří se zásahu osobně účastnili. Násilný charakter akce, která následovala po shromáždění DS v Litvínově byl uvedenými důkazy bez jakýchkoliv pochybností prokázán, včetně skutečnosti, že účastníci byli ozbrojeni a napadali policisty, zejm. házením kamenů, dalších předmětů a pyrotechniky. Soud rovněž ze záznamu a na sobě nezávislých výpovědí obou svědků zjistil, že účastník shromáždění Viktor Aufart utrpěl zranění a bez jakýchkoliv pochybností bylo prokázáno a ze záznamu je zřejmé, že si zranění přivodil sám manipulací s předmětem, který držel v rukou. Podle svědků se jednalo o vojenskou rozbušku, se kterou Viktor Aufart neodborně zacházel. Ze záběrů DVD i z výpovědi obou svědků, zejm. kpt. Ing. Rostislava Choboly bylo jednoznačně prokázáno, že se nejednalo o situaci, kdy by byli účastníci demonstrace napadáni policisty. Ti naopak stáli v řadě a účastníci akce na ně útočili. Z výpovědi tohoto svědka zároveň vyplynulo, že se účastníci těchto akcí (zčásti vždy ti samí) poslední cca rok a půl radikalizují, tj. ozbrojují a jsou připraveni na střety s policií. V té souvislosti uvedl např. napadení policistů při událostech v Litvínově/Janově s cílem získat video, resp. fotoaparát, aby neexistovaly důkazy proti konkrétním lidem. Z výpovědi svědka por. Bc. Ing. Jana Nováka vyplynulo vedle potvrzení, že se účastníci akce předem ozbrojili, také to, že připravovali mj. taktiku, např. způsobu sundání policejního jezdce z koně a jeho

zneškodnění. Pro dokreslení Soud podotýká, že v obecné rovině, nikoliv ve vztahu k tomuto shromáždění, potvrdil radikalizaci neonacistického hnutí i svědek mjr. Mgr. David Janda, podle kterého se radikalizovalo ve výcviku v pouličním boji, odstoupilo Odpůrce: jakéhosi davového přetlačování s policií a postoupilo k aktivnímu koordinovanému a organizovanému boji za využití nástražných výbušných systémů a dalších kvalitních zbraní. Dále pak z těchto důkazů vyplynulo, že byť události v Janově nebyly formálně v režii Dělnické strany, ale byly pochodem Autonomních nacionalistů, fakticky se jednalo pokračování, resp. plynulé navázání na shromáždění Dělnické strany. Z výpovědi svědka kpt. Ing. Rostislava Choboly např. vyplynulo, že cca 90% účastníků, které „doprovázel" na shromáždění DS v Litvínově, se následně účastnilo násilí a útoků na policisty.

[560] V řízení bylo prokázáno, že DS oznámila na 17. 11. 2008 na nám. Míru v Litvínově v době od 11 - 17 hod. mítink příznivců a členů strany nazvaný „Proti pozitivní diskriminaci a policejnímu násilí" (oznámení o konání politického shromáždění DS ze dne 24. 10. 2008, podepsané 1. místopředsedou DS J. Štěpánkem).

[561] Na tomto shromáždění vystoupili s projevy zástupci jednotlivých nacionalistických organizací a hnutí. Nejprve hovořil předseda DS Tomáš Vandas, který ve svém projevu např. uvedl: *„Ministryně české vlády, jakási Džamila, o které ani nevíme, odkud přišla, které nerozumíme, protože neumí česky, tak tato ministryně jela sem na tajné jednání za cikány, do jakéhosi jejich místního doupěte zvaného Calypso a tam s nimi jednala."* Poté vystoupil místopředseda J. Štěpánek a člen DS J. Bárta. Následovaly projevy zástupců Slovenské pospolitosti, Nového slobodného Slovenska, RWU a AN. Na závěr uvedl opět T. Vandas: *„Nastává doba naše, národní a sociální, doba, kdy český národ opět zvedne hlavu a již nebude tolerovat prohnilé bahno, šířící se z liberálního proudu!"* (viz také článek „Dělníci ovládli 17. listopad, došlo k těžkým střetům s policií", www.janov.delnickelisty.cz).

[562] Na tento mítink navazující pochod do Janova nahlásil člen AN J. Bunda (kandidát DS ve volbách do zastupitelstva Středočeského kraje v roce 2008). Po ukončení shromáždění se tak několik set účastníků demonstrace vydalo na pochod do sídliště Janov. V průběhu pochodu došlo k tvrdým střetům s Policií ČR, která se snažila zabránit střetům mezi účastníky pochodu a místními Romy (viz provedený důkaz videozáznamem zásahu policistů). Bylo rovněž prokázáno, že řada účastníků pochodu byla ozbrojena (tyče, kameny, teleskopické obušky, nože, pyrotechnika atp.) a že dokonce již den předem zde byly připraveny navezené hromady kamení a dlažebních kostek.

[563] Vláda tvrdí, že celá akce byla mezi příznivci krajní pravice prezentována jako počátek boje za bílou rasu (počátek svaté rasové války RAHOWA) a proto také byla např. vyrobena trička oslavující tuto událost. Zde vláda odkázala zejména na články „Bitva o Janov" a „Den hněvu v Litvínově", oba publikovány v Dělnických listech. V prvním textu se píše, že dne 4.10. 2008 *„Cikáni v naší zemi vyhlásili nám, Čechům, válku."* Druhý text je koncipován jako fiktivní vzpomínková akce na události v Janově. Uvádí se zde: *„Před 44 lety se totiž v Janově utkala česká radikální mládež s policií, aby chránila místní lidi před útoky Cikánů. „Ví někdo, kdo to byli Cikáni?" Teď už se hlásí víc dětí. Paní učitelka dá slovo světlovlasé Kláře z první lavice. „Cikáni byli zlí, primitivní a zákeřní lidé. Nyní ale už v Evropě nežijí. Tak jako nikdo, kdo není bílý.""*

[564] Na webu www.nacionaliste.com byl zveřejněn otevřený dopis Autonomních nacionalistů litvínovské radnici, kde bylo dáno starostovi ultimátum k řešení nastalých

problémů: „*Proto vám, litvínovské radnici, dáváme několikatýdenní čas k vyřešení krizové situace. Pokud se nám potvrdí informace o útocích na Čechy kvůli podpoře nacionalistů v Janově a o trvající neschopnosti policie a vašeho úřadu cikánskou otázku řešit, nebudeme váhat ani vteřinu a do Janova se vrátíme. A můžete si být jist, že v mnohem větším počtu. Nejspíše jsme zůstali poslední, komu na srdci leží osud pracujících Čechů tyranizovaných dnem i nocí nenáviděnými parazity, ale je nás stále dost. Dost těch, kteří nebudou s příjezdem do Litvínova otálet. Dost těch, kteří řeknou NE teroru Čechů ze strany kriminálníků a mafiánů. Čas vám běží...*“

[565] V průběhu jednání T. Vandas opakovaně uváděl, že s „bitvou o Janov“ nemůže být DS nijak spojována, jelikož k ní došlo teprve po ukončení řádně ohlášeného shromáždění DS, které proběhlo bez jakéhokoliv narušení veřejného pořádku, a tato nemůže být činěna odpovědnou za následné samostatné akce jiných subjektů.

[566] Soud má však za to, že toto tvrzení DS bylo v průběhu řízení jednoznačně vyvráceno. Např. v Dělnických listech č. 19/2008 byl publikován článek „Náš boj s režimem“, z něhož plyne souslednost jednotlivých akcí DS v Janově a tisícihlavý pochod k Janovu, který následoval po „silně emotivním duchu“ shromáždění DS v Litvínově. V dalším textu je proveden rozhovor s členkou DS L. Šlégrovou, nazvaný „Její odpor spustil revoluci“, v němž je – společně s 12 členy Ochranných sborů - označena za hrdiny, kteří vpochodovali dne 4. 10. 2008 „*do cikány terorizovaného Janova, aby se osobně postavili proti zdejší kriminalitě a zastali místních občanů, kteří zákony dodržují... Následující události jsou pouze pokračováním příběhu, jenž postupně dostává stále zřetelnější obrysy odporu, revoluce proti polistopadovému systému.*“

[567] Další článek je nadepsán „Bojovník z Janova: Přišel o prsty, ale boxu se nevzdá“. Píše se v něm o V. Aufartovi, který při předmětné akci přišel o prsty v důsledku vlastní neobratné manipulace s výbušninou. Soud má za prokázáno (viz videozáznam z policejního zásahu), že si tento úraz způsobil sám a není proto pravdou, že k němu došlo tak, že se chránil před policejním dělbuchem, jak stojí v citovaném článku. V. Aufart je v článku opakovaně označován za bojovníka, za skutečného hrdinu, který neváhá pro svoje antiliberální a nacionální myšlenky bojovat s policií v ulicích a riskovat zdraví a život. Jmenovanému osobně vyjádřil podporu T. Vandas a další členové vedení DS a „*dočkal se i ujištění podpory od spolubojovníků v řadách DS.*“ V použitém citátu přičítá T. Vandas odpovědnost za zranění V. Aufarta stávajícímu zkorumpovanému režimu.

[568] K tomu Soud uvádí, že popis události podaný Dělnickými listy je v příkrém rozporu s jejím skutečným průběhem, jak jej Soud zjistil nejen z výpovědi svědků, ale především bezprostředně a přímo z DVD se záznamem i tohoto „incidentu“. DS se tedy citovaným článkem postavila na stranu účastníků, kteří bezprecedentním, násilným způsobem ve velkém rozsahu narušili veřejný pořádek a vyvolali ozbrojené střety s Policií. Vedle prostého vyjádření podpory této akci Soud v článku nepřehlédl použití termínu hrdina ve vztahu k Viktoru Aufartovi, stejně jako obraty typu „spolubojovníci z řad Dělnické strany“.

[569] Zcela souladně s předchozím důkazem vyznívají i další články v Dělnických listech. V článku nazvaném „Náš boj s režimem“ je mj. uvedeno „*Následoval tisícihlavý pochod k Janovu, řádně ohlášený na radnici. Měl být demonstrací protestu a odporu proti nespravedlnosti a pozitivní diskriminaci. Zhruba v jeho polovině došlo k nečekanému útoku policejní jízdy proti účastníkům pochodu. Policejní dělbuchy létající do neozbrojeného davu*

zranily několik našich aktivistů, jednoho z nich dokonce poznamenaly do konce života, když přišel o prsty na rukou."

[570] I v posledně citovaném článku se DS přihlásila k událostem na litvínovském sídlišti Janov, jak vyplývá již jen z titulu článku, umístěného na čelní straně Dělnických listů. O účastnících demonstrace hovoří v duchu názvu jako o „našich aktivistech". Popis událostí, stejně jako v případě předchozího důkazu, zcela neodpovídá průběhu události zjištěnému Soudem.

[571] Zmíněné tvrzení T. Vandase o oddělenosti obou akcí vyvrací i další článek „Chtěli jsme domů, těžkoodění nás zmlátili – příběh účastníka války v Janově", jehož autorem je P. Andrle (kandidát za DS ve volbách do zastupitelstva Plzeňského kraje v roce 2008). V něm je začátek celé události popisován tak, že „*po ukončení projevů a krátké hudební vložce jsme byli pořadateli AN vyzváni k povolenému pochodu do Janova*". Je tak zcela zřejmé, že obě akce, které se DS snaží důsledně oddělovat, byly plynule navazující a prováděné identickými osobami. Takto viděno je zcela nerozhodné, že T. Vandas zřejmě následnému pochodu již nebyl přítomen.

[572] Ostatně, tuto skutečnost potvrzuje i rozhovor s T. Vandasem v Dělnických listech č. 20/2009 z března 2009, uvozený konstatováním, že „*původně měl být tento rozhovor spíše o událostech ze sklonku minulého roku, kdy se více než 1000 členů a sympatizantů DS vydalo na pochod na sídliště Janov v Litvínově. Naše spravedlivá válka s cikánskými gangstery a rasisty otřásla celou společností, konečně se o problému začalo mluvit*."

[573] Na základě výše uvedených skutečností Soud konstatuje, že v řízení byla prokázána aktivní účast DS a jejich představitelů a aktivistů nejen na ohlášeném shromáždění nazvaném „Proti pozitivní diskriminaci a policejnímu násilí", nýbrž i na následném pochodu, ústícím v tzv. „bitvu o Janov". Soud totiž nemá pochybnosti o tom, že již samotné načasování tohoto shromáždění, jeho tématické zaměření, okruh vybraných řečníků, jednoznačná návaznost na předchozí akce v Janově (4. a 18. 10. 2008), následná tendence k vytváření kultu (mluví se o „hrdinech a bojovnících z Janova", o"naší spravedlivé válce", o „začátku revoluce s polistopadovým režimem" apod.) jednoznačně prokazují, že šlo o akci dopředu pečlivě naplánovanou. Pojem „Janov" tak nabyl osobitého významu a DS se od něj v žádném případě nedistancovala, byť k tomu i během soudního řízení její předseda dostal příležitost a byl na to dokonce Soudem výslovně dotázán. „Janov" je naopak velmi účelově využíván, a to i v současnosti (viz např. článek „Slovensko se připravuje na svůj Janov" z 5. 8. 2009, www.delnickelisty.cz). Takto nazíráno představoval mítink DS jen jakýsi prostředek politické legitimizace a vytvoření zázemí pro následné jednoznačně protiprávní a násilnické akce, zaměřené proti jedné skupině obyvatel. S ohledem na rozměry celé akce je pak třeba přisvědčit názoru zástupce vlády, že pokud by účastníkům pochodu nezabránily v napadení Rómů policejní jednotky, velmi pravděpodobně by došlo k vážným ublížením na zdraví či dokonce k zabitím.

[574] Účelovost tvrzení T. Vandase o tom, že za následné události po ukončení mítinku nenese DS žádnou odpovědnost, získává jasné kontury konečně i tím, že samotný T. Vandas v jiné souvislosti (viz V.5.2) připustil spolupráci s AN, tedy s oficiálním organizátorem popisovaného pochodu do Janova. Nelze si tak rozumně představit situaci, že představitelé DS přinejmenším nemuseli být vědomi toho, co bude po ukončení jejich mítinku následovat.

[575] Tvrdila-li DS, že svými shromážděními přiměla odpovědné orgány k řešení problémů obyvatel dané lokality a v té souvislosti předložila např. DVD se záznamem navenek nekonfliktní výměny několika vět mezi předsedou DS a současným starostou Litvínova Danielem Volákem, podotýká Soud, že tento důkaz nikterak nezbavuje DS odpovědnosti za události, k nimž došlo 17. 11. 2008.

4. 4. 2009, Přerov - protest proti černému rasismu

[576] Soud má za prokázáno, že svolavatelem tohoto shromáždění byl J. Švehlík (viz oznámení o shromáždění ze dne 11. 3. 2009). Akce tedy formálně neorganizovala DS, nýbrž Autonomní nacionalisté, nicméně nelze přehlédnout, že J. Švehlík je členem předsednictva DS a opakovaně za tuto stranu kandidoval ve volbách. Pozvánka na akci byla zveřejněna také na webu www.odpor.org (29. 3. 2009), nadepsaná „Postavme se černému rasismu v Přerově!". V ní je mimo jiné uvedeno, že „*DS v Janově strhnula lavinu, která se převalila přes celou zemi. Paralyzovaný Systém nedokázal včas vychrlit dostatek lží a polopravd, aby se hlas národa podařilo přehlučet. Hnutí Odporu zaznamenalo nezanedbatelný nárůst aktivistů i sympatizantů a volání o pomoc se ozývá z celé země. Volání nejhlasitější však zaznělo z Přerova!*"

[577] Z citované pozvánky je zřejmé, že tato protestní akce měla ideově navázat na dříve zmíněnou „bitvu o Janov". Ostatně, i samotná DS zveřejnila v Dělnických listech informaci o konání pochodu a rozhovor s „aktivistou národního socialismu" nazvaný „Jedu do Přerova, protože nevěřím Systému". Tento rozhovor byl převzat také na stránky www.odpor.org. Propojení s DS je tak zcela zřejmé, což je dáno rovněž přítomností J. Švehlíka a také P. Vondráka na akci. Po oficiálním skončení pochodu došlo ke střetům s Policií ČR. Přestože tedy DS nebyla oficiálním svolavatelem tohoto shromáždění, je jí - přinejmenším v širším slova smyslu – ze shora uvedených důvodů tato akce přičitatelná.

[578] Násilný charakter tohoto shromáždění byl rovněž prokázán mj. výpovědí svědka kpt. Ing. Rostislava Choboly. Ten mj. popsal napadení asi 3 policistů skupinou cca 40 radikálů a cílené napadení dvou dokumentačních skupin, přestože si radikálové museli být vědomi, že se jedná o policisty kriminální služby. Svědek zároveň vypověděl, že účastníci byli ozbrojeni. Z výpovědi svědka, podle kterého již před plánovaným shromážděním Policie odstraňovala z místa jeho konání připravené zbraně, lze uzavřít, že akce byla předem plánovaná a organizovaná jako násilná. Tato skutečnost podstatným způsobem zvyšuje míru její společenské nebezpečnosti.

[579] Soud v tomto případě dospívá k závěru, že konání předmětného protestního pochodu prokazuje jednak skutečnost, že dříve popsaná násilná a rasisticky zaměřená akce v Janově (17. 11. 2008) nepředstavuje ojedinělý exces v aktivitách DS a jejích stoupenců, nýbrž že je prokázána snaha o pokračování v tomto typu násilných akcí spojených s útoky na Policii i v dalším období. Zároveň je tím dále prokazováno personální propojení DS s AN a NO.

1. 5. 2009, Brno - 1. máj, oslava Svátku práce

[580] Mezi účastníky řízení není sporu v tom, že tuto demonstraci ohlásil člen DS P. Procházka spolu s L. Levayem. Se svými projevy zde vystoupili představitelé DS T. Vandas, J. Štěpánek, M. Zbela a P. Kotáb. Dále promluvil Gottfried Küssel, výrazný

reprezentant nacionálního socialismu, který byl v minulosti odsouzen k 10 letům vězení. Proslavilo jej mimo jiné také založení VAPO (Volkstreue außerparlamentarische Opposition), jejíž činnost byla zakázána. Vystoupili rovněž zástupci Svobodného odporu, AN a RWU. V rámci této akce došlo i ke slavnostnímu křtu oficiálního periodika hnutí Dělnické mládeže, Národního odporu. Celá akce je podrobně popsána jak na webu www.odpor.org, tak v Dělnických listech nebo v oficiálním médiu Dělnické strany - TV Nacional.

[581] Rovněž na tomto shromáždění vystoupil představitel Freier Widerstand Steffen Pohl, který mimo jiné uvedl: „*Jak Litvínov ukázal, jsou ještě i samostatně myslící lidé na tomto světě. Např. velká část obyvatel Litvínova. Ve SRN je nepředstavitelné, aby obyvatelstvo města poskytlo přístřeší kamarádům, kteří jsou pronásledováni policií, poskytují první pomoc zraněným, nebo nabídnou své znalosti místních reálií během střetů, ba dokonce i poskytují militantnímu odporu prostředky k sebeobraně. Toto je první krok správným směrem, když obyvatelstvo rozpozná, že militantní odpor není zločinem. A pokud by policie dnes měla jednat podobně jako v Litvínově, bílí Židé Evropy vás nezastaví. ... Bude to poslední příležitost v dějinách Evropy, jak zajistit existenci bílého člověka v Evropě a nakonec na troskách demokratických systémů vybudovat říši Evropu. Nedobytelnou říši, od Atlantiku až k Uralu, od Skandinávie až k Středozemnímu moři. Říši s z obyvatelstvem čítajícím 500 milionů lidí. S vojenskou silou, která vykáže do patřičných mezí islám, Izrael a sionisty kontrolované Spojené státy americké. Říše a pevnost Evropa. ... Jak jsem řekl, jsem si jistý, že podnět k evropské revoluci přijde jednou z východního bloku. 16. 3. 1939 promluvil největší Evropan dějin z oken pražského hradu k českému lidu a zdá se, že český lid jako jeden z mála evropských národů jeho slova dosud nezapomněl.*“ Soud nemá z kontextu projevu pochyb o tom, že zmíněným „největším Evropanem dějin“ byl míněn Adolf Hitler.

[582] Soud k tomuto shromáždění konstatuje, že je jím prokazována nejen úzká spolupráce DS se jmenovanými hnutími, nýbrž i fakt, že DS na svých akcích přinejmenším toleruje a zjevně tedy i sympatizuje s pronášením otevřeně antisemitských, xenofobních a nacistických výroků. Tento závěr potvrzuje rovněž listinný důkaz – „Znalecký posudek ve věci trestní věci demonstrace DS v Brně dne 1. 5. 2009“, zpracovaný Mgr. M. Mazlem.

[583] Naopak za zcela irelevantní považuje Soud důkazy předložené DS: rozhovor s D. Rathem nadepsaný „Jak řešil Hitler krizi? Začal zbrojit“ (www.lidovky.cz, 23. 1. 2009), článek „Topolánek svým slovníkem pobouřil odbojáře“ (www.novinky.cz, 27. 3. 2007) a rozhovor s M. Dalíkem „Klidně napište, že jsem Topolánkův pasák“ (www.idnes.cz, 11. 9. 2006). Žádný z těchto textů se totiž vůbec nevztahuje k předmětu řízení, tj. k návrhu na rozpuštění DS, která tyto důkazy uplatnila zjevně toliko z politických důvodů. Jakkoliv se může jevit obsah citovaných textů v řadě ohledů kontroverzním, byly některé problematické výroky následně uvedeny na pravou míru a Soud nemá sebemenšího důvodu k domněnce z celkového vyznění všech tří textů, že by tyto texty byť i jen naznačovaly tendence jmenovaných k neonacismu, xenofobii či antisemitismu tak, jak byla prokázána právě u DS.

16. 5. 2009, Košice - pochod proti kapitalismu

[584] V tomto případě není sporu o tom, že demonstraci nepořádala DS, nýbrž Autonomní nacionalisté Slovensko. Pochod byl zaměřen proti kapitalismu, globalizaci a za sociální jistoty. Mezi řečníky vystoupili zástupci AN Považí, sdružení Hlavu Hore, Matice

Slovenské a P. Vondrák (předseda MO DS Praha, viz „Vondrák v Košicích: Náš boj musí být mezinárodní“, www.delnickelisty.cz). Jeho popis je obsažen v textu „Pochod proti kapitalizmu, globalizácii, za sociálne istoty“ (www.nacionalisti.net, 16. 5. 2009).

[585] Soud má za to, že tato akce prokazuje spolupráci DS s označenými slovenskými hnutími. V případě sdružení Hlavu Hore a Matice Slovenské nicméně nebyla v řízení prokazována protiprávnost jejich činnosti, takže spolupráci s nimi nelze přičítat k tíži Dělnické straně.

6. 6. 2009, Jihlava - politický mítink a uctění památky vojáků II. sv. války

[586] V tomto případě je třeba přisvědčit DS, že vláda smísila několik rozdílných akcí. K tomuto bodu bylo předloženo několik důkazů. První z nich prokazuje putování místní organizace Dělnické mládeže Brno, Ochranných sborů a DS (článek „DM Brno na cestách: Odpůrce: zfetované lůzy k obětem války“, www.delnickamladez.cz, 18. 5. 2009) do Znojma a poté do Jihlavy, kdy na závěr byl navštíven i místní hřbitov. Tato cesta skutečně proběhla 18. 5. 2009.

[587] Samostatnou akcí byl vzpomínkový pochod aktivistů Odporu, věnovaný „padlým hrdinům“ dne 6. 6. 2009 v Jihlavě, jehož svolavatelem byl D. Zavadil a M. Václavek (člen DS). O tomto pochodu informoval text „Pochod za oběti 2. sv. války – Jihlava“ (www.odpor.org, 17. 6. 2009). Na této akci měl vystoupit Herbert Schweiger, bývalý člen elitní Leibstandarte-SS Adolf Hitler, nicméně byla magistrátem rozpuštěna.

[588] Lze konstatovat, že tato akce prokazuje vzájemnou spolupráci DS a NO a také projevování sympatií některých členů DS k německému nacismu.

24. 5. 2009 Praha – protest proti vyřazení volebních spotů z vysílání ČT

[589] Svolavatelem shromáždění byla prokazatelně DS (viz Protokol o průběhu shromáždění ze dne 27. 5. 2009, č. j. S-MHMP 572757/2009). Již po 20 minutách však bylo shromáždění rozpuštěno ve smyslu ustanovení § 12 odst. 3 shromažďovacího zákona, jelikož údajně nastaly okolnosti, které by jinak odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 cit. zákona. T. Vandas totiž ve svém projevu mimo jiné uvedl: „*Naši příznivci, národovci jsou zavíráni například za to, že řeknou slova národní socialismus nebo že mají na svém těle vytetovaný jakýsi symbol. ... My jsme přesvědčeni, že ten náš program národního socialismu, tak jak ho prosazuje Dělnická strana, je programem správným. Nestydíme se za ta slova. A my si za tím programem půjdeme i nadále. Ať se to našim přátelům nebo nepřátelům líbí. Další spojení. Slova NÁRODNÍ ODPOR. Za to, že drželi dva lidé transparent se slovním spojením Národní odpor, byli posláni do kriminálu. No je toto demokracie?*“

[590] Přestože bylo shromáždění rozpuštěno, pokračovali členové a příznivci DS v protiprávním jednání, a proto bylo zajištěno 42 osob pro podezření z páchání přestupku. Na shromáždění bylo také zaznamenáno několik osob, které na sobě měly protižidovskou a nacistickou symboliku.

[591] DS tvrdí, že v tomto projevu nebyl použit výraz „nacionální“, leč „národní“ socialismus a odvolává se na osobnost Milady Horákové, známé právě jako členky ČSNS.

Zároveň poukazuje (a předkládá jako důkaz) trestní oznámení kvůli tomuto rozpuštěnému shromáždění na pracovníka MHMP V. Bíňovce (www.delnickastrana.cz, 28. 5. 2009). Proti tomuto rozpuštění byla podána rovněž správní žaloba datovaná k 1. 6. 2009, kterou DS rovněž předložila Soudu jako důkaz.

[592] Soud k tomuto bodu uzavírá, že byla prokázána protizákonnost jednání DS. Z citovaného zápisu (a jeho obsah nepopřel ani T. Vandas při jednání) totiž plyne, že T. Vandas a J. Štěpánek neuposlechli pokynu zástupce MHMP, když např. T. Vandas zareagoval slovy: „*Toho si nevšímejte, to je jakýsi úředníček, který si myslí, že si v této zemi může dovolovat vše. Ale já říkám jediné, jejich doba také skončí.*“ Jakkoliv totiž mohli být představitelé DS vnitřně přesvědčeni o neoprávněnosti zmíněného pokynu, byli povinni jej neprodleně uposlechnout. Z tohoto důvodu také není chování DS liberováno ani následnou žalobou ze dne 1. 6. 2009 proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy o rozpuštění shromáždění. Právě takováto žaloba představuje zákonem předvídaný postup umožňující vyjádřit nesouhlas s rozpuštěním shromáždění. Její podání však nezbavuje odpovědnosti za případné předchozí porušení shromažďovacího zákona.

6. 6. 2009, Most, Litvínov - pochod za padlé kamarády „REHO 2009“

[593] V tomto případě se jednalo o každoroční shromáždění nacionalistů za účelem připomenutí výročí úmrtí Miloše Reha, který byl v roce 1999 v Litvínově po střetu s třemi Romy zavražděn. Tuto akci nepořádala DS, nicméně zúčastnil se jí místopředseda DS P. Kotáb, jehož projev však nebyl přednesen.

[594] O akci informoval článek v Dělnických listech č. 23, str. 2 s názvem „Nacionalisté uctili památku zavražděného Miloše Reha“: „*Vzhledem k tomu, že Policie ČR pohrozila organizátorům shromáždění, že akce bude rozpuštěna, pokud v projevech zazní slovní spojení jako např. „nepřizpůsobiví cikáni“, „národní socialismus“ či propagace jakýchkoli politických myšlenek, nevystoupil s plánovaným projevem místopředseda Dělnické strany (DS) Petr Kotáb, aby tak nezavdal záminku k předčasnému ukončení smutečního shromáž*dění. Pozvánka na akci se objevila také na stránkách www.odpor.org (2. 6. 2009).

[595] Rovněž tato akce prokazuje – přinejmenším - vzájemnou komunikaci a názorovou blízkost mezi DS a NO.

18. 6. 2009, Tábor - shromáždění Dělnické strany za účelem poděkování voličům

[596] V tomto případě není sporu o tom, že svolavatelem shromáždění byla DS. Avizovaným účelem akce mělo být poděkování voličům za účast v eurovolbách. Ve skutečnosti se však jednalo o protest proti pochodu homosexuálů Queer Parade 2009. O tom svědčí nejen načasování a umístění celé akce, nýbrž také obsah projevu místopředsedy DS J. Štěpánka, který označil homosexualitu za zvrácenost a připomněl násilné potírání sekty adamitů v husitském období. Průběh shromáždění popisuje článek „Homosexuálové tancovali Táborem, před radikály je ubránila policie“ (www.idnes.cz, 20. 6. 2009). V tomto textu je rovněž informace o tom, že účastník akce F. Remunda upozornil J. Štěpánka na to, že jeden ze stoupenců DS má na bundě nášivku „Arijské bratrstvo“ (Aryan Brotherhood), což je kriminální neonacistický gang, působící především ve věznicích USA, ale i mimo ně.

[597] Dalším důkazem předloženým vládou je článek „Arijský bratr Tomáš Hána“, převzatý z www.antifa.cz, v němž je mimo jiné T. Hána v mikině Aryan Brotherhood vyfocen a to s vlajkou DS. V tomto článku je rovněž dokumentována činnost jmenovaného v rámci AN a NO, jsou citovány jím psané texty se zjevně nacistickým zaměřením („Hitlerjugend“, „Čistota rasy“) a je vyfocen před hrobem R. Hesse a také na dříve popsaných akcích (Litvínov 17. 11. 2008, Přerov 4. 4. 2009). Na tento důkaz zareagovala DS tím, že Antifa představuje militantní antifašistické hnutí, což doložil odkazem na Výroční zprávu BIS za rok 2007. Dále poukázal na článek „Ke zrušení DS mají pomoci důkazy levicových extremistů“ (www.zpravy.idnes.cz 18. 9. 2009).

[598] DS tedy nepopřela obsah důkazu, nýbrž zpochybnila jeho zdroj – webovou stránku Antifa. K tomu Soud uvádí, že tento důkaz navrhla vláda, byl při jednání řádně proveden a není proto dán důvod k jeho relativizaci. Jiná věc je jeho vyhodnocení v kontextu s ostatními provedenými důkazy a s vyjádřeními účastníků řízení. V tomto směru má Soud za prokázáno, že na předmětné akci, která byla organizována DS, vystoupil J. Štěpánek, tato akce byla zaměřena proti homosexuálům a přítomný T. Hána, očividný aktivista DS, měl oblečenu mikinu odkazující na neonacistickou organizaci (viz též text převzatý z www.idnes.cz). Tato akce proto potvrzuje činnost DS vykazující zcela zjevně xenofobní a nesnášenlivé rysy vůči některým skupinám obyvatel, zde homosexuálům, a svědčí rovněž o tom, že přinejmenším někteří stoupenci DS otevřeně sympatizují s nacistickou ideologií. Z provedených důkazů je totiž zřejmé, že T. Hána nebyl náhodným, nýbrž pravidelným účastníkem akcí, na kterých se podílela DS, a vystupoval zde dokonce jako vlajkonoš.

27. 6. 2009, Severní Čechy - „Call for Freedom 2009“

[599] Tato akce byla prezentována jako oslava úspěchu DS v eurovolbách a měly se jí účastnit skupiny zejména tzv. white-power-music. Nakonec se však tato oslava neuskutečnila, údajně z důvodu zatčení a trestního stíhání několika představitelů neonacistické scény, kteří se zabývali organizováním tohoto typu koncertů.

[600] S ohledem na neuskutečnění akce proto Soud konstatuje, že v tomto bodu nelze dovodit nic relevantního, co by odůvodňovalo návrh vlády. Jakkoliv totiž vláda jako důkaz předložila „Informaci o hudebních skupinách účinkujících na akcích DS“, který získal Odbor bezpečnostní politiky MV z veřejně přístupných zdrojů a obsahuje výběr textů kapely Bully Boys, není možno tento důkaz uplatnit v neprospěch DS, a to proto, že se předmětná akce neuskutečnila a vláda ani netvrdila, že by tato skupina vystoupila na některé jiné akci DS.

8. 8. 2009, Šarišské Michaľany

[601] Vláda poukázala rovněž na neohlášenou demonstraci, pořádanou hnutím Slovenská pospolitosť ve slovenské obci Šarišské Michaľany. Tato akce byla zaměřena proti romské kriminalitě a za DS se jí zúčastnilo několik osob v čele s L. Šlégrovou. Došlo zde k zásahu Policie a bylo zadrženo 30 osob, včetně L. Šlégrové, která měla projev (viz odpověď na žádost o poskytnutí informace, vypracovanou Prezídiem policajného zboru ze dne 20. 8.

2009, č. p. PPZ-283-2/JKP-OBEM-2009, z níž je patrno, že na této akci byli mimo jiné zadrženi J. Šlégrová a J. Šlégr, kandidáti za DS ve volbách do zastupitelstva Ústeckého kraje v roce 2008). Zranění utrpělo 7 lidí, z toho 5 policistů. Informaci o této akci uvedla DS v článku publikovaném v Dělnických listech pod názvem „Slovensko se připravuje na svůj Janov", kde se v závěru uvádí výzva aktivisty J. B.: „*Naši slovenští bratři nechyběli 17. listopadu loňského roku na celonárodní demonstraci v Janově. Nyní volají oni nás o pomoc v boji s režimem a cikánským rasismem.*" T. Vandas také veřejně v médiích prohlásil: „*Celý zásah slovenské policie hodnotím jako neadekvátní a nepřiměřený. Domnívám se, že policie na Slovensku se chovala stejně neprofesionálně, jako jejich čeští kolegové při loňském zásahu proti demonstrantům na českém sídlišti Janov*" (viz www.mediafax.cz).

[602] Tuto akci Soud vyhodnotil tak, že jednak prokazuje silnou provázanost DS se slovenským hnutím Slovenská pospolitosť (při jednání ostatně T. Vandas toto hnutí označil za partnerské) a také vyvrací DS opakovaně tvrzené odmítání podílu na tzv. „bitvě o Janov" 17. 11. 2008. Je totiž zřejmé, že právě tato událost v Janově měla být jakýmsi vzorem pro opakování podobných akcí, a to i na Slovensku.

15. 8. 2009, Nový Knín, „Den Svobody 2"

[603] V tomto případě se jednalo o hudebně-politický festival, který byl údajně veřejně prezentován jako společná akce DS a Svobodné mládeže (což má být jedno z označení NO). Nahlášen byl jako charitativní akce pro oběti povodní. K této akci však vláda nepředložila žádné důkazy a při jednání její zástupce uvedl, že tento bod je „jen do počtu". Nijak se k němu nevyjádřila ani DS; pouze namítla, že spojení Svobodné mládeže s DS je spekulativní a nijak nedoložené.

[604] Za této situace Soud konstatuje, že tento bod neprokazuje protiprávnost činnosti DS ani její propojení s NO.

12. 9. 2009, Pössneck – Fest der Völker (Festival národů)

[605] Vláda v doplnění svého návrhu uvedla, že představitel DS P. Vondrák vystoupil na oficiální akci NPD, které se pravidelně účastní představitelé krajně pravicových a nacionalistických evropských hnutí. Toto vystoupení potvrdil při jednání i T. Vandas. Ve svém projevu P. Vondrák vyslovil rovněž podporu osobám stíhaným v ČR za podporu a propagaci neonacistických hnutí (viz článek „Festival národů v německém Pößneck", www.delnickelisty.cz).

[606] Rovněž v tomto případě Soud konstatuje (podobně jako u akce konané dne 13. 9. 2008 v Altenburgu, viz V.6) prokázání názorové blízkosti DS s ostatními subjekty, které tyto akce navštěvují, a mezinárodní propojenost nacionalistických hnutí. Opakovaná účast představitele DS na těchto pravidelných setkáních potvrzuje dlouhodobost této spolupráce.

28. 9. 2009, Kladno, Svatováclavská demonstrace

[607] Konečně poslední akcí, na kterou vláda upozornila, byl 5. ročník tzv. Svatováclavské demonstrace, pořádané společně DS a AN. O demonstraci pojednal článek „Nacionalisté uctili památku sv. Václava" (www.delnickelisty.cz) a „Report z 5.

Svatováclavské demonstrace“ (www.nacionaliste.com), v němž se píše, že akci uspořádali AN a mimo jiné na ní vystoupila zástupkyně RWU a také A. Berčík (AN Sever), J. Bunda a M. Glas (AN Střední Čechy). Byla také vybrána částka 10 tis. Kč na pomoc nacionalistům persekuovaným policií v ČR a v Polsku.

[608] Soud má za to, že v tomto bodu se vládě podařilo prokázat úzkou spolupráci DS a AN.

28. 10. 2009, 17. 11. 2009, 9. 12. 2009 Praha

[609] V průběhu jednání vypověděl svědek David Janda, navržený vládou, o dalších třech akcích, konaných koncem roku 2009 v Praze: 29. 10 na náměstí Jiřího z Poděbrad, 17. 11. na Národní třídě a 9. 12. u Vazební věznice Pankrác.

[610] Akce konané dne 28. 10. 2009 se nicméně svědek osobně neúčastnil a slyšel o ní pouze zprostředkovaně; vláda k ní nepředložila žádné důkazy. Rovněž o akci konané dne 9. 12. 2009 samostatně nehovořil. Z těchto dvou případů proto Soud nemůže dovozovat nic, co by mohlo být použito na podporu návrhu vlády na rozpuštění DS.

[611] K 17. 11. 2009 nicméně svědek D. Janda vypověděl, že na tento den uspořádal J. Bárta, aktivista NO a současně předseda MO DS Vlašim, tzv. Parník svobody. Akce se zúčastnilo cca 100 osob, mezi nimi i E. Sedláček. Konání této akce doložil svědek několika fotografiemi. Ve stejný den uskutečnila odpoledne neohlášené shromáždění na Národní třídě DS a jakkoliv vypadaly tyto obě akce oddělené, ve skutečnosti se jich zúčastnily stejné osoby. Na akci DS se podílely malé skupinky členů radikálních hnutí, zejména AN a NO. Toto shromáždění bylo rozhodnutím magistrátu rozpuštěno, načež podle svědka došlo ze strany účastníků demonstrace ke spáchání několika násilných trestných činů (útok na veřejného činitele, poškozování cizí věci apod.).

[612] Lze tak konstatovat, že citovaná akce ze dne 17. 11. 2009 prokazuje pokračování spolupráce DS s NO i v současnosti a také k násilné činnosti v přímé souvislosti s akcemi DS.

V.6.1 Zhodnocení veřejných akcí

[613] Na základě shora prezentovaného dokazování Soud dospěl k následujícím závěrům.

[614] Předně, v řízení bylo prokázáno, že DS při pořádání veřejných akcích často úzce spolupracuje s hnutími, které patří mezi subjekty pravicově extremistické, nacionalistické či dokonce neonacistické scény (viz podrobněji V.5). V tomto směru nepovažuje Soud za rozhodující, zda konkrétní akci svolala fyzická osoba spojená s některým z uvedených hnutí anebo přímo DS, jak při jednání opakovaně upozorňoval T. Vandas. Podstatné je, že DS pořádání těchto akcí buď podporovala (např. pozvánkami, umisťovanými na svých webových stránkách), organizačně se na nich podílela, vystupovali na nich její představitelé anebo k nim přinejmenším vyjadřovala sympatie (např. v následných komentářích a „reportech“), takže jsou jí tyto akce přičitatelné.

[615] Konkrétně lze shrnout, že řada předestřených akcí prokazuje úzkou spolupráci DS s Autonomními nacionalisty (Beroun 24. 2. 2007, Kladno 29. 9. 2007, Praha 23. 2. 2008, Praha 15. 3. 2008, Praha 1. 5. 2008, Děčín 14. 6. 2008, Rokycany 6. 9. 2008, Kladno 28. 9.

2008, Janov 17. 11. 2008, Přerov 4. 4. 2009, Brno 1. 5. 2009, Kladno 28. 9. 2009, Praha 17. 11. 2009). Další akce byly pořádány (příp. podílel se na nich) s Národním odporem (Přerov 10. 3. 2007, Plzeň 21. 4. 2007, Brno 1. 5. 2007, Svitavy 21. 7. 2007, Kladno 29. 9. 2007, Praha 1. 5. 2008, Svitavy 26. 7. 2008, Rokycany 6. 9. 2008, Kladno 28. 9. 2008, Janov 17. 11. 2008, Přerov 4. 4. 2009, Brno 1. 5. 2009, Jihlava 6. 6. 2009, Most/Litvínov 6. 6.2009, Praha 17. 11. 2009) a s RWU (Plzeň, 1. 3. 2008, Praha 1. 5. 2008, Svitavy 26. 7. 2008, Janov 17. 11. 2008, Brno 1. 5. 2009). Soud tak dospívá k závěru, že velmi úzké propojení a součinnost DS s NO, s AN a s RWU byla prokázána konáním velkého počtu společných akcí, přičemž jejich frekvence a tématické zaměření vylučuje nahodilost.

[616] Jak uvedl Soud na jiném místě tohoto rozsudku (viz především IV.2), o návrhu rozhoduje podle skutkového stavu, který tu je v době jeho rozhodnutí. Rovněž s ohledem na překážku věci rozhodnuté je proto třeba vycházet primárně z aktuálních projevů činnosti DS a problematické akce dřívější, konané ještě před vydáním rozsudku *Dělnická strana I*, o nichž vláda věděla (resp. alespoň vědět mohla), mají pro posouzení nyní projednávané věci význam toliko kontextuální. Takto viděno Soud nicméně konstatuje, že frekvence a zaměření veřejných akcí, přičitatelných Dělnické straně, se v období před březnem 2009 a po něm nikterak zásadně nezměnila. Jakkoliv totiž nelze přehlédnout, že pomyslný „vrchol" činnosti DS představuje z hlediska počtu účastníků a rozsahu a intenzity protiprávnosti „bitva o Janov", konaná dne 17. 11. 2008, DS se později od této akce nijak nedistancovala a naopak pokračovala v podobných akcích, byť zatím neopakovala akci v takovém rozsahu. „Bitva o Janov" se tak stala jakýmsi symbolem nastupující revoluce, její účastníci byli v prostředí členů a příznivců DS heroizováni a další akce aspirovaly na pomyslné pokračování této „bitvy", která byla počátkem „Války" se „Systémem" – viz zejména demonstrace v Přerově 4. 4. 2009 a v Šarišských Michaľanech dne 8. 8. 2009, které se na janovské události přímo odvolávaly. Jestliže tedy již před březnem 2009 byly v konkrétních akcích přičitatelných DS zřetelné prvky rasové nesnášenlivosti, násilí vůči skupinám obyvatel, xenofobie, antisemitismu a neonacismu, pokračovala tato strana ve stejném trendu i po uvedeném datu – viz zejména protest v Přerově 4. 4. 2009, 1. 5. 2009 v Brně, 18. 6. 2009 v Táboře a 8. 8. 2009 v Šarišských Michaľanech.

[617] Soud nemohl přehlédnout ani prokázanou velmi úzkou a na reciprocitě založenou spolupráci s některými zahraničními nacionalistickými subjekty. Jakkoliv Soud nepopírá, že se v řadě případů jedná o subjekty působící legálně, nic to nemění na jejich převážně velmi vyhraněném extrémistickém způsobu profilace.

[618] Soud shledal zcela nevěrohodným vyjádření T. Vandase, že v podstatě ani dobře nevěděl, kdo konkrétně na akcích pořádaných DS vystoupí - o koho se jedná, jaký projev hodlá pronést; případně kdo ho vlastně pozval jako řečníka na akci, pořádanou někým jiným. Je totiž zřejmé, že realizace shromažďovacího práva není ničím jiným než jednou z forem svobody projevu. Každý, kdo shromáždění pořádá, jím proto hodlá vyjádřit určitý názor, prezentovat svoje myšlenky, politický program či ideologii anebo vyslovit nesouhlas s některými jevy. Pokud Soud pomine případy plánovaných diskusí a názorových střetů, o které v popisovaných akcích zjevně nešlo, pozve si organizátor shromáždění jako řečníka vždy takovou osobu, od které očekává názorovou spřízněnost a podporu. Jakkoliv tedy skutečně nelze úplně vyloučit, že v některých případech T. Vandas neznal konkrétní osoby organizátorů jednotlivých shromáždění, není to rozhodující.

Podstatné je, že se vždy jednalo o akce názorově blízkých subjektů, o čemž nemá Soud sebemenší pochybnost.

[619] Při obsahovém hodnocení jednotlivých akcí Soud konstatuje, že některé z nich byly zaměřeny velmi xenofobním, rasově nenávistným a účelově provokativním směrem, resp. přinejmenším některé projevy na nich prezentované měly takovéto vyznění. Jako příklady právě takto orientovaných akcí Soud uvádí Brno 28. 6. 2008, Altenburg 13. 9. 2008 a Brno 1. 5. 2009. V několika případech se jednalo i o zjevnou podporu násilí proti některým skupinám obyvatel - Rokycany 6. 9. 2008, Litvínov 17. 11. 2008, Přerov 4. 4. 2009, Šarišské Michalany 8. 8. 2009. Přinejmenším v případě shromáždění v Praze 24. 5. 2009 a 17. 11. 2009 pak bylo prokázáno porušování veřejného pořádku, tj. neuposlechnutí rozpuštění shromáždění, a ve druhém případě i projevy násilí.

[620] Za velmi příznačné považuje Soud opakované vystupování představitele německého hnutí Freier Widerstand S. Pohla na akcích, které buď pořádala (Praha 1. 5. 2008) anebo se na nich podílela (Hradec Králové 16. 8. 2008, Brno 1. 5. 2009) DS. Projevy tohoto řečníka totiž nelze označit jinak než jako propagaci nacistické ideologie, a jakkoliv tato skutečnost musela být představitelům DS známa, spolupracovali s ním opakovaně.

[621] Soud přisvědčil vládě rovněž v tom směru, že DS v některých případech zcela nepřípustným způsobem aspirovala na nahrazování činnosti orgánů veřejné moci. Zde má na mysli zejména všechny shora zmíněné akce konané v Litvínově/Janově a zejména jejich pokračování dne 4. 4. 2009 v Přerově. Smyslem politické strany je totiž legálním způsobem usilovat o dosažení moci a odpovědnosti s výkonem této moci spojené a za tím účelem získávat co nejširší veřejnou podporu. Po získání této politické moci je pak strana oprávněna hledat a nalézat politická řešení zjištěných problémů, a to např. cestou normotvorby či exekutivy, samozřejmě vždy v zákonných limitech. Je však zcela nepřijatelné, aby se samotná politická strana aktivně podílela na akcích, jejichž zjevným účelem je zastrašování či dokonce potrestání některých skupin obyvatelstva a činila tak - přinejmenším spoluprací - s ozbrojenými jedinci či dokonce s celými skupinami těchto jedinců. Takovéto formy aktivity totiž vedou až k faktickému porušování ustanovení § 5 odst. 2 Zákona, podle něhož strany a hnutí nesmějí být ozbrojeny a nesmějí zřizovat ozbrojené složky.

[622] Soud považuje za významné uvést, že řada z prezentovaných akcí proběhla zcela v souladu s právním řádem a rovněž jejich tématické zaměření v řadě případů nelze vnímat jako něco, co by mělo být jakkoliv zpochybňováno. Témata jako kritika kapitalismu, Evropské unie, NATO, legalizace drog, registrovaného partnerství, uznání Kosova apod. jsou zcela legitimní a je dokonce bytostným posláním politických stran se k takovýmto a dalším podobným problémům veřejně vyjadřovat, získávat pro svoje názory veřejnou podporu a oslovovat případné voliče. Jiná věc je ta, že v několika případech zaměření (resp. oficiální důvod ohlášení) veřejného shromáždění neodpovídalo jeho skutečnému průběhu a předneseným projevům. Kategorickým požadavkem pak samozřejmě zůstává, že takovéto šíření politických názorů se musí dít nenásilnou formou.

[623] Lze tak učinit závěr, že z provedeného dokazování k předestřeným akcím, na nichž se DS podílela, plyne (1.) velmi úzká personální a ideová provázanost DS s NO, AN, RWU a samozřejmě i s Dělnickou mládeží, a to i na akcích, které ve svém celkovém vyznění nelze považovat za protiprávní, a (2.) protiprávnost některých akcí jako celek.

VI. Závěry Soudu

[624] Při posuzování návrhu na rozpuštění politické strany se Soud – ve shodě se svojí dosavadní judikaturou - musel na prvním místě zabývat **protiprávností činnosti** takové strany. Protiprávní je v tomto směru i jednání rozporné s ustanovením § 4 Zákona. V rámci posuzování protiprávnosti činnosti strany bylo třeba zkoumat také slučitelnost ústavního či politického systému, o který strana usiluje, se základními principy demokratické společnosti, dále to, zda strana vyzývá k násilí a konečně otázku, zda její politický projekt respektuje pravidla demokracie, usiluje o jejich zničení nebo směřuje k porušování uznávaných práv a svobod (srov. zejm. odstavce 46, 53, 59 a 60 rozsudku *Dělnická strana I*).

[625] V nyní posuzované věci vláda vytkla Dělnické straně, že je její činnost v rozporu s ustanovením § 4 písm. a) Zákona, tedy porušuje ústavu a zákony, resp. jejím cílem je odstranění demokratických základů státu, a s ustanovením § 4 písm. d) Zákona, tedy ohrožuje mravnost, veřejný pořádek nebo práva a svobody občanů.

[626] V řízení bylo prokázáno, že skutečný program DS, nahlížený ve světle projevů představitelů a členů této strany, dále projevů, které zazněly na shromážděních organizovaných Dělnickou stranou, nebo kterých se tato strana účastnila, a názorů, jimž tato strana poskytuje prostor ve svém stranickém tisku, směřuje k vyvolávání národnostní, rasové, etnické a sociální nesnášenlivosti a ve svém důsledku ke snaze o omezení základních práv a svobod určitých skupin obyvatel České republiky, zejména menšin (typicky romské, ale také vietnamské a židovské, dále obecněji přistěhovalců a lidí jiného původu, barvy pleti či sexuální orientace). Nenávistná rétorika DS vůči těmto skupinám se ani v posledním roce nijak nezměnila a Soud, který se zaměřil především na projevy této strany po březnu 2009, nemohl konstatovat snahu o změnu jejího programového směřování. V tomto ohledu proto Soud uzavřel, že program DS směřuje k odstranění demokratických základů právního státu, mezi které je nutno počítat respekt k ochraně uznávaných práv a svobod [§ 4 písm. a) Zákona]. Jakkoliv vláda porušení tohoto ustanovení nenamítla, poukazuje Soud i na ustanovení § 4 písm. c) Zákona, protože DS nepochybně směřuje k potlačení rovnoprávnosti občanů, a to zejména na základě národnostního klíče nebo sexuální orientace.

[627] Dále Soud zjistil, že programovou podobností i užívanou symbolikou DS navazuje na německý nacionální socialismus. Zde Soud připomíná roli, kterou hrál nacismus v dějinách a historické zkušenosti nejen České republiky, ale celé Evropy a světa. Právě s ohledem na tuto zkušenost je třeba vyjít z nevyvratitelného faktu, že nacionální socialismus je totalitní ideologií neslučitelnou s demokracií a základními lidskými právy, jehož cíle jednoznačně směřují k popření práv chráněných Úmluvou (vedle vládou citovaného rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 12. 10. 1989 ve věci *B. H., M. W., H. P. a G. K. proti Rakousku*, stížnost č. 12774/87, srov. např. také rozhodnutí ESLP ze dne 1. 2. 2000 ve věci *Schimanek proti Rakousku*, stížnost č. 32307/96). Dělnická strana v průběhu řízení tvrdila, že s nacismem nemá nic společného, nicméně průběh řízení a dokazování zcela zjevně její tvrzení vyvracel. Vzhledem k Soudem shledanému úmyslu Dělnické strany nahradit současný „Systém“ demokratického právního státu totalitní ideologií nacionálního socialismu nelze mít pochyb o předpokládaném porušení článku 9 odst. 2 Ústavy. Návaznost DS na tuto totalitní ideologii je také v rozporu s ustanovením § 4 písm. a) i d) Zákona, ve smyslu protiprávnosti směřující k odstranění demokratických

základů státu a ohrožení práv a svobod občanů. Zároveň je třeba dodat, že sympatie DS k německému nacionálnímu socialismu z hlediska plynutí času nikterak neklesají.

[628] S návazností ideologie DS na německý nacionální socialismus souvisí rovněž zjištěná úzká provázanost této strany v podstatě se všemi významnými neonacistickými hnutími v České republice. V řízení bylo prokázáno, že DS v politické rovině postupně sjednotila podstatnou část, ne-li celé, pravicově extremistické spektrum. DS těmto hnutím vytváří politickou platformu pro pokus o určitou legitimizaci jejich světonázoru a zároveň v nezanedbatelném rozsahu poskytuje významným postavám těchto hnutí prostor ve svých stranických strukturách a na kandidátních listinách. Míra této spolupráce neklesá a DS poskytla krajně pravicovým aktivistům místo na svých kandidátních listinách nejen ve volbách do zastupitelstev krajů v říjnu 2008, nýbrž i ve volbách do Evropského parlamentu v červnu 2009 a v neuskutečněných volbách do Poslanecké sněmovny v říjnu 2009. Ze strany těchto hnutí DS naopak inkasuje především významnou podporu na svých shromážděních. Výjimečný není ani jev, kdy jsou shromáždění konána střídavě pod hlavičkou DS a jiného hnutí (ať již přímo, nebo jménem fyzické osoby). V prvním případě mají být některá shromáždění zaštítěna legitimitou politické strany, ve druhém je naopak snahou zamlžit odpovědnost za případné excesy, za projevy, které v průběhu shromáždění zazněly apod. V tomto směru ovšem Soud nepochyboval, vzhledem k účasti členů a projevům představitelů DS i na akcích pořádaných jinými hnutími, a naopak vzhledem k účasti sympatizantů extrémně pravicových hnutí na akcích DS, o koordinovaném postupu DS s pravicově extremistickou scénou. Jedná se o činnost, která potvrzuje snahu DS o odstranění demokratických základů státu [§ 4 písm. a) Zákona] a ohrožuje mravnost a veřejný pořádek [§ 4 písm. d) Zákona].

[629] Částečně v souvislosti s prokázanou spoluprací DS s neonacistickými hnutími Soud také uzavřel, že se DS nezříká při prosazování svých cílů ani násilí, toto násilí svou činností cíleně vyvolává a zároveň veřejně schvaluje a oslavuje násilí páchané svými členy a sympatizanty. Tento postoj DS je zřejmým porušením jedné z ústavních povinností politických stran (článek 5 Ústavy) a naplňuje tak § 4 písm. a) Zákona. Zároveň se jedná o postoj, který je s to ohrozit podstatným způsobem, byť zatím jen v lokálním rozsahu (v protikladu k celostátnímu) veřejný pořádek a práva a svobody občanů. Tím DS naplnila ustanovení § 4 písm. d) Zákona. Tato činnost DS je soustavná, dlouhodobá a Soud nezaznamenal v její intenzitě podstatný pokles ani v období po březnu 2009. V této souvislosti Soud poukazuje i na shromáždění konaná v posledním roce (např. Přerov, Šarišské Michaľany), která vyústila v násilné střety s pořádkovými silami a kde se DS jednoznačně postavila na stranu útočících „aktivistů“ (tvořených i jejími členy či představiteli). V případě Šarišských Michaľan v této souvislosti DS dokonce poukazovala (a to nikoliv poprvé) na „bitvu o Janov“, která je v podání DS setrvale prezentována jako součást jejího „boje se Systémem“.

[630] Jakkoliv samotná „bitva o Janov“ proběhla ještě před vydáním rozsudku *Dělnická strana I* a bylo proto především věcí vlády, aby ji uplatnila ve svém prvním návrhu, nemůže od ní Soud odhlédnout ani v nyní projednávané věci. Soud totiž sice rozhoduje podle stavu aktuálního v době rozhodnutí, ale „janovský kontext“ je i v současné činnosti DS všudypřítomný. „Bitva o Janov“ se pro DS a její sympatizanty stala symbolem: tzv. bojovníci z Janova jsou heroizováni, celá akce je považována za počátek revoluce a existuje snaha o její opakování. Právě zmíněné akce v Přerově a Šarišských Michaľanech, uskutečněné v roce 2009, měly zjevně na Janov navazovat. Byť není sporu o tom, že

intenzita protiprávnosti a nebezpečnosti těchto následných akcí byla výrazně nižší, nemění to nic na věci, že DS zcela zjevně na účast na podobných akcích do budoucna nejen nerezignovala, nýbrž hodlá v nich pokračovat i nadále.

[631] V těchto případech Soud poukazuje rovněž na ustanovení § 5 odst. 1 Zákona, podle něhož strany a hnutí jsou odděleny od státu. „*Nesmějí vykonávat funkce státních orgánů ani tyto orgány nahrazovat*." Jak bylo nicméně v řízení prokázáno, právě u těchto akcí DS toto zákonné ustanovení porušila, jelikož se namísto hledání politických řešení snažila o potlačení tamějších existujících problémů bez jakéhokoliv demokraticky nabytého mandátu, a to formou nasazování svých mnohdy ozbrojených členů a stoupenců, a to více či méně organizovaných (např. v Ochranných sborech). Tím se DS snažila v rozporu s citovaným zákonným ustanovením nahradit činnost příslušných státních a samosprávných orgánů a také pořádkových sil.

[632] Soud proto dospívá k přesvědčení, že jednání DS tvoří ve svém souhrnném posouzení jasný obrázek naplňování strategie k prosazování politického programu a dosažení společenského modelu, který je v příkrém rozporu s koncepcí demokratického právního státu.

[633] Soud si je zároveň vědom skutečnosti, že politickou stranu nelze postihnout jen pro její kritiku právního a ústavního pořádku státu. Soud ani nepochybuje, že některá z témat, jichž se Dělnická strana chopila, odráží skutečné a hluboké společenské problémy. Problémy, jejichž řešení, a mnohdy i jen diskuse o nich, jsou často vytěsňovány z veřejné debaty a haleny jazykem politické korektnosti až do ztráty jejich obrysů. Na tomto místě proto Soud zdůrazňuje, že pojmenování palčivých a bolestivých problémů společnosti je bytostným právem každého jednotlivce i politické strany. Limitem nemůže být ani používání politicky korektního jazyka, které může být vnímáno toliko jako dělítko mezi „společensky slušnými" a „společensky neslušnými", nikoliv však již jako kritérium určení protiprávnosti, tím méně pak kritérium pro rozpuštění politické strany. Svoboda projevu musí být zachována i tehdy, když určité projevy mohou být vnímány jako velmi kontroverzní a i když se drtivá většina společnosti s kritikou neztotožní. Toto právo totiž tvoří jeden z úhelných kamenů demokratického právního státu.

[634] I svoboda projevu má ovšem své meze. V rozsudku *Komunistický svaz mládeže* Soud konstatoval, že „*extrémním názorům a sdružením založeným k jejich šíření lze ... cestou administrativní represe zasáhnout až tehdy, vznikne-li nikoli jen hypotetické nebezpečí, že uvedené extrémní názory či jejich důsledky mohou začít být skutečně prosazovány a realizovány*" s tím, že „*že mezi hlásáním extrémních názorů a jejich prosazováním a uskutečňováním existuje nezřídka jen velmi tenká a nezřetelná dělící linie. Vzhledem k základní roli, jakou svoboda sdružovací, a s ní spojená svoboda projevu, v pluralitní společnosti hrají, však může administrativní represe v těchto hraničních případech nastoupit teprve tehdy, je-li možno se rozumně domnívat, že nepřikročení k zásahu by již pravděpodobně vedlo k reálnému ohrožení práv a svobod občanů či hodnot, na nichž je demokratický právní stát založen*". Potud obecně vyslovený názor Soudu platí i v nyní posuzované věci DS. Podstatná odlišnost mezi rozhodováním Soudu ve věci *Komunistického svazu mládeže* a v nyní posuzované věci ovšem vyplývá z části rozsudku *Komunistický svaz mládeže*, podle níž rozhodnutí o rozpuštění tehdy posuzovaného sdružení neobsahovalo „*úvahu o intenzitě hrozby pro demokratické zřízení, vyjma zveřejnění programu na webových stránkách*", dále nebyla „*popsána konkrétní činnost stěžovatele, jeho členů či sympatizantů*" a konečně správní orgán nezmínil „*ani možné vazby stěžovatele na jiné politické subjekty, zejména*

politické strany hlásící se k extrémní levici". V nyní posuzované věci Soud vycházel z podstatně širšího zkoumání DS, než pouze z programu umístěného na jejích webových stránkách. Zde Soud připomíná celé odůvodnění shora, které v jednotlivých aspektech faktického programu a činnosti DS shledalo protiprávnost. Tato protiprávnost nespočívala v tom, že DS pojmenovávala radikálním jazykem některé společenské problémy, ale v tom, že se v diskusi (mj.) o nich a ve své činnosti a řešeních uchýlila do náruče totalitní ideologie, nenávisti a zejména výzvám a podněcování k násilí i k samotnému násilí.

[635] Po shledané protiprávnosti programu a činnosti DS se Soud zabýval **přičitatelností** zkoumaného jednání této politické straně (srov. také rozsudek *Dělnická strana I*, bod 52).

[636] O přičitatelnosti programu Dělnické straně nebylo pochyb. Podobně i ve vztahu k předvolebním spotům DS, z nichž Soud také vycházel, byla přičitatelnost jednoznačná.

[637] V případě některých projevů představitelů DS její předseda při jednání tvrdil, že se jedná o jejich osobní názory, které nelze přičíst straně. V tomto ohledu ovšem neměl pravdu. Veškeré projevy představitelů DS, jimiž se Soud zabýval, zazněly na shromážděních této strany, případně na shromážděních subjektů, s nimiž DS dlouhodobě a opakovaně spolupracuje, a představitelé DS na nich vystupovali právě ve svých stranických pozicích. Podobně články a texty, které tito představitelé uveřejnili ve stranickém tisku, nejsou ničím jiným, než určováním ideového směřování strany. Soud na tomto místě připomíná, že politické strany jsou obecně vnímány především prostřednictvím projevů a vyjádření svých představitelů a dalších „mediálních" tváří. V klipovité současnosti politické programy nabývají váhu zejména v podobě, ve které jsou veřejnosti přibližovány jednotlivými osobnostmi politických stran.

[638] Přičitatelnost projevů lokálních představitelů DS, jejích členů a kandidátů, ze kterých Soud vycházel, dovodil především na základě toho, že byly stejně jako projevy jejích představitelů přednášeny na shromážděních DS nebo jejích spřátelených subjektů, případně byly publikovány v jejím stranickém tisku. DS se od nich nikdy nedistancovala, což je zcela pochopitelné, protože tyto projevy a texty ideově i hodnotově odpovídaly rétorice představitelů strany a navazovaly na ni. Sloužily tedy především pro dokreslení a dobarvení obrazu, jehož podstatné rysy již dříve vyplynuly z projevů představitelů DS.

[639] Podobně Soud přičetl Dělnické straně projevy, které zazněly na jejích shromážděních, případně na shromážděních s ní spřátelených subjektů, jichž se zástupci DS účastnili. I v tomto případě Soud vycházel ze stavu, kdy se jednalo o osoby zvané na shromáždění DS pravidelně a opakovaně, případně o shromáždění subjektů, s nimiž DS dlouhodobě spolupracovala. Za situace, kdy tyto osoby přednesly např. zjevně rasistický nebo antisemitský projev, případně se více méně nezastřeně přihlásily prostřednictvím odkazu na tzv. Třetí říši k nacismu (viz např. projevy S. Pohla z hnutí Freier Widerstand), a Dělnická strana je přesto pozvala na další shromáždění či s nimi dále spolupracovala, nebo dokonce tato shromáždění a projevy zpětně kladně hodnotila ve svém stranickém tisku, neměl Soud o přičitatelnosti takových projevů straně nejmenších pochyb. Uvedený závěr platí tím spíše, že i tyto projevy zapadaly do obrazu Dělnické strany, který vyvstal již ve světle jejího programu a projevů jejích představitelů a nebyly „nově přičtenými" protiprávnostmi, jež by neměly oporu v jednání strany samotné.

[640] Konečně pak Soud uzavírá, že Dělnické straně bylo možné přičíst i názory osob, které nejsou jejími představiteli či veřejně známými členy, a které se objevily na stránkách jejího stranického tisku. V tomto závěru Soud vyšel ze skutečnosti, že šéfredaktorem

tohoto tisku je člen představenstva DS a i tyto texty hodnocené Soudem odpovídají již dříve nastíněné podobě DS. Ani zde se tedy nejedná o texty, na jejichž základě by Soud přičetl Dělnické straně dříve nezkoumanou protiprávnost, ale o názory, které pouze potvrzují i jinými důkazy prokázané ideové a hodnotové směřování DS. Soud má totiž na základě provedeného dokazování za zcela zřejmé, že Dělnické listy nejsou koncipovány jako periodikum laděné polemickým směrem, kde by např. probíhala otevřená diskuse nad spornými tématy. Naopak, jde o platformu prezentace pouze určitého, velmi specifického a ideologicky jednostranného názorového proudu, z něhož nevybočují prakticky žádné publikované texty. Za této situace proto není určující, zda ten který autor prokazatelně je organizován v DS, případně zda je oprávněn za tuto stranu jednat.

[641] Soud tedy dospěl k závěru, že v řízení byla prokázána přičitatelnost protiprávního jednání Dělnické straně.

[642] Dále Soud přikročil k přezkumu **bezprostřednosti rizika** ohrožení demokracie. Stát pochopitelně může zabránit realizaci politického projektu, neslučitelného se základními právními a ústavními principy, ještě dříve, než bude uveden v život konkrétními akty, které mohou ohrozit občanský smír a demokratický režim v zemi, musí ovšem existovat skutečné a bezprostřední nebezpečí ohrožení demokracie. Rozpuštění strany není jen reakcí na její chování v minulosti, ale je především do budoucna namířeným aktem bránící se demokracie proti reálně existujícímu nebezpečí. Pro hodnocení činnosti politické strany, spojené se snahou získat úplný obraz o jejích aktivitách, může být relevantní i jednání této strany v minulosti. Zároveň podle konkrétních okolností může být např. důležité, zda a jakým způsobem se strana distancovala od svých dřívějších činů, zda a jak se změnila její členská základna a vedení, zda došlo k zásadnímu programovému posunu apod. (srov. rozsudek *Dělnická strana I*, zejm. odstavce 54, 56).

[643] Zde Soud především konstatuje, že rizikem ohrožení demokracie v citovaném rozsudku nerozuměl pouze míru pravděpodobnosti, s níž strana získá parlamentní většinu a poté formálně „obrátí kormidlo“ státoprávního uspořádání směrem z demokratických vod. Rizikem ohrožení demokracie je třeba rozumět i stav, kdy je strana schopna třebas jen na lokální úrovni účinně destabilizovat stávající institucionální a právní systém, a zejména stav, kdy tak může činit či dokonce činí opakovaně a stát jen s vynaložením nepřiměřeného úsilí a prostředků garantuje ochranu práv a svobod obyvatel dané lokality. Pokud je výsledkem jednání politické strany v určité lokalitě nejen přímá destabilizace tohoto místa, ale i zprostředkované riziko destabilizace a případně společensky nežádoucích jevů (eskalace násilí) v jiných lokalitách, je již možné hovořit o bezprostředním nebezpečí ohrožení demokracie. Toto ohrožení se tedy nemusí zdát v jednom okamžiku zjevným všem obyvatelům celého státu.

[644] V tomto směru DS dosáhla stupně, kdy již může představovat aktuální riziko pro demokracii, jakkoliv zatím spíše na lokální než na celostátní úrovni. Příklad „bitvy o Janov“ ukázal, že tato strana je schopna prostřednictvím s ní spolupracujících neonacistických hnutí motivovat nezanedbatelné síly k násilí směřujícímu proti reálně ohroženým skupinám obyvatel. DS se od události nejen nijak nedistancovala, ale dokonce se k ní jednoznačně hlásí, zcela cíleně vytváří legendu „bitvy o Janov“ jako počátku „revoluce“ v „boji se Systémem“, heroizuje „spolubojovníky“, kteří se prokazatelně dopustili ozbrojeného násilí. DS naopak odsuzuje pořádkové síly za zásah, přestože byl podle provedeného dokazování přiměřený způsobu útoku „aktivistů“, a dosud se snaží této události politicky využívat. Důležitá je i personální a ideová podpora DS dalším akcím

podobného charakteru, třebaže zatím nedosáhly rozměru srovnatelného s událostmi v Litvínově/Janově dne 17. 11. 2008.

[645] Za velmi významnou považuje Soud z hlediska zmíněné bezprostřednosti rizika skutečnost, že DS v současnosti představuje prakticky monopolní, vysoce organizovanou, politickou platformu pro všechny významné pravicově extrémistické subjekty působící v České republice. Je zcela zřejmé, že v každé demokratické společnosti existuje a bude existovat určitá skupina občanů, kteří se negativně vymezují vůči ústavnímu a politickému systému jako celku a ve svých aktivitách se nezdráhají ani používat násilí vůči jiným. Soud má za to, že v řízení bylo prokázáno (zejm. výpověďmi svědků Nováka a Choboly), že řada těchto jedinců nalézá svoji seberealizaci právě v projevovaném násilí (např. jako součást tzv. hooligans některých fotbalových klubů), ve velmi vyhraněném hudebním směru (tzv. white power music) a počínaje rokem 2007 také na politické scéně stále těsnějším zapojením do aktivit Dělnické strany. Tyto aktivity však ani v rámci strany nejsou ryze politické, ale jak ukázal příklad některých shora popsaných shromáždění, představují prolnutí politiky a násilí. Míra jeho nebezpečnosti je podstatně zvýšena organizovaností, kterou umožňuje struktura DS. Tato organizovanost se prakticky projevuje zejména způsobem provádění veřejných akcí, formou komunikace mezi členy a stoupenci DS, napojení na jiné pravicově extremistické subjekty atd. Specifickým znakem těchto aktivit je jejich celostátní provázanost, projevující se v účasti jednotlivců z celého území České republiky. Cílem účastníků těchto akcí je často násilí, rasové útoky, narušování veřejného pořádku a další jevy, které jsou v demokratickém právním státě nežádoucí.

[646] Demokratický právní stát na tato rizika musí odpovídajícím a proporcionálním způsobem reagovat, a to jak v individuální sféře (správněprávní a trestní odpovědnost jedinců), tak i ve vztahu k politické straně. Pokud totiž v nyní projednávané věci bylo zjištěno, že nezanedbatelná část kandidátů DS ve volbách je úzce spojena s extrémistickými hnutími (AN, NO, RWU), tyto subjekty se podílejí na konkrétních akcích DS a existuje zcela zjevné propojení i v ideové oblasti, nelze vnímat Dělnickou stranu jinak než jako prostředek pro realizaci politických cílů těchto extrémistických skupin. Bylo by naivní domnívat se, že tyto cíle, daleko otevřeněji prezentované zmíněnými hnutími (otevřený rasismus, etnická nesnášenlivost, xenofobie, antisemitismus, neonacistické tendence, výzvy k násilí proti skupinám obyvatel, násilí a trestná činnost jako výrazný průvodní jev řady aktivit), nejsou a nebudou transformovány do podoby konkrétních kroků v politické oblasti, vždy samozřejmě v závislosti na stupni dosažené politické moci (úroveň obecních samospráv, krajský stupeň, případně až úroveň celostátní). V tom spatřuje Soud velmi intenzivní hrozbu pro celý ústavní systém.

[647] Relevantní je rovněž skutečnost, že - jak Soud již shora konstatoval - u strany v současnosti nedošlo v zásadě k žádnému programovému posunu, natožpak významnému. Faktický program, interpretovaný ve světle nenávistné rétoriky představitelů a členů této strany, tedy neztratil nic ze své „údernosti“ vůči některým menšinám a ze svého jednoznačného směřování k okleštění jejich základních práv a svobod. V tomto směru nemohlo být o zřeknutí se dřívějšího jednání ani řeči a příkladem lze připomenout třeba výslovné odmítnutí předsedy DS distancovat se (přes dotaz Soudu) od zjevně a silně antisemitských projevů, které zazněly na shromáždění spolupořádaném touto stranou (1. 5. 2008) – v tomto směru proto naopak stále platí text 1. místopředsedy DS, který celé shromáždění i jeho ideový obsah ve stranickém tisku DS výrazně adoroval.

[648] Podobně i zalíbení DS v německém nacionálním socialismu zůstává stabilní charakteristikou této strany. Zde může sloužit příkladem nezměněného přístupu DS opakovaná účast řečníka oslavujícího tzv. Třetí říši (S. Pohl z hnutí Freier Widerstand) na shromážděních DS, naposledy 1. 5. 2009 v Brně. Soud také připomíná, že se v případě nacismu jedná o ideologii genocidního totalitního režimu. Debata o legitimitě obhajování jeho myšlenek se proto jeví zcela absurdní.

[649] V řízení nebylo ani prokázáno, že by v DS existoval trend k proměně vedení strany a členské základny směrem k méně extremním protiprávním projevům. Co do změn v členské základně, ty Soud nemohl posoudit, protože neměl k dispozici v podstatě žádné relevantní údaje, které by se členů DS týkaly. Předseda DS se při jednání ohradil proti tvrzení vlády o počtu členů a nabídl vlastní údaj, ten ovšem zůstal stejně jako v případě vlády jen v rovině tvrzení. U některých osob, kde bylo tvrzeno jejich členství v DS, předseda této strany při prokazování jejich sepětí s neonacistickým hnutím zdůrazňoval, že nejsou členy DS, způsobem naznačujícím, že se stranou neměli nic společného. Vzápětí však k dotazu Soudu u některých připustil, že v minulosti byly členy strany. Vzhledem k tomu, že v zásadě u žádné osoby, jíž se Soud ve zmiňovaném kontextu zabýval, DS nenabídla konkrétní údaje týkající se jejího členství, ukončení členství a důvodů takového ukončení, tím méně aby nabídla Soudu důkazy k podobným tvrzením, nebylo možné učinit k možné proměně členské základny žádný závěr ve prospěch ani v neprospěch DS. Soud zde proto zdůrazňuje, že vycházel především z nezpochybnitelných údajů na kandidátních listinách DS a z projevů jednotlivých osob hlásících se k členství ve straně, pokud DS jejich členství nepopřela.

[650] K nyní rozebíranému kriteriu tak Soud uzavřel, že DS představuje schopností a prozatím na lokální úrovni projevenou snahou o destabilizaci poměrů a eskalaci násilí bezprostřední riziko ohrožení demokracie.

[651] Konečně pak Soud zkoumal, zda zamýšlený zásah, tj. rozpuštění této strany, je přiměřený sledovanému cíli, tzn. zda není narušena **proporcionalita** mezi omezením práva sdružovat se v politických stranách a zájmem společnosti na ochraně jiných hodnot. Soud v tomto směru připomíná, že hodnocení otázky proporcionality musí respektovat principy nastíněné v části V.1 (odst. 230 a násl.).

[652] V souladu se zásadou proporcionality musí být zásah do práva sdružovat se v politických stranách přiměřený sledovaným legitimním cílům. V případě návrhu na rozpuštění politické strany je proto nutné zkoumat, zda existovaly mírnější prostředky, jichž mohlo být proti dané straně použito, a zda rozpuštění svým právním významem odpovídá důvodu, pro který je navrhováno, resp. zda je ekvivalentní hodnotě či cíli, které mají být chráněny. Nikoliv každé porušení práva nebo ohrožení právem chráněných hodnot může vést k zásahu do práva na sdružování v politických stranách, ale musí se jednat o intenzivní porušení či ohrožení těchto hodnot. Pouze zájem na ochraně ohrožených práv, která jsou svojí hodnotou srovnatelná s právem sdružovat se v politických stranách, může vyvážit zásah do tohoto práva (srov. rozsudek *Dělnická strana I*, zejm. odstavce 57 a 61).

[653] Soud již shora uvedl, že obrana Dělnické strany byla v řízení vedena taktikou zdůrazňované náhodnosti jednotlivých jí vytýkaných skutečností. Procesní strategie DS měla své racionální jádro, protože závažnost protiprávnosti celé řady z jejích projevů a jiného jednání nevyplynula najevo nahlížena osamoceně, ale jak Soud naznačil - teprve

v rámci ostatních prokazovaných skutečností. Tato situace ovšem do značné míry snižuje možnost efektivní nápravy DS v návaznosti na případný individuální postih jednotlivých fyzických osob. Dále je třeba podotknout, že v některých případech, kdy nepochybně došlo ke spáchání mnoha trestných činů, byl okamžitý efektivní individuální postih obtížný – typicky v případě shromáždění, zejména násilných, jichž se účastnil větší počet osob, byly pořádkové síly natolik vázány ochranou skupin, proti nimž útoky směřovaly, a útoky byly natolik masivní a rozsáhlé, že bylo spíše výjimečně možné bezodkladně postihnout jednotlivé pachatele konkrétních trestných činů či přestupků. Konečně je třeba nahlédnout také na to, v čem je spatřována protiprávnost činnosti DS. Ta totiž z podstaty vytýkaného jednání limituje možný individuální postih konkrétních fyzických osob. DS poskytnutím své organizační struktury a politické legitimity krajně pravicovým hnutím vytváří prostředí usnadňující páchání protiprávních činů (zejm. trestných činů a přestupků). Postih jednotlivců je za této situace mířen proti následku, nikoliv příčině uvedeného jevu. Soud zdůrazňuje, že jeho závěr nemůže a nesmí vést k rezignaci Policie ČR na stíhání a postih trestných činů páchaných jednotlivci, byť by tak činili v souvislosti s politickou činností určité strany. V podobném případě se Soud vždy musí zabývat tím, zda mohl být individuální postih protiprávního jednání jednotlivců dostatečně efektivním prostředkem k ochraně hodnot ohrožovaných činností určité strany nebo jejích členů.

[654] Program Dělnické strany, její skutečný program získávající obrysy teprve ve světle projevů a článků jejích představitelů, její ideové směřování, její opora v myšlenkách, hodnotách i symbolice německého nacionálního socialismu, její nezanedbatelná personální provázanost s krajně pravicovými a neonacistickými uskupeními, a konec konců i její více či méně zastíraná a zastřená účast na veřejných shromážděních krajně pravicových extremistů a podpora akcím pogromistického charakteru, při nichž došlo k ozbrojeným násilným střetům s Policií ČR a jinými pořádkovými silami, nenechávají pochyb o tom, že DS zakládá svoji existenci na vzbuzování nenávisti k různým etnickým a sociálním skupinám, líčeným jako nepřátelé a na vytváření obrazu světa jako bojiště.

[655] Carl Gustav Jung napsal: „*Skutečná existence nepřítele, na něhož je možno svést veškeré zlo, znamená pro svědomí člověka nesmírnou úlevu. Můžeme alespoň bez zábran říci, kdo je ten ďábel, a je nám pak jasné, že příčina našeho neštěstí se nachází vně, a nikoli snad v našem postoji.*“. Citát trefně ukazuje, jakým způsobem je nastavena ideologie DS. Zničení nepřítele, jeho zahubení, vede k očistě našeho světa, kaženého nikoliv námi.

[656] Dělnická strana byla podle Soudu právem označena jako strana vyznávající totalitní ideologii, jako strana hlásící se ke společenskému modelu, který byl zavržen po způsobení nevýslovného utrpení desítkám milionů lidí, a který přes odstup více než půl století neztratil nic z negativního příkladu budoucím generacím. Soud však přesto opět připomíná Jungovu myšlenku – jen v obráceném směru. Lze připustit, že označení Dělnické strany jako subjektu nepřátelského demokratickému právnímu státu může přinést úlevu veřejnému svědomí. Společnost si ovšem musí být vědoma toho, že příčina existence Dělnické strany leží uvnitř jí samotné. Dělnická strana není vnější nepřítel, je to jedna z tváří této společnosti. Problémy této společnosti, na které DS v některých případech legitimně poukazovala a kterých využila či zneužila, samozřejmě rozpuštěním této strany nezmizí. Soud nicméně připomíná, že navrhovaná řešení těchto problémů musí důsledně respektovat principy právního státu, zejména ochranu základních práv a svobod.

[657] Zároveň Soud podotýká a zdůrazňuje, že ideologie hlásaná Dělnickou stranou, ani ti, kteří se k ní hlásí, rozpuštěním strany neopustí veřejný prostor. Tento krok nevymaže extrémní a extremistické názory z politického života a tím méně ze společnosti. Tvrdil-li v této souvislosti předseda Dělnické strany, že její členové a příznivci mohou přijít o značku, nikoliv však o své názory, měl beze zbytku pravdu. Bylo by v bytostném rozporu se základními hodnotami této společnosti určovat myšlenky, které její členové mohou zastávat. A přestože lze, na rozdíl od zastávání názorů, omezit jejich veřejné hlásání, členům DS nelze bránit a zabránit ani v založení nové politické strany v případě rozpuštění té předchozí. Český právní řád nezná sankci odnětí občanských práv a členové politické strany se mohou i v případě jejího rozpuštění nadále politicky angažovat. Rozpuštění DS proto znamená pouze její vyřazení ze soutěže politických stran, nikoliv vyřazení jejích představitelů a členů – byť lze připustit, že obtíže spojené s přechodem do jiného politického subjektu nebo se založením nové politické strany znamenají zásah (právem aprobovaný) do jejich politických práv a třebas jen krátkodobé omezení jejich možnosti usilovat o politickou moc.

[658] Za této situace je legitimní se ptát, zda má vůbec smysl činit takový krok, jakým je rozpuštění Dělnické strany. Soud dospěl k závěru, že má. Nezávisle na možné „reinkarnaci" Dělnické strany v podobě jiného politického subjektu totiž Soud dospěl k závěru, že je nutné jasně pojmenovat hodnoty prosazované touto stranou, jednoznačně konstatovat, že ideologie navazující na totalitní konstrukci nacionálního socialismu představuje zlo, a že existující systém právních hodnot České republiky není s takovou ideologií kompatibilní. Soud připomíná, že rozhodnutí o rozpuštění politické strany má významnou preventivní funkci. Byť by stejní členové rozpuštěné politické strany či kdokoliv jiný založili nový politický subjekt, musí tak činit s vědomím předchozího rozpuštění, které nastavuje hranice jejich budoucímu jednání.

[659] V úvahách o bezprostřednosti hrozby a zejména přiměřenosti prostředků k jeho dosažení se Soud zabýval otázkou, zda byl vzestup ideologií, které se následně ukázaly vést k totalitním režimům, zadržitelný či nezadržitelný. Jak rozpoznat znamení doby, kdy se již vzestup nedá zastavit? Kdy je hrozba na jedné straně dostatečně bezprostřední, ale zásah na straně druhé ještě přiměřený?

[660] Rozhodnutí v tomto směru není jednoduchým dosazením proměnných skutkových zjištění do triviální rovnice právní úpravy - Soud vážil základní kameny, tvořící pilíře současného společenského uspořádání.

[661] Na jedné straně stojí svoboda projevu, spojená s právem sdružovacím, navíc v demokratickém právním státě se zvlášť chráněným právem sdružování v politických stranách. Politické strany jsou v zásadě jedinými subjekty schopnými efektivně usilovat o institucionalizovanou moc ve státě. Rozpustit politickou stranu znamená alespoň dočasně odepřít jejím členům možnost usilovat o tuto formu moci, tedy omezit jejich politická práva. Proto takový zásadní krok může být odůvodněn pouze ochranou práv stejně důležitých, jako svobodná politická soutěž.

[662] Těmi jsou na druhé misce vah základní lidská práva a svobody. Sociální smír moderního demokratického právního státu je charakterizován demokratickým prvkem, tedy vládou většiny, která je však omezena právem – katalogem základních lidských práv a svobod, chránících i před většinou nejužší nedotknutelné jádro individuální svobody. V řízení bylo bez nejmenších pochyb prokázáno, že program Dělnické strany i její kroky,

vedoucí k naplňování programu, směřují k rozvrácení takto popsaného fungování společnosti. Současně Dělnická strana navazuje na ideologii německého nacionálního socialismu, byť částečně v jeho „modernějším“ neonacistickém provedení. Cíle DS tak bez jakýchkoliv pochybností směřují k popření základních lidských práv a svobod.

[663] Dělnická strana se zaštiťovala svobodou projevu a právem sdružování. Nikdo, ani politická strana, se však nemůže účinně dovolávat ochrany svých vlastních základních práv a svobod, uplatňovaných s cílem ohrožovat nebo porušovat základní práva a svobody jiných. Výkladovým vodítkem je v tomto směru článek 17 Úmluvy, podle nějž nic v Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoliv právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoliv práva a svobody přiznané Úmluvou nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví (srov. např. rozhodnutí ESLP ze dne 8. 6. 1976, *Engel a spol. proti Nizozemí*, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, nebo rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 20. 2. 2007, *Pavel Ivanov proti Rusku*, stížnost č. 35222/04).

[664] Za této situace se nakonec i rozhodování Soudu jevilo vážením mezi dvěma konkurujícími si právy, ale za současného zneužití jednoho z nich ve smyslu článku 17 Úmluvy, připouštějícího i omezení sdružovacího práva (vč. sdružování v politických stranách) podle článku 11 odst. 2 Úmluvy. Soud totiž posuzoval stav, kdy se Dělnická strana zaštiťovala svobodou projevu a právem sdružovacím především proto, aby mohla směřovat k omezení základních lidských práv a svobod jí napadaných sociálních skupin. Historie přitom ukazuje, i na příkladu německého nacionálního socialismu, že vůle většiny představující zvůli vůči menšině se nakonec obrací proti všem.

[665] Závěr Soudu v předchozím odstavci podstatným způsobem snižuje možnost Dělnické strany účinně namítat porušení práva na svobodu projevu či práva sdružovacího. Jinými slovy, strana, která hrála politickou hru násilně a s nacionálně socialistickými kartami, musí počítat s tím, že v případě návrhu na její rozpuštění jsou tyto karty Černým Petrem, s nímž nelze vyhrát. V jeho světle Soud hodnotil i přiměřenost zásahu. Byla-li by Dělnická strana moderní radikální stranou evropského střihu, bylo by nutné zkoumat, nakolik historií dosud neotestovaný mix jejích programových bodů může ohrozit základy demokracie, nakolik má taková strana potenciál realizovat svůj program nebo jeho části, a nakolik lze vyřazením některých částí jejího programu nebo postihem některých jejích projevů snížit míru její společenské nebezpečnosti na akceptovatelný standard současné demokratické společnosti.

[666] Dělnická strana však není v takovém postavení. Soud na základě provedeného dokazování dovodil její ideové navázání na nacionální socialismus a neonacismus, stejně jako podporu násilí. To se projevilo nejprve v personální rovině, když DS absorbovala osoby z neonacistické, resp. krajně pravicové scény neštítící se násilí a následně svojí strukturou i ideově podporovala a oslavovala akce, na nichž k násilí došlo. Jedná se o podstatné skutečnosti, které potenciál DS zařadit se po bok politických stran fungujících v souladu se zákonem limitně přibližují nule. DS se těchto charakteristik navíc nezbavila ani po předchozím návrhu na její rozpuštění. Kalkulovat o zamítnutí návrhu po všech shora uvedených zjištěních Soudu s poukazem na to, že se stát měl nejprve pokusit o použití mírnějších prostředků k „nápravě“ DS, by pak bylo alibistickým zavíráním očí před zjevnou skutečností. Tato strana je založena na své dlouhodobé a nepřerušené ideologii nenávisti a násilí a je natolik pevně personálně i hodnotově spojena s krajně

pravicovými hnutími v České republice, že její změna prakticky není možná. Vedla by totiž k popření samotných důvodů její existence. Za této situace pak nebylo namístě učinit závěr o pouhém pozastavení činnosti DS.

[667] Soud proto neměl pochyb, že rozpuštění Dělnické strany není v rozporu ani s kriteriem proporcionality tohoto zásahu.

VII. Ustanovení likvidátora a náklady řízení

[668] Podle ustanovení § 13 odst. 6 Zákona určil Soud likvidátorem Mgr. Radslava Janečka, advokáta se sídlem Bubeníčkova 44, Brno, který s tímto určením souhlasí. Tento bude postupovat přiměřeně podle předpisů o likvidaci majetku a závazků obchodních společností (§ 12 odst. 4 Zákona).

[669] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Odpůrce ve věci úspěšný nebyl, takže mu náhrada nákladů řízení ze zákona nenáleží. Navrhovatel sice byl ve věci plně úspěšný, nicméně Soud vycházel toho, že má právo na náhradu nákladů řízení toliko „důvodně vynaložených“. V nyní projednávané věci Soud dospěl k závěru, že navrhovatelem byla vláda, která disponuje dostatečným odborným aparátem tak, aby se nemusela nechat zastupovat advokátem na základě plné moci. Ostatně, tento případ je první, kdy se vláda nechala v tomto typu řízení zastupovat; ve všech ostatních případech za ni před Soudem jednal zaměstnanec Ministerstva vnitra. Soud má navíc za to, že se z povahy věci nejedná o natolik specializovanou agendu, která by legitimovala využití externích odborníků pro zastupování v soudním řízení. Vláda nad rámec nákladů zastoupení jiné náklady řízení nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky podle soudního řádu správního přípustné.

Politická strana **j e o p r á v n ě n a** podat návrh podle článku 87 odst. 1 písm. j) Ústavy, jestliže tvrdí, že rozhodnutí o jejím rozpuštění není ve shodě s ústavními nebo jinými zákony. Návrh lze podat ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k Ústavnímu soudu, podání návrhu má odkladný účinek (§ 73 odst. 1, 2; § 79 odst. 1 věta druhá zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů).

V Brně dne 17. února 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu